

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Ετος 1^{ον}

Αρ. 18

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΙΑΛΤΗΣ 106 ΕΞ ΜΟΝΗ ΒΑΝΕΙΤΕΣΣΩΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

— Πώς θα εφοδιασούμε γύρα
την μαινούργια μας μουζίνα,
γυναίκα.
— Αηνούσολα: Θαί πᾶς εἰοῦ
ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιόγους 39)
ναί θα πάρης ἀπό 'μεῖ ὅλα τὰ
χρεῖωδῃ τῆς μουζίνας μας

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ ΤΑ
ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΤΟΣΟΝ
ΩΡΑΙΑ;
ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ ΤΟ
ΦΙΛΗΜΑ

Ἐάν ἔχετε παραμελήσει τὰ
δόντια σας καὶ ἡ ἀνάπνοή σας
εἶναι δύσσομος ἀποφεύγετε νὰ
μευιάσετε πρὶν μεταχεισθῆτε
δις τῆς ἡμέρας τὴν μοναδικὴν
ἐπιστημονικὴν μέθοδον. Ἐνα
ἐκατοστόμετρον ΚΟΛΥΝΟΣ
ἐπὶ ξηρὰς ψήκτρας, θὰ προσ-
δώσῃ εἰς τὰ δόντια σας μίαν
ἐκθαμβωτικὴν λευκότητα.

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ ἐξαιλεῖται τὰ
κηλιδώματα δροσίζει τὸ στόμα
ἀρωματίζει τὴν ἀνάπνοήν.

ΚΟΛΥΝΟΣ

Ἡ Οἰκονομικωτέρα ὀδοντόκρε-
μα, διότι ἐν σωληνάριον δια-
κεῖ 67 ἡμέρας.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΘΗΚΗ:
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4 - ΑΘΗΝΑΙ

«ΓΚΡΕΚΑ»

«ΓΚΡΑΣ»
Ἐνα σικ. δῶρον εἶνε ἕνα
μπουκάλι ἀρώματος
«AIR DE GRACE»
λεπτοῦ, μεθυστικοῦ
Τιμαὶ 75—125—150
Πλευσιστάτη συλλογὴ ἀ-
ρωμάτων εἰς χῆμα.
ΓΚΡΑΣ Περικλέους 48.

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ
ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

Παντὸς εἶδους ὁρολόγια, παλαιὰ ἀση-
μα, εἰκόνες Βυζαντινῆς, παντὸς εἶδους
νομίσματα. Καποδιστρια (Φοῖνις), παν-
τὸς εἶδους παράσημα, ἀγοράζω μὲ τι-
μὰς ἀνωτέρας ὁλων τῶν ἄλλων κατα-
στημάτων.

Ἵσους μᾶς πωλήσει τὸ χρυσοῦν του
ὁρολόγιον, ἀναλαμβάνονμεν τὴν τοποθέ-
τησιν τῆς μηχανῆς του εἰς νικελένια κάσ-
σα. Μὴν πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας
προτοῦ μᾶς ἐπισκεφθῆτε, καὶ τοῦτο πρὸς
τὸ συμφέρον σας.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁρολογοποιὸς — Χρυσόχοος.
Εὐπλόδος καὶ Ἀθηνᾶς 56, ἔναντι Δη-
μοτικοῦ Θεάτρου.

Βόμβου

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΜΕΤΑΞΕΥΣΤΩΝ
ΥΓΑΣΜΑΤΩΝ

ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ
ΣΒΟΛΟΠΥΛΟΣ
ΚΑΘΥΡΩΜΠΗΣ
ΕΡΜΟΥ 52

ΠΟΤΟΤΗΤΕΣ
ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΚΡΕΠΗΤΕΣ
ΚΡΕΠ. ΜΑΡΟΝ
ΚΡΕΠ. ΖΩΡΕΣ
ΚΡΕΠ. ΣΟΝ
ΚΡΕΠ. ΡΙΓΕ
ΕΜΠΡΙΜΕ
ΚΡΕΠ. ΣΑΤΕ

ΠΡΟΣ ΔΙΑΚΡΙΞΙΝ
ΣΤΗΝ ΟΥΤΙΑΝ ΦΕΡΩΝ
ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΩ ΕΡΓΩ
ΣΩ ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΑ ΕΙΣ
ΤΑ ΚΑΙΝΕΡΑ ΚΑΤΑ-
ΣΤΗΜΑΤΑ

Ἐφέτος

ἔχομεν νὰ ἐπιδείξωμεν
τὰ πλέον σικ

ΜΟΝΤΕΛΛΑ

καὶ τὴν πλουσιωτέραν
συλλογὴν ὑλικῶν

ἤτοι:

ΨΑΘΕΣ - ΜΟΤΙΦ - ΑΝ

ΘΗ - ΚΟΡΔΕΛΛΕΣ

ΑΠΡΕ Κ. Τ. Λ.

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ
ΚΑΙΤΙΟΥ 3 (Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)

Κάθε κομψὴ κυρία δὲν πρέπει νὰ
σθῇ νὰ ράψῃ τὰ φορέματά της. Ἀς
σκεφθῇ τὸν **ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ** τῆς
πλωματεύχου μεδίτσας.

Δ^ΔΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θὰ εὕρῃ ὅλα τὰ τελευταῖα μοντέλα
τῆς σαιζὸν μὲ χάρι, Παριζιάνικον γούστο
καὶ τιμὰς λογικὰς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ
τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρῳ.

Παναθηναία

Η ΒΕΝΤΕΤΤΕΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Η ΓΟΗΣΣΑ ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ

(Τελευταία της φωτογραφία μὲ ἀνδρικό, τὰ ὁποῖα ἡ μεγάλῃ καλλιτέχνις φορεῖ πλέον καθημερινῶς στὸ Χόλλυγουντ).

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ο κύριος Χρήστος έτελειώσε με γαρούνη προθυμία, με αληθινό ένθουσιασμό, όλες τις Πασχαλινές ασχολίες του. Τις προπαραπομπές, γιατί διορίσθηκε ακόμα στο Μέγα Σάββατο. Έπληξε προπαραπομπές στην εκκλησία και άκουσε την πρώτη Ανάσταση: «Ανάστα ο Θεός», σκόρπισμα θαγίων, χαρμόσυνες κωδωνοκρουσίες, αντίχρηστοι θρησκευτικών πυροβολισμών, ήχηροι κρότοι παλμών πιστικών που σπάζονται στα λιθόστρωτα των αυλών. Τού φάνηκε πως ξεχώρισε τάχα κι άκουσε τον κρότο που έκανε η ραγιαμένη πατέλα της κυρά-Χρήστος. Την είχε από καιρό προορίσει για την ευλόγη αυτή θυσία. Και θυμήθηκε πως άλλες χρονιές μόλις άρχιζαν ή καμπάνες του «Ανάστα ο Θεός», και μόλις έδινε το σύνθημα η κυρά-Χρήστος να, σπάζοντας κάτι στο μακατό, άρπαζε κι αυτός τον κρότο κι έρχιχε με γύρο τον καλό τον χρόνο. Τώρα, έχει κάμποσα χρόνια, τ' άφρισε τ' άριστα. Χαιρετάει μόνο με το σταυροκόπημά του την πρώτη Ανάσταση του Κυρίου.

Όταν η εκκλησία έτελειώσε, κατέβηκε πασάχαρος και τράβηξε στην αγορά. Διάλεξε στα χαράματα κρέας για μαγειρευτό, διάλεξε χόρτα και μυριστικά, πήρε και κάμποσα πατοπούδαρα για το πρώινο κολατού. Τά συνόδεψε σαν καλός νοικοκύρης στο σπίτι, τα παράδωσε στη γοητή του λέγοντας και το χρόνο νάμιασε καλά, έφριξε μιά μανά στην κουζίνα όπου έβαφαν τ' αυγά, ξανάπε και το χρόνο—όφραια πέτυχαν. «Επειτα κατέβηκε στην αυλή, όπου ήταν δεμένο το άρνι, ξετύλιξε την τριχιά μήπως κρεμαστεί, τώφραζε άλλη μιά φορά να λήξ ην ήτανε παχύ. «Καλό είναι», είπε μέσα του. Και δγήμε να πάει στο καρενείο.

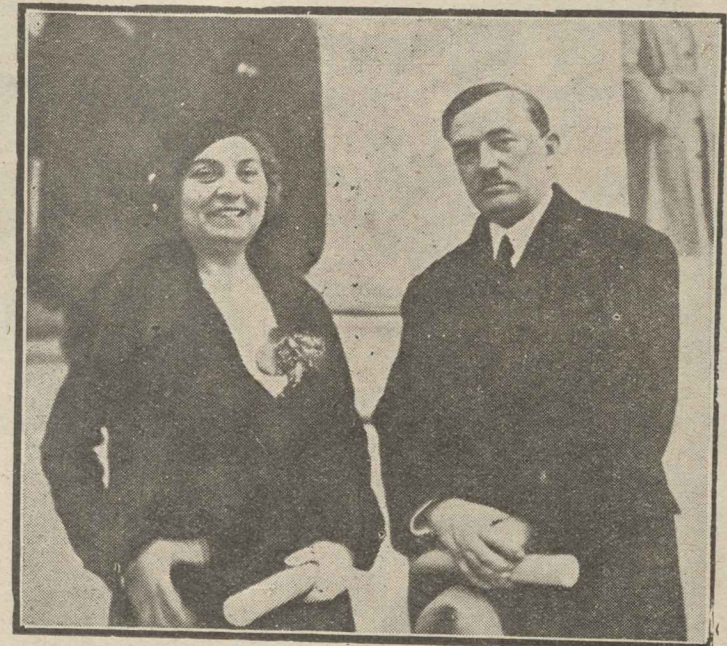
—Θέλεις τίποτ' άλλο, Τσεβή! φράνσε από κάτω.

—Όχι, Χρήστο μου!

Στο καρενείο είχαν μπει και οι οίκοκυραίοι, όσοι δεν είχαν μαγαζιά κι εμπόρια. Καθισμένοι παρέες-παρέες, μιλούσαν για τα φρόνια τους τα πασχαλινά, για το Δεσπότη που δεν είχε ρθει φέτος απ' την Αθήνα λόγω άσθενειας, για την Αγροτική Τράπεζα, που δεν έδωσε φέτος λιπάσματα επί πιστώσει, για την τιμή του τριφυλλίου.

Ο κ. Αντρέας Παραπανιστός δικολάβος, ο καλύτερος δικολάβος του Ειρηνοδικείου, αγαθός άνθρωπος, δίκαιος και άφιλοχρημάτος, όσα του έδινε τόσα έπαιρνε, ποτέ δεν ζητούσε παραπάνω, τέλειος υπερασπιστής για δικές προσπορισμών μέτρον, ποτέ δεν έχασε καμιά, όποια πολιτική κι αν ίσχυε, οσφραόδοσος, όλοι οι εισηγητές που πέφταν τον έκτιμοσαν αληθινά, ο κ. Αντρέας, καθόταν ολομόναχος σ' ένα τραπέζι κι άναγνιχνε λίγο στο πλευρό, με την πλάτη άκωυπομένη στο μάκρο, με τα γυαλιά χαμηλωμένα εδιάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών με άφοβωση. Ξερόβηχε τότε-πότε κι έφριχε από μιά ματιά, έτσι σαν αδιάφορο, στην κίνηση του καρενείου. Όταν κανείς του εύχονταν χρόνια πολλά, άνασηκωνε τα μάτια, τον έκτύπε από μιά απ' τα γυαλιά και του άνταπόδινε την ευχή με καλωσύνη. Ξανάριζε το διάβασμα.

Μπήκε ο κύριος Χρήστος, καλημέρισε κι ευχέθηκε πολλούς με τ' όνομά τους, με τον κ. Αντρέα όχι. Κι άς πήγε κι άκουσε στο διπλανό τραπέζι, όπου τρεις χημικές τριφυλλοπαράγοντες συζητούσαν για την ανάγκη να ιδρυθεί ένας μεγάλος συνεταιρισμός, που να φέρνει λιπάσματα και μηχανές, να χτίσει αποθήκες, να ξαναγκάζει την Έπιμελεια του στρατού να αγοράζει σε καλή τιμή όλο το τριφυλλί. Ο κύριος Χρήστος διαφώνησε προτού καλοκαθήσει.

Ο έλκεκτός μας συνεργάτης ποιητής κ. Γ. Αθήνας, μετά της γνωστής ποιητριάς κ. Μυρτιώτισσας, στην Άνασθημία, κατά την προ ήμερών γενομένην άπομνην των θραβίων εις τα έκδοθέντα κατά το παρελθόν έτος έργα τους.

γού κόμπιασαν. Ο ένας τόλμησε να έπιμειν.

—Χωρίς συνεταιρισμό θέ θα προοδύουμε ποτέ. Και χωρίς πρόοδο...

—Πρόδο! Πρόδο! Δέ λέπω τί καλά που πάμε σ' όλα μας' αυτή την κυρά-πρόδο! Κάθε πέσοι και καλύτερα!... Βλέπω κι στη θρησκεία... Πάσχα και να λείπει το Δεσπότης από το θρόνο του... Μεγάλη σαρκαστική και να νηστεύουμε δεκά-δώδεκα όλοι-όλοι...

Η συζήτηση μεταπορεύθηκε. Οι τριφυλλοπαράγοντες άλλαξαν μ' ευχαρίστηση θέμα.

—Τά θρησκευτικά δεν έχουν ανάγκη για πρόδο. Αυτά έπρεπε να μπειν όπως τα βήγαμε από άνωθεν. Πόδες λέει όχι.

—Και όμως δεν έμειναν, δεν μένουν. Πρόδος κι στη θρησκεία. Κάτω ή νηστεία! Κάτω ή μεταλλαδιά! Κάτω το Χριστός Άνέστη! Πρόδος! Καταπατήσαμε τους νόμους του Θεού. Έγκαταλείψαμε το έθνος των πατεράδων μας... Έμιαστε προδεμένοι! Να τη δράσω τέ-

μα τους, με τον κ. Αντρέα όχι.

Κι άς πήγε κι άκουσε στο διπλανό τραπέζι, όπου τρεις χημικές τριφυλλοπαράγοντες συζητούσαν για την ανάγκη να ιδρυθεί ένας μεγάλος συνεταιρισμός, που να φέρνει λιπάσματα και μηχανές, να χτίσει αποθήκες, να ξαναγκάζει την Έπιμελεια του στρατού να αγοράζει σε καλή τιμή όλο το τριφυλλί. Ο κύριος Χρήστος διαφώνησε προτού καλοκαθήσει.

—Εγώ δεν έχω τριφυλλία. Τό ξερετε. Μου φαίνεται όμως ότι ο συνεταιρισμός θέ είναι ή καταστροφή σας. Θά σάς ρουφήξουν οι εστιάθδειοι. Άφου οι σταθιδικοί συνεταιρισμοί έπρεσαν έξω στο Μορφή, εύγενες προϊόν, το τρώνε οι Άγριοι, περιμένετε να προκύψει συνεταιρισμός τριφυλλοπαράγοντων; Μιά χρονιά να μην αγοράσώ το στρατός τα ήθη και έθιμα των γονέων μας; Λαός που ξεφύγει από τα πάτρια, είναι χαμένος—αυτό ξέρω να πω έγώ!

—Δέ λέω πως δεν έχουν και τα

τοια πρόδο!

Ο κύριος Χρήστος ήταν έμπνευσμένος απολογητής του συντηρητισμού. Όταν άρχιζε να κεντηράζει την πρόδο και να υπερασπίζεται τα πάτρια, δέ σταματούσε εύκολα.

—Η ζωή όμως είναι παρόδο, κύριος Χρήστο, είτε ο νεότερος τριφυλλοπαράγωγός που ήταν και με

—Μήπως την πρόδο ο Θεός δεν τη δίνει; είπε ο άλλος.

—Ο Θεός τα δίνει όλα, ματάκια μου... Άλλά πως τα δίνει και γιατί τα δίνει... Ο Θεός δίνει το κασσί, αλλά δεν το δίνει να μεθάμε όλη μέρα! Ο Θεός δίνει τη φωτιά, αλλά δεν τη δίνει για να καίμε τα σπίτια μας!... Τι θέλεις να πής, δηλαδή; Θέλει ο Θεός να μην τον λατρεύουμε όπως πριν; Θέλει ο Θεός να εγκαταλείψουμε τα ήθη και έθιμα των γονέων μας; Λαός που ξεφύγει από τα πάτρια, είναι χαμένος—αυτό ξέρω να πω έγώ!

—Δέ λέω πως δεν έχουν και τα

Φουριχόμενος ο κύριος Χρήστος έγκαλονόυσε το λόγο του.

—Είχαν μεγάλη σημασία για την κοινωνία αυτές ή άγαστες του Πάσχα. Δεν ήταν μόνο για διασκέδαση, όπως νομίζετε. Πολλά χριστιανοί εύρισκαν αυτή την ώρα ή φρομή να φιλιωθούν! Πόσες έθρες διαλύθηκαν αυτή την ώρα, πόσες δικές σταμάτησαν, πόσοι σκωτωμοί προληφθηκαν!... Ο σατανάς μάς δίνει πολλές φορές να γκρινιάζουμε χωρίς λόγο... (ο κύριος Χρήστος τόνασε τα λόγια του και κτύπησε τον κ. Αντρέα. Έκενός έθιξε και διάβαζε πάντα το «Νεολόγο» των Πατρών)... και χωρίς λόγο να γκρινιάζουμε... (έθιξε πάλι ο κ. Αντρέας)... να γκρινιάζουμε, λέω, χωρίς λόγο κι άφορη...

(ο κ. Αντρέας έκανε πως δεν άκούει)... Το καταλαβαίνουμε, θέλουμε να πάμουμε τη γκρίνια, θέλουμε να φιλιωθούμε... (ο κ. Αντρέας διάβαζε πάντα το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη)... μα δεν βόσκουμε εύκαιρα, τρώο, άφρη...

Σωστά! είπαν οι τριφυλλοπαράγοντες.

—...Έρχεται το Πάσχα, πηγαίνεις στην Άγάτη, τελειώνει ή λειτουργία, βλέπεις έξω στην πλατεία όλους τους χριστιανούς να φιλιούνται... Χριστός Άνέστη! Άληθώς ο Κύριος!... πώς και εσύ, άγκαλιάσεις τον έχθρό σου, του λές Χριστός Άνέστη, τον φιλείς, σε φιλεί, ε' Άληθώς ο Κύριος... πώς και έχθρος ή γκρίνια, ή διχόνοια, συντρέδεται ο σατανάς και βασιλεύει ο Χριστός!... Ψέματα!

—Άληθία! Άληθία!... είπαν οι τριφυλλοπαράγοντες. Μα ο κ. Αντρέας ξαναγύριζε στην πρώτη σελίδα του «Νεολόγου», χωρίς να δίνει την παραμικρή προσοχή. Φουριχέται ο κύριος Χρήστος.

—Όλοι μας είμαστε άνθρωποι άμαρτωλοί, θά φταίουμε ο ένας στον άλλο, θά μαλώσουμε, θά πέσουμε στα βόδια του τροκαταράτου... Μα θά ρθι όρα να θυμηθούμε το Θεό, ν' αγαπήσουμε... Έγώ που με βλέπετε έχω μιά φορά, τα παλιά τα χρόνια, μαλώσει φοδερά μ' έκαναν την αληθινή άγάπη, το αληθινό Χριστός Άνέστη. Ξεχνώσαν όλα τα μισητά όια τα πάθη, όλες τις έχθρες και φιλοσός ο ένας τον άλλον μεροστό σ' όλο το πλήρωμα. Χριστός Άνέστη! — ε' Άληθώς! Άνέστη ή άγάπη, Κι Άλλάζον φιλιό με άδερφοσύνη, σαν πραγματικοί χριστιανοί, κι ο Χριστός κατέδανε άνάμυστα τους—τόν έννοιωθες Κι έπειτα πήγαναν όλοι μαζί στο χορό. Και γελούσαν και γλεντούσαν

και χαροκοπούσαν. Αυτό ήταν Πάσχα! Η μιά ψυχή άγαλαχόητος με την άλλη, κι όλες μαζί με το Θεό!

—Ναι, ναι. Ό! αυτά ήταν πολλά ώραία. Κανείς δεν φέρνει άντίφρονη.

—Τότε γιατί να τ' άφήσουμε; Γιατί δεν τ' άναφέρουμε; Από μιάς τους ίδιους ξεσπάται... Δέ χρειάζεται κανένας λόγος!

Ο κύριος Χρήστος έφριξε προσεχώς ματιές όταν έλεγε αυτά τα χαρούα λόγια στον κ. Αντρέα. Μά έκενός, άτάραχος κι άδιάφορος μελετούσε το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη. Κι σκεπτόντου ο κύριος Χρήστος. Πρώτη νέα έπιχειρήματα. Χρησιμότητα; ρότερα την άμορφή κι άμυρη Πάσχα, Τάδεως έλ' αυτά πηχέτας έπίμονα τον κ. Αντρέα, που τον κ. Αντρέα. Μα ο πατριώτης, δικολάβος έκανε πως δεν άκουγε τίποτε. Όλο διάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών...

Ο κύριος Χρήστος έφριξε προσεχώς ματιές όταν έλεγε αυτά τα χαρούα λόγια στον κ. Αντρέα. Μά έκενός, άτάραχος κι άδιάφορος μελετούσε το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη. Κι σκεπτόντου ο κύριος Χρήστος. Πρώτη νέα έπιχειρήματα. Χρησιμότητα; ρότερα την άμορφή κι άμυρη Πάσχα, Τάδεως έλ' αυτά πηχέτας έπίμονα τον κ. Αντρέα, που τον κ. Αντρέα. Μα ο πατριώτης, δικολάβος έκανε πως δεν άκουγε τίποτε. Όλο διάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών...

Ο κύριος Χρήστος έφριξε προσεχώς ματιές όταν έλεγε αυτά τα χαρούα λόγια στον κ. Αντρέα. Μά έκενός, άτάραχος κι άδιάφορος μελετούσε το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη. Κι σκεπτόντου ο κύριος Χρήστος. Πρώτη νέα έπιχειρήματα. Χρησιμότητα; ρότερα την άμορφή κι άμυρη Πάσχα, Τάδεως έλ' αυτά πηχέτας έπίμονα τον κ. Αντρέα, που τον κ. Αντρέα. Μα ο πατριώτης, δικολάβος έκανε πως δεν άκουγε τίποτε. Όλο διάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών...

Ο κύριος Χρήστος έφριξε προσεχώς ματιές όταν έλεγε αυτά τα χαρούα λόγια στον κ. Αντρέα. Μά έκενός, άτάραχος κι άδιάφορος μελετούσε το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη. Κι σκεπτόντου ο κύριος Χρήστος. Πρώτη νέα έπιχειρήματα. Χρησιμότητα; ρότερα την άμορφή κι άμυρη Πάσχα, Τάδεως έλ' αυτά πηχέτας έπίμονα τον κ. Αντρέα, που τον κ. Αντρέα. Μα ο πατριώτης, δικολάβος έκανε πως δεν άκουγε τίποτε. Όλο διάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών...

Ο κύριος Χρήστος έφριξε προσεχώς ματιές όταν έλεγε αυτά τα χαρούα λόγια στον κ. Αντρέα. Μά έκενός, άτάραχος κι άδιάφορος μελετούσε το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη. Κι σκεπτόντου ο κύριος Χρήστος. Πρώτη νέα έπιχειρήματα. Χρησιμότητα; ρότερα την άμορφή κι άμυρη Πάσχα, Τάδεως έλ' αυτά πηχέτας έπίμονα τον κ. Αντρέα, που τον κ. Αντρέα. Μα ο πατριώτης, δικολάβος έκανε πως δεν άκουγε τίποτε. Όλο διάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών...

Ο κύριος Χρήστος έφριξε προσεχώς ματιές όταν έλεγε αυτά τα χαρούα λόγια στον κ. Αντρέα. Μά έκενός, άτάραχος κι άδιάφορος μελετούσε το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη. Κι σκεπτόντου ο κύριος Χρήστος. Πρώτη νέα έπιχειρήματα. Χρησιμότητα; ρότερα την άμορφή κι άμυρη Πάσχα, Τάδεως έλ' αυτά πηχέτας έπίμονα τον κ. Αντρέα, που τον κ. Αντρέα. Μα ο πατριώτης, δικολάβος έκανε πως δεν άκουγε τίποτε. Όλο διάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών...

Ο κύριος Χρήστος έφριξε προσεχώς ματιές όταν έλεγε αυτά τα χαρούα λόγια στον κ. Αντρέα. Μά έκενός, άτάραχος κι άδιάφορος μελετούσε το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη. Κι σκεπτόντου ο κύριος Χρήστος. Πρώτη νέα έπιχειρήματα. Χρησιμότητα; ρότερα την άμορφή κι άμυρη Πάσχα, Τάδεως έλ' αυτά πηχέτας έπίμονα τον κ. Αντρέα, που τον κ. Αντρέα. Μα ο πατριώτης, δικολάβος έκανε πως δεν άκουγε τίποτε. Όλο διάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών...

Ο κύριος Χρήστος έφριξε προσεχώς ματιές όταν έλεγε αυτά τα χαρούα λόγια στον κ. Αντρέα. Μά έκενός, άτάραχος κι άδιάφορος μελετούσε το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη. Κι σκεπτόντου ο κύριος Χρήστος. Πρώτη νέα έπιχειρήματα. Χρησιμότητα; ρότερα την άμορφή κι άμυρη Πάσχα, Τάδεως έλ' αυτά πηχέτας έπίμονα τον κ. Αντρέα, που τον κ. Αντρέα. Μα ο πατριώτης, δικολάβος έκανε πως δεν άκουγε τίποτε. Όλο διάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών...

Ο κύριος Χρήστος έφριξε προσεχώς ματιές όταν έλεγε αυτά τα χαρούα λόγια στον κ. Αντρέα. Μά έκενός, άτάραχος κι άδιάφορος μελετούσε το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη. Κι σκεπτόντου ο κύριος Χρήστος. Πρώτη νέα έπιχειρήματα. Χρησιμότητα; ρότερα την άμορφή κι άμυρη Πάσχα, Τάδεως έλ' αυτά πηχέτας έπίμονα τον κ. Αντρέα, που τον κ. Αντρέα. Μα ο πατριώτης, δικολάβος έκανε πως δεν άκουγε τίποτε. Όλο διάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών...

Ο κύριος Χρήστος έφριξε προσεχώς ματιές όταν έλεγε αυτά τα χαρούα λόγια στον κ. Αντρέα. Μά έκενός, άτάραχος κι άδιάφορος μελετούσε το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη. Κι σκεπτόντου ο κύριος Χρήστος. Πρώτη νέα έπιχειρήματα. Χρησιμότητα; ρότερα την άμορφή κι άμυρη Πάσχα, Τάδεως έλ' αυτά πηχέτας έπίμονα τον κ. Αντρέα, που τον κ. Αντρέα. Μα ο πατριώτης, δικολάβος έκανε πως δεν άκουγε τίποτε. Όλο διάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών...

Ο κύριος Χρήστος έφριξε προσεχώς ματιές όταν έλεγε αυτά τα χαρούα λόγια στον κ. Αντρέα. Μά έκενός, άτάραχος κι άδιάφορος μελετούσε το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη. Κι σκεπτόντου ο κύριος Χρήστος. Πρώτη νέα έπιχειρήματα. Χρησιμότητα; ρότερα την άμορφή κι άμυρη Πάσχα, Τάδεως έλ' αυτά πηχέτας έπίμονα τον κ. Αντρέα, που τον κ. Αντρέα. Μα ο πατριώτης, δικολάβος έκανε πως δεν άκουγε τίποτε. Όλο διάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών...

Ο κύριος Χρήστος έφριξε προσεχώς ματιές όταν έλεγε αυτά τα χαρούα λόγια στον κ. Αντρέα. Μά έκενός, άτάραχος κι άδιάφορος μελετούσε το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη. Κι σκεπτόντου ο κύριος Χρήστος. Πρώτη νέα έπιχειρήματα. Χρησιμότητα; ρότερα την άμορφή κι άμυρη Πάσχα, Τάδεως έλ' αυτά πηχέτας έπίμονα τον κ. Αντρέα, που τον κ. Αντρέα. Μα ο πατριώτης, δικολάβος έκανε πως δεν άκουγε τίποτε. Όλο διάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών...

Ο κύριος Χρήστος έφριξε προσεχώς ματιές όταν έλεγε αυτά τα χαρούα λόγια στον κ. Αντρέα. Μά έκενός, άτάραχος κι άδιάφορος μελετούσε το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη. Κι σκεπτόντου ο κύριος Χρήστος. Πρώτη νέα έπιχειρήματα. Χρησιμότητα; ρότερα την άμορφή κι άμυρη Πάσχα, Τάδεως έλ' αυτά πηχέτας έπίμονα τον κ. Αντρέα, που τον κ. Αντρέα. Μα ο πατριώτης, δικολάβος έκανε πως δεν άκουγε τίποτε. Όλο διάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών...

Ο κύριος Χρήστος έφριξε προσεχώς ματιές όταν έλεγε αυτά τα χαρούα λόγια στον κ. Αντρέα. Μά έκενός, άτάραχος κι άδιάφορος μελετούσε το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη. Κι σκεπτόντου ο κύριος Χρήστος. Πρώτη νέα έπιχειρήματα. Χρησιμότητα; ρότερα την άμορφή κι άμυρη Πάσχα, Τάδεως έλ' αυτά πηχέτας έπίμονα τον κ. Αντρέα, που τον κ. Αντρέα. Μα ο πατριώτης, δικολάβος έκανε πως δεν άκουγε τίποτε. Όλο διάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών...

Ο κύριος Χρήστος έφριξε προσεχώς ματιές όταν έλεγε αυτά τα χαρούα λόγια στον κ. Αντρέα. Μά έκενός, άτάραχος κι άδιάφορος μελετούσε το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη. Κι σκεπτόντου ο κύριος Χρήστος. Πρώτη νέα έπιχειρήματα. Χρησιμότητα; ρότερα την άμορφή κι άμυρη Πάσχα, Τάδεως έλ' αυτά πηχέτας έπίμονα τον κ. Αντρέα, που τον κ. Αντρέα. Μα ο πατριώτης, δικολάβος έκανε πως δεν άκουγε τίποτε. Όλο διάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών...

Ο κύριος Χρήστος έφριξε προσεχώς ματιές όταν έλεγε αυτά τα χαρούα λόγια στον κ. Αντρέα. Μά έκενός, άτάραχος κι άδιάφορος μελετούσε το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη. Κι σκεπτόντου ο κύριος Χρήστος. Πρώτη νέα έπιχειρήματα. Χρησιμότητα; ρότερα την άμορφή κι άμυρη Πάσχα, Τάδεως έλ' αυτά πηχέτας έπίμονα τον κ. Αντρέα, που τον κ. Αντρέα. Μα ο πατριώτης, δικολάβος έκανε πως δεν άκουγε τίποτε. Όλο διάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών...

Ο κύριος Χρήστος έφριξε προσεχώς ματιές όταν έλεγε αυτά τα χαρούα λόγια στον κ. Αντρέα. Μά έκενός, άτάραχος κι άδιάφορος μελετούσε το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη. Κι σκεπτόντου ο κύριος Χρήστος. Πρώτη νέα έπιχειρήματα. Χρησιμότητα; ρότερα την άμορφή κι άμυρη Πάσχα, Τάδεως έλ' αυτά πηχέτας έπίμονα τον κ. Αντρέα, που τον κ. Αντρέα. Μα ο πατριώτης, δικολάβος έκανε πως δεν άκουγε τίποτε. Όλο διάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών...

Ο κύριος Χρήστος έφριξε προσεχώς ματιές όταν έλεγε αυτά τα χαρούα λόγια στον κ. Αντρέα. Μά έκενός, άτάραχος κι άδιάφορος μελετούσε το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη. Κι σκεπτόντου ο κύριος Χρήστος. Πρώτη νέα έπιχειρήματα. Χρησιμότητα; ρότερα την άμορφή κι άμυρη Πάσχα, Τάδεως έλ' αυτά πηχέτας έπίμονα τον κ. Αντρέα, που τον κ. Αντρέα. Μα ο πατριώτης, δικολάβος έκανε πως δεν άκουγε τίποτε. Όλο διάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών...

Ο κύριος Χρήστος έφριξε προσεχώς ματιές όταν έλεγε αυτά τα χαρούα λόγια στον κ. Αντρέα. Μά έκενός, άτάραχος κι άδιάφορος μελετούσε το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη. Κι σκεπτόντου ο κύριος Χρήστος. Πρώτη νέα έπιχειρήματα. Χρησιμότητα; ρότερα την άμορφή κι άμυρη Πάσχα, Τάδεως έλ' αυτά πηχέτας έπίμονα τον κ. Αντρέα, που τον κ. Αντρέα. Μα ο πατριώτης, δικολάβος έκανε πως δεν άκουγε τίποτε. Όλο διάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών...

Ο κύριος Χρήστος έφριξε προσεχώς ματιές όταν έλεγε αυτά τα χαρούα λόγια στον κ. Αντρέα. Μά έκενός, άτάραχος κι άδιάφορος μελετούσε το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη. Κι σκεπτόντου ο κύριος Χρήστος. Πρώτη νέα έπιχειρήματα. Χρησιμότητα; ρότερα την άμορφή κι άμυρη Πάσχα, Τάδεως έλ' αυτά πηχέτας έπίμονα τον κ. Αντρέα, που τον κ. Αντρέα. Μα ο πατριώτης, δικολάβος έκανε πως δεν άκουγε τίποτε. Όλο διάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών...

Ο κύριος Χρήστος έφριξε προσεχώς ματιές όταν έλεγε αυτά τα χαρούα λόγια στον κ. Αντρέα. Μά έκενός, άτάραχος κι άδιάφορος μελετούσε το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη. Κι σκεπτόντου ο κύριος Χρήστος. Πρώτη νέα έπιχειρήματα. Χρησιμότητα; ρότερα την άμορφή κι άμυρη Πάσχα, Τάδεως έλ' αυτά πηχέτας έπίμονα τον κ. Αντρέα, που τον κ. Αντρέα. Μα ο πατριώτης, δικολάβος έκανε πως δεν άκουγε τίποτε. Όλο διάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών...

Ο κύριος Χρήστος έφριξε προσεχώς ματιές όταν έλεγε αυτά τα χαρούα λόγια στον κ. Αντρέα. Μά έκενός, άτάραχος κι άδιάφορος μελετούσε το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη. Κι σκεπτόντου ο κύριος Χρήστος. Πρώτη νέα έπιχειρήματα. Χρησιμότητα; ρότερα την άμορφή κι άμυρη Πάσχα, Τάδεως έλ' αυτά πηχέτας έπίμονα τον κ. Αντρέα, που τον κ. Αντρέα. Μα ο πατριώτης, δικολάβος έκανε πως δεν άκουγε τίποτε. Όλο διάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών...

Ο κύριος Χρήστος έφριξε προσεχώς ματιές όταν έλεγε αυτά τα χαρούα λόγια στον κ. Αντρέα. Μά έκενός, άτάραχος κι άδιάφορος μελετούσε το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη. Κι σκεπτόντου ο κύριος Χρήστος. Πρώτη νέα έπιχειρήματα. Χρησιμότητα; ρότερα την άμορφή κι άμυρη Πάσχα, Τάδεως έλ' αυτά πηχέτας έπίμονα τον κ. Αντρέα, που τον κ. Αντρέα. Μα ο πατριώτης, δικολάβος έκανε πως δεν άκουγε τίποτε. Όλο διάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών...

Ο κύριος Χρήστος έφριξε προσεχώς ματιές όταν έλεγε αυτά τα χαρούα λόγια στον κ. Αντρέα. Μά έκενός, άτάραχος κι άδιάφορος μελετούσε το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη. Κι σκεπτόντου ο κύριος Χρήστος. Πρώτη νέα έπιχειρήματα. Χρησιμότητα; ρότερα την άμορφή κι άμυρη Πάσχα, Τάδεως έλ' αυτά πηχέτας έπίμονα τον κ. Αντρέα, που τον κ. Αντρέα. Μα ο πατριώτης, δικολάβος έκανε πως δεν άκουγε τίποτε. Όλο διάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών...

Ο κύριος Χρήστος έφριξε προσεχώς ματιές όταν έλεγε αυτά τα χαρούα λόγια στον κ. Αντρέα. Μά έκενός, άτάραχος κι άδιάφορος μελετούσε το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη. Κι σκεπτόντου ο κύριος Χρήστος. Πρώτη νέα έπιχειρήματα. Χρησιμότητα; ρότερα την άμορφή κι άμυρη Πάσχα, Τάδεως έλ' αυτά πηχέτας έπίμονα τον κ. Αντρέα, που τον κ. Αντρέα. Μα ο πατριώτης, δικολάβος έκανε πως δεν άκουγε τίποτε. Όλο διάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών...

Ο κύριος Χρήστος έφριξε προσεχώς ματιές όταν έλεγε αυτά τα χαρούα λόγια στον κ. Αντρέα. Μά έκενός, άτάραχος κι άδιάφορος μελετούσε το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη. Κι σκεπτόντου ο κύριος Χρήστος. Πρώτη νέα έπιχειρήματα. Χρησιμότητα; ρότερα την άμορφή κι άμυρη Πάσχα, Τάδεως έλ' αυτά πηχέτας έπίμονα τον κ. Αντρέα, που τον κ. Αντρέα. Μα ο πατριώτης, δικολάβος έκανε πως δεν άκουγε τίποτε. Όλο διάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών...

Ο κύριος Χρήστος έφριξε προσεχώς ματιές όταν έλεγε αυτά τα χαρούα λόγια στον κ. Αντρέα. Μά έκενός, άτάραχος κι άδιάφορος μελετούσε το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη. Κι σκεπτόντου ο κύριος Χρήστος. Πρώτη νέα έπιχειρήματα. Χρησιμότητα; ρότερα την άμορφή κι άμυρη Πάσχα, Τάδεως έλ' αυτά πηχέτας έπίμονα τον κ. Αντρέα, που τον κ. Αντρέα. Μα ο πατριώτης, δικολάβος έκανε πως δεν άκουγε τίποτε. Όλο διάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών...

Ο κύριος Χρήστος έφριξε προσεχώς ματιές όταν έλεγε αυτά τα χαρούα λόγια στον κ. Αντρέα. Μά έκενός, άτάραχος κι άδιάφορος μελετούσε το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη. Κι σκεπτόντου ο κύριος Χρήστος. Πρώτη νέα έπιχειρήματα. Χρησιμότητα; ρότερα την άμορφή κι άμυρη Πάσχα, Τάδεως έλ' αυτά πηχέτας έπίμονα τον κ. Αντρέα, που τον κ. Αντρέα. Μα ο πατριώτης, δικολάβος έκανε πως δεν άκουγε τίποτε. Όλο διάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών...

Ο κύριος Χρήστος έφριξε προσεχώς ματιές όταν έλεγε αυτά τα χαρούα λόγια στον κ. Αντρέα. Μά έκενός, άτάραχος κι άδιάφορος μελετούσε το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη. Κι σκεπτόντου ο κύριος Χρήστος. Πρώτη νέα έπιχειρήματα. Χρησιμότητα; ρότερα την άμορφή κι άμυρη Πάσχα, Τάδεως έλ' αυτά πηχέτας έπίμονα τον κ. Αντρέα, που τον κ. Αντρέα. Μα ο πατριώτης, δικολάβος έκανε πως δεν άκουγε τίποτε. Όλο διάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών...

Ο κύριος Χρήστος έφριξε προσεχώς ματιές όταν έλεγε αυτά τα χαρούα λόγια στον κ. Αντρέα. Μά έκενός, άτάραχος κι άδιάφορος μελετούσε το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη. Κι σκεπτόντου ο κύριος Χρήστος. Πρώτη νέα έπιχειρήματα. Χρησιμότητα; ρότερα την άμορφή κι άμυρη Πάσχα, Τάδεως έλ' αυτά πηχέτας έπίμονα τον κ. Αντρέα, που τον κ. Αντρέα. Μα ο πατριώτης, δικολάβος έκανε πως δεν άκουγε τίποτε. Όλο διάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών...

Ο κύριος Χρήστος έφριξε προσεχώς ματιές όταν έλεγε αυτά τα χαρούα λόγια στον κ. Αντρέα. Μά έκενός, άτάραχος κι άδιάφορος μελετούσε το «Νεολόγο» των Πατρών με τα ματογυαλιά χαμηλωμένα στη μύτη. Κι σκεπτόντου ο κύριος Χρήστος. Πρώτη νέα έπιχειρήματα. Χρησιμότητα; ρότερα την άμορφή κι άμυρη Πάσχα, Τάδεως έλ' αυτά πηχέτας έπίμονα τον κ. Αντρέα, που τον κ. Αντρέα. Μα ο πατριώτης, δικολάβος έκανε πως δεν άκουγε τίποτε. Όλο διάβαζε το «Νεολόγο» των Πατρών...

ΑΛΕΚΟΣ ΓΟΝΙΔΗΣ

Τά παιδικά του χρόνια. Ό αύστηρός θεϊός και ή μαγκούρα. Πώς ό νεαρός 'Αλέκος έγινεν... 'Αρχιεπίσκοπος. Πώς ό Βεάκης και ό Γονίδης έπλυναν τό καζάνι του λόχου, κλπ.

ΓΟΥΣ μήνες ύστερα από τόν θάνατο της 'Ελίας 'Ενκελ, το 'Ελληνικό Θέατρο υπέστη μιά άλλη απόληση. Την περασμένη εβδομάδα έκλεισε τή μάταια ένας από τούς πιο δημοφιλείς ήθοποιούς μας, ό 'Αλέκος Γονίδης. Ό θάνατός του δέν έλάτρησε μόνο τούς φίλους του, αλλά και όλους εκείνους — μιά δολιχολή, δηλαδή, γενιά — που έπί 27 χρόνια έγελαν με τήν άμύμητη τέχνη του Τζαννέτου των «Παναθηναίων». Γιατί ό Γονίδης ήταν από τούς λίγους ήθοποιούς που ήξεραν να έμυθωνουν τούς ρόλους των και να δίνουν σ' αυτούς τήν σφραγίδα της προσωπικής του δημιουργίας. 'Ακόμα, μαζί με τόν έκλεκτο καλλιτέχνη, έχώθηκε καί ένας άκακος άνθρωπος, αντιπρόσωπος της καλής περασμένης εποχής. 'Ως ήθοποιός ό Γονίδης μπορούσε να είπωμε ότι έμεινε παρθεγγιμένος. Τό Κοινόν δέν τόν έννοιωσε όσο έπρεπε. Ήλθσαν βέβαια όλοι με τό ξεκαρδιστικό παζάρι του, αλλά δέν άρκει για έναν ήθοποιό που εινε περισσότερο καλλιτέχνης παρά έπιχειρηματίας. Καί ό Γονίδης ήταν πραγματικός καλλιτέχνης. 'Επείγει στη σκηνή, όπως και κάτω, πάντα γέρος. 'Αν καμιά φορά έπεφτε σέ χοντροκοπιές, σ' αυτό δέν έφταγε ό ίδιος, αλλά τό Κοινόν. 'Αλλά και στίς κακές στιγμές, ό Γονίδης κατόρθωνε να εινε καλός. Πώς; Αυτό ήταν τό μυστικό της τέχνης του.

Η οικογένεια του Γονίδη κατάγεται από τήν Λακωνία. Ό πατέρας του, άνθρωπος με μεγάλη μόρφωση και πολλές συμπάθειες, ήτο δεσφιντής της έφημερίδας «Εθνικόν Πνεύμα». Προσωπικός και πολιτικός φίλος του Κομμουνιστήρου, έπαιξε σημαντικό ρόλο στην πολιτική κίνηση της εποχής του. Ό νεαρός 'Αλέκος ανατράφηκε στην Αθήνα και μόλις έτελειωσε τό Γυμνάσιο έδωσε εντολή στή σχολή Λακωνικών, όπου και έπέτυχε. 'Η κρίσις όμως του 'Αλέκου ήταν άλλου. Από μικρός είχε μιά επιθυμία: Νά γίνει θεατρίνος. Τήν επιθυμία του δέν ετόλμισε να τήν ειπεί στίς πατέρα του, αλλά τήν έδειχνε στά παιχνίδια του. Μιά κάμαρα του σπασιού του τήν είχε μεταβάλλει σέ θέατρο. Είχε φτιάξει μιά πρόχειρη σκηνή και έπαιζε ό ίδιος όλα τά πρόσωπα τών αυτοσχέδιων, ως έπί τό πλείστον, έργων. Θεαταί τά παιδιά της γειτονίας, τά οποία παρακολουθούσαν τήν παράσταση, χωρίς έννοείται να πληρώνουν εισιτήρια.

Οι γονείς του που τά βλέπαν αυτά δέν έδιναν και μεγάλη σημασία. «Παιδί εινε, έσκέποντο, θα κάνει καί αυτό τίς τρέλλες του». Δέν εβλεπ όμως τήν ίδια ιδέα και ό θεϊός του Γονίδη, Μητσάς. Έκείνος ήταν καθιστηρόν άρχοντα και πολλές φορές εροβόριζε τόν άνεμό του λέγοντας, ότι άν δέν έπαινε τά ελπίδα του, θα τόν χειροτονούσε επίσκοπο! Ό 'Αλέκος όμως δέν έδινε πεντάρα. 'Ενα απόγευμα, μάλιστα, άπεράσισε να δώσει έκτακτον πανηγυρικήν παράσταση — όπως έγραφε στά προγράμματα του θεάτρου του — μπρός σέ μεγαλύτερο άριθμό θεατών. Στο έργο που θα έπαιζε έχρειάζετο και μιά γυναίκα για τόν σχετικό ρόλο. 'Επειδή δέ κανένα από τά κοριτσόπουλα της γειτονίας δέν ήθελε να γίνει «θεατρίνα» και για να μη ναναγήσει ή παράσταση, ό 'Αλέκος άπεράσισε να μεταμορφωθεί ό ίδιος σέ γυναίκα. 'Επηρε ένα φόρεμα της μητέρας του, τό έμάζεψε με κοφίνους, έβαλε ένα καπέλο γυναικείο και έβγήκε στή σκηνή... άγνώριστος. 'Η παράσταση έπροχωρούσε, οι πιστοί οι έχειροκροτούσαν ένθουσιασμένοι, όταν έμπηξε ξαφνικά στό δωμάτιο ό θεϊός του Μητσάς, με τήν μαγκούρα ήτοιμένη:

— Βρέ! έφώναξε. Βρέ άθλη, έγινες και γυναίκα! Ό 'Αλέκος, βλέποντας τήν μαγκούρα ήτοιμένη έννοιωσε τί τόν επερίμενε. Καί χωρίς να χάσει καιρό τό έβαλε στά πόδια καί έτρεξε στό διάδρομο. 'Αλλά ό θεϊός του τόν έκαυήθηκε και ό 'Αλέκος για να σωθή έβγήκε στό δρόμο ντυμένος γυναίκα! 'Εκει, ύστερα από άρκετήν ώρα, κατώφλισε να τόν πιάσει ό θεϊός του, ό οποίος φρονιμαμένος όπως ήταν έπραγματοποίησε τήν άπειλή του με τό παραπάνω. 'Η μαγκούρα κατέβηκε πολλές φορές στή ράχη του άνεψού ως που μιά στιγμή εκείνος έφώναξε: — Φτάνει, μπάμματα. Μ' έκανες... άρχιεπίσκοπο!

Ό θεϊός του, που στό βάθος δέν ήταν καλός άνθρωπος, έγέλασε με τό άστείο αυτό και τόν άφησε.

Στήν σχολή Λακωνικών, άν και έπέτυχε στίς έξετάσεις, ό Γονίδης δέν έμνησκε. Κάποια άνομιαλία που βρήκαν οι προστάτες τών άλλων υποψηφίων στά πιστοποιητικά του έγγενε άφορο-

Ό 'Αλέκος Γονίδης

μή να αποκλεισθή ό 'Αλέκος από τή σχολή και να πάει άλλος τή θέση του. 'Η άτυχία αυτή τόν έφερε σ' άπελπισία. Καί για να ξεχάσει άρχισε τά γινεκάκια, όταν μιά μέρα πέθανε ό πατέρας του. Με τά χρήματα που εισέπραξε τότε ό Γονίδης από τήν πώληση της πατρικής περιουσίας άνοψε, μαζί με τόν μακαρίτη δημοσιογράφο 'Ηλία Οικονομόπουλον, έκδοτικό όλων, ό οποίος όμως δέν έκαλορόρησε παρά δύο-τρία διβλαράκια, καί ό Γονίδης πού εινε ότι ούτε γαί αυτή τή δουλειά ήταν πλεονέκτημα, άπεράσισε να πραγματοποιήσθ τόν παιδικό του όνειρο. Θα γινόταν θεατρίνος! Καί με όλα χρήματα είχαν άκούμη έπηρε στού Βορβιτσιώτη όπου παρήγγειλε πλουσιώτατον θεατρίο.

Σέ λίγο καιρό ό Γονίδης με τόν θίασο Εύαγγελίας Παρρασκευοπούλου καί Ο. Πορφύρου έκαμε τήν πρώτη θεατρική ετοιμιά στην Καβάλλα. Σέ επαρχιακά θέατρα ό Γονίδης έπαιξε 4 χρόνια, μαζί με τόν Βεάκη. Ό καλός του όμως ήταν να εμφανισθή στην πρωτεύουσα. Καί ήλθε στην Αθήνα όπου είχε και τόν πρώτο του θρίαμβο στό «Τζωτικό Ραβάλ». Στο πρόσωπο του Γονίδη οι συγγραφείς της έπιθεωρήσεως «Παναθηναίων», Δημητρακόπουλος,

Τσοκάπουλος και 'Αννης, έόρσαν τόν ήθοποιό που ήτοσαν. Καί τή υποδείξαν τόν ό Γονίδης προσελήφθη στό θίασο Κοτοπούλη, όπου στίς ρόλο του Ζακινθίνου Τζαννέτου και κατόπιν του Πετεινάρη, έγιναν ό δημοφιλέστερος ήθοποιός της εποχής.

— 'Ανδης δέν έπαψε μόνο σέ έπιθεωρήσεις. Είχε μεγάλη έπιτυχία και σέ πολλά άλλα έργα, όπως στίς κωμωδίες «Βρέ τόν τσιφά», «Τό μπουμπουκά» και άλλου.

Η ζωή του Γονίδη εινε γεμάτη από χαρτομένα ανέκδοτα. 'Όταν έκανε τή ήπια του ύληρετοσέ στίς ίδιος λέχο μαζί με τόν Βεάκη. Οι δύο φίλοι έγνώρισαν ένα δεκάρι με τόν όποιον διεσκέδαζαν συχνά. 'Αλλά μιά μέρα, ό δεκάριος για να δείξει ότι άλλη ήταν ή καρδιά και άλλο τό «καυήκον», έβαλε τόν τσιφά και τόν Βεάκη άγγωραία.

— Κύο-δεκανέα, διαμαρτυρήθή ό Γονίδης, έφρισε τ' άστεία.

— Στάσου προσοχή! έφώναξαν ό ύπερμω- τιάς.

— Μά έξχαρες δτι...

— Δέν άκούω τίποτε. Θα πλύνετε τό κα-

ζάνι!

Τι να κάνουν; 'Αν δέν τόν άκουγαν, θα τούς άνέφερε στό λογαρό και ή καμαριανή θα ήταν μεγαλύτερη. 'Επηρεν άκούον τό καζάνι με δυό δάχτυλα λίπος και άρχισαν να τ' αρ- βουν με χάμια και πύστανόφυλλα. 'Αλλά οι μπόρσες να τό καθαρίσουν.

— Είδες; τί μάζε έκαμε ό φίλος σου; έφώνα- ξεν ό Βεάκης.

— Διώς σου φίλος εινε, παρετήρησεν ό Γο- νίδης.

— Έσύ μου τόν σύστησες!

— Κι' εσύ τόν έταρξες στην παρέα!

Παρ' όλίγο να πιασούν στά χέρια. Είδαν όμως ότι με τόν καναά δέν έθγανε τίποτα. Καί παρήσαν τό καζάνι άκαθάριστο. Ετό- χως ό λογαγός ήταν άνθρωπος «διανοούμενος» και όταν ό ιδεανέας τούς άνέφερε, έγέλασε και τούς έχάρισε τήν ποιή.

Ός ήθοποιός ό Γονίδης ήταν λιγάκι αύστη- ρός στούς ήθοποιούς του. 'Όπως έδοκίμουν ό ίδιος σκέλιστα άπαιτούσε και από τούς άλλους τό ίδιο. Σιχνά όμως δέν μπορούσε να κροτή- θη και τούς ενοχούσε διάφορες φράσεις.

Έδώ και μερικούς μήνες ό Γονίδης δουλεύ- ταν με τόν θίασο του στην Κολομάτα. Στο θία- σο ήτοχε και μιά νεαρά παρουσιάζομένη. 'Αν και δέν μπορούσε να άδρώσθ λέξ, ήθελε ν' τής δοθή ρόλος πρωταγωνιστήρας. Ό Γονίδης πού είχε διαρθεί να τήν άκούη, τής είπε με μέρα:

— Θα πάρης ένα σπουδαίο ρόλο!

— 'Αλήθεια; έφώναξαν έκείνη χαροχίμενη.

— Βεβαότατα. Εινε καιρός να δ'εξαστής!

Καί τής είπε να κάμη τόν ρόλο της κυρίας Μουλινέ, στίς «'Αρχισκηνοποιός», ό οποίος έ- μως... δέν υπήρχε στό έργο, δότι ό Μουλινέ εινε... χήρος! 'Η παραπνοούμενη, εύχαριστήμη- νη παία, άρχισε με μελετά τόν ψεύτικο ρόλο που της έδωσαν και στίς όποις υπήρχαν κομ- μάτια από άπερέτες, τραγωδίες και... δουλό- ρακες φράσεις!

Έπί τέλους ήλθε τό θράδυ της παραστά- σεως. 'Η καμένη ή μικρούλα περιμένη στά παρασκήνια για να εμφανισθή.

— 'Ακόμα! τής έλεγαν ό Γονίδης. Δέν ήλθε ή σειρά σου!

Η ώρα περνούσε. 'Εκείνη ήπιεμε. Τέλος ό Γονίδης τής έφώναξε:

— Τώρα βγέ, Μικρούλα!

'Αλλ' όταν ή Μικρούλα έβγήκε στή σκηνή τά καθίσματα ήταν άδεια! 'Η παράσταση είχε τελειώσει...

Ό Γονίδης υπέφερε από έλκος του στομά- χου. 'Η άρρώστια του τόν τυράννησε χρόνια. Πέθανε σέ ηλικία 50 ετών με φρικτούς πό- νους.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Η ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ ΕΓΚΑΤΕΛΕΙΨΕ ΤΟΝ ΝΤΟΥΓΚ ΦΑΙΡΜΠΑΝΚΣ !...

Έπειτα από τεσσάρων έτών τρελλή αγάπη. Τό κουτσομπολιό του Χόλλυγουντ. Ό μοιραίος χωρισμός. Ό Φαίρμπανκς εινε άπελπισμένος, οπαραγμένος, άλλωφρων. Πώς δικαιολογείται ή Ιζόαν κτλ. κτλ.

ΑΝΑΣΤΑΤΟΙ α κήλοι του Χόλλυγουντ, άνάστατο και τό άμερικανικό ήκόνν που ένδ' α- φέρετα περισσότερο για τής οικογενειακές ύποθέσεις τών ά- στέρων, παρά για τή διεθνή άδυναμική κρίση. Τό πιο μονασιέ- νο καλλιτεχνικό ζευγάρι της άμερι- κανικής κινηματογραφιστικής και θιάσικου του κόσμου, τό άντρίτυ- νο που τό θεωρούσαν βίαι ως πρό- τυπο σύγχρονης άρμονίας και αγά- πης, ή Τζόαν Κράουφορντ και ό Ντούνγκ Φαίρμπανκς, χωρί- ζουν... έπί τέλους!

Αυτό τό επί τέλους εινε λιγάκι σκληρό. Μά εινε συγγράνος άλήθεια ότι από πολλόν καιρό περιμέναν στό Χόλλυγουντ ν' άνακύψει αυτή τήν είδηση. Σ' έναν κόσμο όπου συνη- θίζαν να παντρεύονται και να χω- ρίζουν με καταληπτική ευκολία, ή μοναδική έξέαρση που άποτελούσαν ή Τζόαν και ό Ντούνγκ — παντρε- μένα τέσσερα χρόνια χωρίς να σκε- ύον τό παρामीρό ν'έφρος τήν ευτυ- χία τους — φαινότανε κάτι πορά- ξενο, άφισκο, τερατόδες μπορεί να πη κανείς.

— Εινε αδύνατο να συνεχισθή αυ- τή ή κατάσταση! Έλεγαν οι κουτσο- μπολίδες του Χόλλυγουντ. Φαίρθη- κερός που καί ή Τζόαν και ό Ντούνγκ θα βαρεθούν ό ένας τόν άλλο και θα χωρισουν... Εινε δυνατόν να μείνουν δυό καλλιτέχνια τέσσερα χρόνια παντρεμένοι;...

Πολλοί όστόσο προσπαθούσαν να πείσουν τούς κακούς αυτούς προφή- τας ότι, σέ πείσμα όλων τών διαδό- σεων, ό Φαίρμπανκς και ή Κράου- φορντ θα έμειναν πάντοτε έννομένοι και άγαπημένοι, παρουσιάζοντας έ- να άξιομνηστο παράδειγμα συζυγ- κής όμοιότητας. Τα πράγματα όμως άδειξαν ότι είχαν δίκιο οι κακοί προφήται !...

Κι' έτσι βρισκόμαστε σήμερα στην όδυνηρή θέση να σάς άναγγείλωμε ότι ή Τζόαν Κράουφορντ και ό Ντούνγκ χωρίσανε !...

«Χωρίσανε» δέν εινε ή κυριολέ- ξια. 'Η θλίβεση αλήθεια σ' έλα αυ- τή τήν ύπόθεση εινε ότι ή Τζόαν έγ- κατέλαβε ένα πρωί, πριν από τρεις βδομάδες περίπου, τή συζυγική στέ- γη, τή γοητευτική έπαυλη του Μπρεντγουίντ, στην όποια τό ζεύγος είχε εγκατασταθεί πρό τεσσάρων έ- τών, με τόσο χαρά, με τόσο έμ- πόστηση στό μέλλον, με τόσο βε- βαιότητα ότι ό θάνατος μονάχα θα τούς χωρίζε...

Φαντασθήτε τώρα τήν κατάπλη- ξή των συντακτών των άμερικανικών κινηματογραφικών περιοδικών, όταν έλαβαν ένα τηλεγράφημα από τήν Τζόαν Κράουφορντ που τούς πληροφο- ρούσε με λίγα νηχρά λόγια, ότι «από αυτή τή στιγμή φεύγει από τό σπίτι του συζύγου της, για να μην ξαναπατήσθ σ' αυτό τό πόδι της».

Καί ή Τζόαν τελείωσε τό τηλε- γράφημά της με τήν έξης άπιστευ- τή δήλωση: «'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

«'Η ζωή με τόν Ντούνγκ μου έ- γινε άνυπόφορη. Δέν είμαι έντυ- χισμένη. Θέλω να ζήσω λίγον καιρό μόνη μου και να κάνω μιά δουλειά πριν άποφασίσω να ζή- σω όριστικά διαζύγιο. Φεύγω».

Οἱ Δαίμονες τοῦ Ὁκεανοῦ

Τοῦ Γουσταύου Αἰμάρ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
ΕΟΧΟ ἔπλο! ἐπρόθεσε κατόπιν
εὐχαριστήσιμος, Δανικάν, με ὑπο-
χρέωσης. Εἶσα τιμὸς καὶ εὐλο-
γῆς φίλος.

— Ἐκείνη τὴν καθῆκον μου,
σύμφωνα με τὴν ὑπόσχεσί μου, ἀ-
πάντησε ἐκείνος.

— Ὁ Μπόθουελ κρέμασε στὴ ζώ-
νι του τὸ σκεπτικὸν με τὴν σφαί-
ρα καὶ τὸ κομὶ τῆς μεταρρύθμι-
σης, σύμφωνα με τὴν ὑπόσχεσί
του, ὁ Μπουκνιέρος τοῦ εἶχε προ-
μηνεύσει, καὶ γυρνώντας στὸ φίλο
τοῦ εἶπε:

— Τώρα; Τί κάνουμε;
— Καρὸς νὰ φεύγουμε, καπε-
τάνιε, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἡ ὥρα
εἶνε τέσσερες καὶ μισὴ ἀκριβῶς...
Ἀλλὰ ὅς ποῦμε προηγουμένως ἕνα
πατηριὰ παλὴ κραιστὴ τῆς Γαλλί-
ας.

— Ἔτσι, γὰ νὰ φρεσκάσουμε τὸ μυαλό μας.
— Ἔτσι, ἀπάντησε ὁ καπετάνιος. Ἀπὸ πρὸκειται γὰ παλὴ
κραιστὴ.

Γέμισαν τὰ ποτήρια τους, τὰ τσούγκρισαν καὶ τ' ἀδίασαν μο-
νορούφι.

Κατόπιν οἱ δύο ἄνδρες ἐκίνησαν ἀμέσως, ἀφίοντας τὴ φρο-
σθὴ τοῦ σπαιτοῦ στοὺς ὑποταχένους τοῦ Δανικάν.

Τὸ κρύο ἦταν τσουχτερό καὶ ἡ νύχτα σκοτεινὴ ἀκόμα.

Οἱ δύο ἄνδρες βαδίζαν ὁ ἕνας πλάι στὸν ἄλλον ἐπὶ μιά σχεδὸν
ὄρα, ἐντελὸς αὐλῆτοι.

— Ὡστόσο τ' ἄστρα εἶχαν ἀρχίσει νὰ τρεμοβόουν καὶ ἕνα φῶς
μελιχρὸ ἀπλώνονταν στὸν ὁρίζοντα, πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς.

Σὲ λίγο δὲν θ' ἀργούσε νὰ προβάλλῃ ὁ ἥλιος.

Οἱ δύο σύντροφοι περνοῦσαν τώρα ἀπὸ μιά ἐκτεταμένη κοιλάδα,
ὅπου τὰ βλέμματά τους μπορούσαν νὰ φτάνουν σὲ μεγάλες ἀπο-
στάσεις.

— Ζυγώνουμε; ρώτησε ὁ Μπόθουελ.
— Σὲ μισὴ ὥρα φτάνουμε. Κουρασθήκατε, καπετάνιε; εἶπε ὁ
Δανικάν.

— Ἐγώ; Καθόλου...
— Ὡστε γὰ μὴ σταθμεύσουμε. Νὰ ἐξακριβωθούμε.

— Ὡστε λόγος νὰ γίνεταί.
Εἶχαν φτάσει στὴν ἀκρὴ ἑνὸς δάσους καὶ δὲν τοὺς ὑπελείπετο
παρὰ λίγων λεπτῶν ὁδοὺς γὰ νὰ φτά-
σουν στὸν τόπο τῆς συναντήσεως.

Ὡστόσο, ὅταν προχώρησαν μέσα στὸ
δάσος, διέκριναν σ' ἀπόστασι ἑκατὸ βη-
μάτων, μιά πύρα ἀπὸ Ἀδελφούς τῆς
Ἀκτῆς, πὺν ἐβάδιζαν πλάι στὴν ὁδὸν
ἐνὸς μικροῦ ποταμοῦ, συζητώντας.

— Νά, οἱ ἀνθρώποι μας, εἶπε ὁ Μπό-
θουελ.

— Ἀς μὴν τοὺς κάνουμε νὰ μᾶς πε-
ριμένουν, εἶπε ὁ Δανικάν καὶ ἔκανε πὺν
γρήγορον τὸ βῆμα του.

Οἱ Ἀδελφοὶ αὐτοὶ τῆς Ἀκτῆς ἦσαν:
ὁ Μονιτάρ, ὁ Μιχαὴλ, ὁ Βάσκος, ὁ Ὁ-
ραῖος Λαυρέντιος, ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Ὁγε-
ρὸν καὶ ὁ Ὀλιανῖος.

Ἀπὸ ἄλλοι φλιμπουσιέροι εἶχαν μὴ
ναι παρόμοιοι.

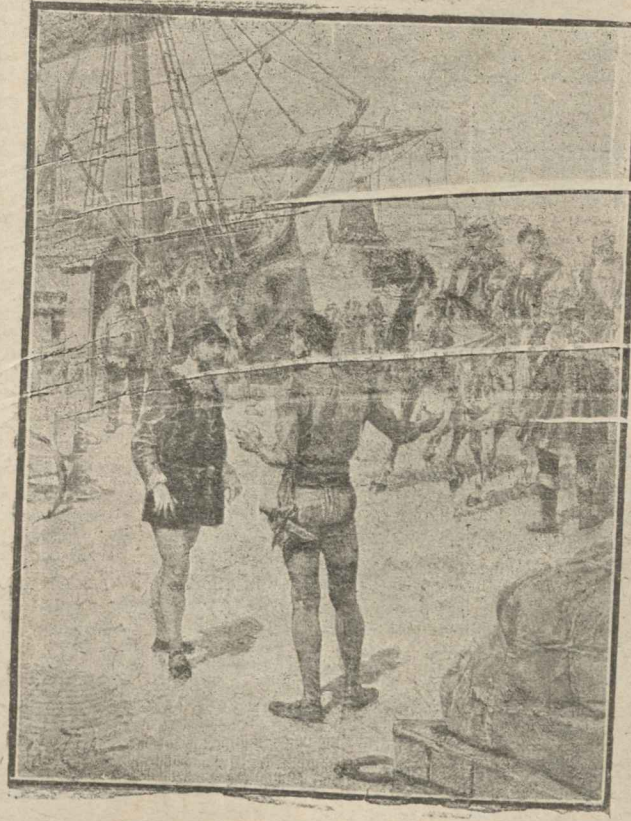
Αὐτοὶ εἶχαν ἔσθρι ἀσφαλῶς ἀπὸ πε-
ρίεργεια, γὰ νὰ παρακολουθήσουν ὡς
θατοὶ δὸς ἐπρόκειτο νὰ συμβοῖν. Ἡ-
σαὶ ὁ καπετάν Δανικάν καὶ ὁ Πιτοριάν.

— Κύριοι, εἶπε ἀνέγερχα ὁ Μπόθουελ,
μὲν ἔφτασε κοντά τους, μετὰ τὴν ἀν-
ταλλαγὴ τῶν πρώτων χαρτεσιμῶν, δὲν
πιστεύω νὰ ὀργισαί. Ὁ ἥλιος τώρα μὲν
ἀνατέλλει.

— Κι' ὁμοῦ ἐμῆς ἦσθμε πὺν μπο-
ρετὰ ἀπὸ σῆς, ἀγαπητέ, ἀπάντησε φιλικὰ
ὁ Μονιτάρ. Αὐτὸ βέβαια εἶνε φυσικὸν,
γιατὶ δὲν εἶχαμε νὰ διακρίνουμε μεγάλη
ἀπόστασι καὶ ἔξ ἄλλου ἔξορμε πὺν κα-
λὸ τὸ μέρος.

— Ὁ Μπόθουελ ὑπεκλήθη.

— Κύριοι, εἶσα στὰς διαταγὰς σας.

Στὸ λιμάνι τοῦ Ἀγίου Λομίνου.

εἶπε. Μόνον θὰ μοῦ ἐπατρέψετε νὰ παρατηρήσω, δι' ἔχουμε μαζεῖ
ἐδὼ πέρα περισσότερα ἀπ' ὅσους ἀπαιτεῖ ἡ περίστασις.

— Ναι, εἰν' ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Μονιτάρ. Ἀλλὰ οἱ φίλοι μας
ἦσαν ὅς ἐδὼ ἀπὸ τὴν περίεργεια. Μόνον ἐγὼ παρίσταμαι ὡς
μάρτυς τοῦ Ὀλιανῖου.

— Ἔτσι. Καὶ τώρα ἂς κανονίσουμε τὰ πράγματα. Ἐμένα μ' ἂν
τυπρασθεῖτε ὁ Δανικάν. Συνεννοηθήτε λοιπὸν μαζί του γὰ τὴ μο-
νομαχίαν...

— Ὁ Μονιτάρ ἐχαίρετ' ὅσον Μπόθουελ καὶ ἔγινεψε στὸ Δανικάν
νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ἔτσι, οἱ δύο ἄνδρες ἐξαπορεύθησαν παρὰ
ἀπ' τοὺς ἄλλους καὶ ἀρχισαν νὰ συζητοῦν τὰς λεπτομέρειας τῆς
μονομαχίας.

Ἡ συναντήσις αὐτὴς μεταξὺ τῶν Μπουκνιέρων, δὲν εἶχαν κα-
μιά διουδιότητα με τὴς μονομαχίας τῶν ἡμερῶν μας.

Οἱ Μπουκνιέροι ἦσαν φῖσις ἀγνῆς, χαρμαστῆρες ἀκαλλήτῃ,
δραγμαῖσι ζωόδεξ καὶ δραστηριοὶ, πὺν ἐξουδοῦσαν τὰ ἀλυστὰ
τοὺς στὰ ἔσχατα, τόσο τὴ φιλία, ὅσο καὶ τὸ μῖσος. Ἡ τὸμῃ τους
κυριῶς ἔφτανε μέχρις ἀληθινῆς ἀγριότητος, μέχρι τρέλλας, δὲν
χτυπόντουσαν παρὰ σπάνια καὶ γὰ λόγους πὺν σοβαροῦς. Μὰ ὅ-
ταν ἡ ἀδυσώπητος ἀνάγκη τοὺς ἐφύερε ἀντιμέτωπους στὸ πεδίο τῆς
τιμῆς, τότε ἡ ἐξοντωτικὴ τους λύσσα ἔφτανε σὲ βαθμὴ ἀπερίγραπτη
καὶ ἡ ἀγριότητά τους μονάχα με τὴν αἰμοδορία τῶν θηρίων τῆς
ζούγκλας μπορούσε νὰ παραβληθῇ.

Ἐπὶ τὸν δὲν κατηγόριες μονομαχίαν: Ἡ ἀπὸ τῆς καὶ ἡ σοβαρῆς.

Ἡ πρώτη γινόντουσαν ὅταν δύο Ἀδελφοὶ τῆς Ἀκτῆς εἶχαν
μαλῶσι ἐπ' αὐτὸν τὸ ποτό.

Στὴν περίπτωσι αὐτῇ, οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐταποθετοῦν σὲ ἀπο-
στασι ἑκατὸ βημάτων, ἀντιμέτωποι, με τὰ τουφέκια στὸ χέρι καὶ με
τὸ σῆνῃμα πὺν θὰ δινόταν, πυροβολοῦσαν συγχρόνως.

Ἡ σκοπευτικὴ δεινότης τῶν φλιμπουσιέρων ἦταν παρομοιωθῆς.
Μπορούσαν, ἀπὸ ἀπόστασι ἑκατὸν βημάτων, νὰ κόνουν με
μιά σφαῖρα ἕνα πορτοκάλι ἀπὸ τὸ κοτσάκι του.

Ἐχρησιμοποιοῦσαν μεταρρύθμι εἰδικῆς κατασκευῆς πὺν τὸ λέγον
φισαροῦν τῆς φλιμπουσιέρας καὶ πὺν μονάχα αὐτοὶ γνωρίζαν τὸ
μυστικὸν τῆς κατασκευῆς του.

— Ὡστε ἀπ' ἑλὰ αὐτὰ, δὲν εἶνε διόλου παράξενο, ἂν στὴς δέκα
μονομαχίας, ἡ ὁχτὸ βγαῖνε θανατηφόρες.

Ἡ σοβαρὴ ὁμοῦ μονομαχία ἦταν πὺν πὺν ἀπὸ τὴν ἑξῆς. Ἄν καὶ
μετὰ ἀπ' τὴς δύο σφαῖρας πὺν θ' ἀντάλλαζαν πρῶτα, οἱ μονομάχοι
ἐξακριβωθόνταν νὰ μένουν ὀρθοί, ἀπλῶντο ἀμέσως με τοσεκούρια.

Ἐτοὶ ἀρματωμένοι, ὁμοῦσαν ὁ ἕνας ἐπ' αὐτὸν ἄλλον, αἰμο-
διεῖς καὶ ἀσυνγκράτητοι, καὶ χτυπόντουσαν ἄγρια, ὅσπον ὁ ἕνας νὰ
ἐκτερε κατὸ κομματιασμένον. Συνήθως ὁμοῦ ἐφύεταν καὶ οἱ δύο ἀλ-
λῆλοσπαρμένοι, νεκροὶ, στὸ πεδίο τῆς τιμῆς.

Ἀνέφεραν, ὅσον ἕνα σπάνιο φαινό-
μενο, ὅσον ἕνα ἀληθινὸ θαῦμα, μιά τέ-
τοια μονομαχία, στὴν ὁποία ὁ Ὁραῖος
Λαυρέντιος εἶχε κομματιάσει τὸ κεφά-
λι τοῦ ἀντιπάλου του, χωρὶς αὐτὸς νὰ
παθῇ ὅτε τὴν παραμικρὴ γράτσην.

Καὶ νὰ πὺν τώρα, γὰ μιά τέτοιαν
μονομαχίαν ἐπ' αὐτὸν.

Ὁ Μπόθουελ εἶχε δηλώσει, δι' ἂν
μονομαχίαν μετὰ τὸν Μονιτάρ.

Ἡ σχετικὴ σιζήτης μετὰ τὸν Μονι-
τάρ καὶ Δανικάν ὑπὸ τὴν πολυλογία, Τέ-
λος, ἀποφασίστηκε νὰ πυροβοληθῶν
πρῶτα οἱ δύο ἀντίπαλοι τριτοχρόνως
καὶ χωρὶς ὀκνησίαν, με τὸ σῆνῃμα, πὺν
θαβόνε ὁ Μονιτάρ. Συγχρόνως εἶχαν
προσκαμθεῖ καὶ παρεδόθησαν σ' αὐ-
τοὺς δύο νερὰ τοσεκούρια ἐνὶ κοτσάκι.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐταποθετήθηκαν σὲ
ἀπόστασι ὀγδόντα βημάτων ὁ ἕνας ἀπὸ
τὸν ἄλλον.

Ὁ Μπόθουελ ἦταν ὀρθὸς καὶ εἶχε
τὰ πορῶδια του κατεβαμένα.

Ὁ Ὀλιανῖος χαμογέλοσες.

Ὁ Μονιτάρ καὶ ὁ Δανικάν στεκόν-
τουσαν δεξιά καὶ ἀριστερὰ τῶν μονο-
μαχῶν, σὲ ἀπόστασι δέκα περὶπου βη-
μάτων.

Ὁ Ὀλιανῖος καὶ ὁ Μπόθουελ ἦσαν
ἐξ ἴσου ἐπιδέξιοι καὶ ἐξ ἴσου κομολοῖ.
Κρατοῦσαν τὴ τουφέκια τους ἔτοιμοι
νὰ οἰζούν.

— Πῶ! ἀκούστικε ἔξαρνα ἡ δια-
περαστικὴ φωνὴ τοῦ Μονιτάρ.

— Αὐτὸ πυροβολισμὸν ἀντήχησαν.

— Πῶ! ἀκούστικε ἔξαρνα ἡ δια-
περαστικὴ φωνὴ τοῦ Μονιτάρ.

— Αὐτὸ πυροβολισμὸν ἀντήχησαν.

— Πῶ! ἀκούστικε ἔξαρνα ἡ δια-
περαστικὴ φωνὴ τοῦ Μονιτάρ.

— Αὐτὸ πυροβολισμὸν ἀντήχησαν.

— Πῶ! ἀκούστικε ἔξαρνα ἡ δια-
περαστικὴ φωνὴ τοῦ Μονιτάρ.

— Αὐτὸ πυροβολισμὸν ἀντήχησαν.

Ἡ σφαῖρα τοῦ Ὀλιανῖου συνέτρεψε τὸ τουφέκι τοῦ Μπόθουελ
καὶ τὸ ἀφῆκε στὰ χεῖρα μονάχα τὸν ὑποκάπανο. Συγχρόνως ὁ Ὁ-
λιανῖος ἔγινε πελιδνὸς καὶ κλονίστηκε. Ἀφῆκε τὸ ἔπλο του νὰ τοῦ
πέσῃ καὶ με τὰ δύο του χεῖρα ἔπασσε σφιχτὰ τὸ στήθος του, ὅσον
νὰ πνιγόνταν.

— Οἱ αὐτὰ ἔγιναν μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα.

Ὁ Λαυρέντιος, ὁ Μιχαὴλ Βάσκος καὶ οἱ ἄλλοι φλιμπουσιέροι,
στεκόντουσαν, ὅπως εἶχε συμφωνηθεῖ, παρῶμοι, ἀδιάφοροι τὰχα,
χωρὶς νὰ δύνουν προσηλὴ στὴς περιπέτειες τῆς μονομαχίας, μ' ἔπλο
πὺν ἐνδιεφέροντο κατὰ βάθος τόσο πὺν γὰ τὴν τύχη τοῦ Ὀλιανῖου.

— Ἐμπερὸς!... ἔξαφάνωσε ὁ Μονιτάρ, δίνοντας τὸ δεύτερον
σῆνῃμα.

Ὁ Μπόθουελ ἐφύετ' ὅσον. Τὰ χεῖλη του ἀνοιξαν σ' ἕνα ἀπ' αἰσίου
χαμόγελο καὶ ἄφησε μὴ πνιγμένη κραυγὴ, ὅσον βουχθῆμι τίγρεως. Κι'
ἀμέσως κατόπιν, κροδάλοντας τὸ τοσεκούρι του, ὤρμησε τρέχοντας
κατὰ τὸν ἀντίπαλόν του, πὺν ἦταν μισογυμνὸς καὶ φανόταν νὰ ὁ-
πορέσῃ ἀπὸ φοβήτους πόνους.

Μὰ ἔξαρνα πὺν Ὀλιανῖος ἀνέβησε ὅσον πληγωμένον λιοντάρι τὸ
κορμὶ του. Διπλὴ ἀστραπὴ πετάχτηκε ἀπὸ τὰ σπληνροδόλια μάτια
του καὶ ρουγίζοντας τὸ τρομερὸν του τοσεκούρι, ὤρμησε καὶ αὐτὸς
με ἀνοιχτὰ θήματα κατὰ τὸν ἀντίπαλόν του.

Ἀκούστικε τότε ὁ ἔξορος ἦχος τῶν τοσεκουριῶν πὺν συνεκρού-
σθησαν με λύσσα.

Μὰ ἔξαρνα πὺν Ὀλιανῖος ἔβγαλε μιά κραυγὴ ὅσον σφύλιασμα
καὶ ἀσπάζοντας ἔξαφάνωσε στὰ νευρομένα μπράτσια του τὸν ἀντι-
παλόν του ὅσον ἔκασε νὰ χάσῃ τὴν ἰσορροπίαν του. Οἱ δύο ἄνδρες κυ-
λίστηκαν στὸ χῶμα ἀμύδρτοι.

Ὁ Μπόθουελ ὀρθώθηκε τότε ἔξαπλομένον στὴ γλῶσσι, ἐνὸς ἀπὸ
πάνου τοῦ Ὀλιανῖος εἶχε γονατίσει στὸ
στήθος του καὶ τοῦ ἐκαίγε τὸ λαυγύ-
νι με τὸ ἀσπέρτο χέρι, ἐνὸς με τὸ δε-
ξι εἶχε ὑψώσει πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του
τὸ ροβερόν του τοσεκούρι.

— Πρῶτος δὲν ἔπλε... Ὁμιλῶντας
τὰ σπῶματα σου!... ἐκράνισεν ὁ
νέος.

ἔξαρνα ἐκράνισεν νὰ τοῦ πᾶρουν
καὶ νὰ τοῦ κροτῶν τὸ χέρι.

Πῶς τολμοῦσε νὰ ἐπέμειν κατὰ τὴν
κρίσιν αὐτῇ στιγμῇ;

Ὁ Ὀλιανῖος γύρισε ἀπὸ τὸν πλῆ-
μα του, κίτταξε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του
καὶ ἄφησε μιά κραυγὴ ἐκτὴ ἔξορος καὶ
θανιασμοῦ.

Μιά νέα ὑπερόχον καὶ ἀγγελικῆς ὁ-
πορησίας ἔσπεκε πλάι του. Τὸ Ἄνθος τοῦ
Μαῖου...

Ὁ ἄνθος ὅσον φάντασμα, ἀπαράλλαχ-
τὸ με νεράδα τῶν δασῶν, ἡ ἀδόξα κόρη εἶ-
χε ἀλώσει τὸ χέρι της, εἶχε πᾶσει τὸ
τοσεκούρι τοῦ Ὀλιανῖου καὶ τὸν κίτταζε,
μ' ἕνα βλέμμα βαρυντικὸν, παραληπτικὸν,
γλυκύτατον.

Ὁ Ὀλιανῖος ταραχτήρε, χωρὶς νὰ
ἔξῃ καὶ αὐτὸς γὰν.

— Τί θέλεις; ρώτησε τὴ νέα, μὴ ἔξ-
ροντας καλὰ καλὰ, ἂν ἔχει νὰ κίττα με
πραγματικὴ γυναικα ἢ με δαίμονα.

Ὁ Μονιτάρ, ὁ Δανικάν καὶ οἱ ἄλλοι
Ἀδελφοὶ τῆς Ἀκτῆς, εἶχαν συγχωρηθεῖ
ἐπίσης ἀπ' τὴ σιζήτη αὐτῇ καὶ εἶχαν ἀ-
ποτελέσει κίτλο γῆρσι τους.

— Τί θέλεις; ἔξαφάνωσε ὁ Ὀλιανῖος
τὴ νέα.

— Νίστες τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ἀπάν-
τησε ἡ νέα. Εἶσα γενναῖος... Χάρισέ μου τὴ ζωὴ του.

Ὁ Ὀλιανῖος ἔκασε μιά ἀπότομη κίνησι καὶ ἐτοιμάστηκε ν' ἀρ-
νηθῇ.

— Ὁ Θεὸς σ' ἐπροστάττει καὶ σ' ἔσπασε ἀπ' τὴ μονομαχίαν αὐ-
τῇ, συνέχισε ἡ νεαρά κόρη. Μὴ θέλεις νὰ χάσῃς αἷμα. Κάμε μου τὴ
χάρι πὺν σοὶ ζήτησα.

Ὁ Ὀλιανῖος εἶχε σπασίσει τότε. Ἡ φωνὴ τῆς νέας τὸν συγκα-
νύσσε βαρύντατα. Τί ἔσπερε νὰ χάσῃ ἄραγε; Νὰ χάσῃ τὴ ζωὴ τοῦ
Μπόθουελ;

Ἡ κρίσις αὐτῇ στιγμῇ σίχασε τὰ μάτια του καὶ κίτταξε τοὺς
ἄλλους φλιμπουσιέρους. Ἐκείνοι τοῦ ἔγινεσαν καταπατικά.

Κι' αὐτὸ πᾶν ἔσπεσε γὰ νὰ πέσῃ τὸν Ὀλιανῖο. Γύρισε στὸ
Ἄνθος τοῦ Μαῖου καὶ τοῦ εἶπε με ἥσυχον καὶ γλυκερὰ φωνή:

— Ἔτσι, ἀπὸς με παρακαλεῖς ἐπὶ, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ ζήσῃ.

Ἀλλὰ σὲ σῶνα, μονάχα σὲ σῶνα χαρίζω τὴ ζωὴν σου.

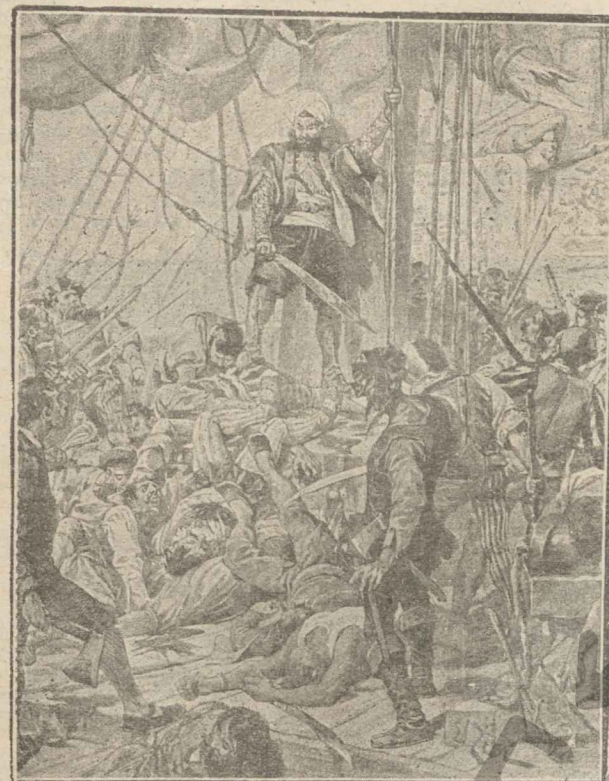
— Ἐχάριστά, φίλε μου, εἶπε με συγχωρημένη φωνὴ ἡ νέα. Πῶν
σ' εὐχαριστῶ... Πῶς μου τόρκα τ' ὄνομά σου, γὰ νὰ τὸ διατηρῶ
στὴ μνήμη μου...

— Καὶ σὺ πᾶν εἶσα, κόρη μου; ρώτησε ὁ Ὀλιανῖος.

— Ἐγὼ; Εἶμαι τὸ Ἄνθος τοῦ Μαῖου, λέγομαι Ὀλιανῖος.

— Ὁραῖα! φώναξε πρὸς αὐτὴν ἡ νέα. Ὀλιανῖε, εἶσα ἀγαθὸς εἰ-
σαι γενναῖος καὶ σ' ἀγαπῶ!

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἀνθους τοῦ Μαῖου κατασπέρνησαν τὸν Ὀ-

Ἀλγερινοὶ πειραταί, οἱ ὁποῖοι ἔχθροι τῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἀκτῆς.

λανῖο. Αἰσθάνθηκε ἕνα γλυκὸ ὄγκος σ' ἔπλο τοῦ τὸ σῶμα.
— Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, ὅσον ἀδελφός σου, Ἄνθος τοῦ Μαῖου, ἀ-
πάντησε στὴ νέα.

— Ἐχάριστά, φίλε μου, εἶπε ἡ ὀραία κόρη καὶ ἀπομακρύνθηκε,
ἐλαφρὰ καὶ γοητευτικὴ ὅσον νεράδα.

Ὁ Ὀλιανῖος πέταξε ἀμέσως τὸ τοσεκούρι του μακριὰ καὶ ἀπλώ-
νοντας τὸ χέρι του στὸν καπετάν Μπόθουελ τοῦ εἶπε:

— Μπόθουελ, ἕνας ἄγγελος σ' ἔσπασε ἀπ' τὴν ἐκδίκησί μου. Ἀς
εἴμαστε λοιπὸν φίλοι.

— Ποτέ! ἐκράνισεν ὁ Μπόθουελ, με φωνὴ ὑπόκοφον.

Κι' ἀπομακρύνοντας με μιά ἀπότομη χειρονομία τὸ χέρι πὺν τοῦ
ἔπλεσε ὁ Ὀλιανῖος, σπρώχθηκε ὀρθῶς.

Μερικῆς στιγμῆς ἀπὸ τὸν σιωπῆς ἐμεσολάβησαν.

Ὁ καπετάν Μπόθουελ λυσσοῦσε ἀπ' τὸ θυμὸν του, δάγκανε τὰ χεῖ-
λη του μέχρως αἵματος καὶ κίτταζε γύρω του τοὺς φλιμπουσιέρους
με κακία.

Ἀντιθέτως ὁ Μονιτάρ καὶ οἱ ἄλλοι πειραταὶ ἦσαν κατάχλωμοι καὶ
τὸν κίτταζαν με θλίψη.

— Πρέπει νὰ τελειώνουμε, εἶπε ὁ Μπόθουελ.

Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ συνεχίσῃ.

Ὁ Ὁραῖος Λαυρέντιος τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε με φωνὴν ὁ-
δαρὴν καὶ ἐπίσημη:

— Καπετάν Μπόθουελ, τὸν Συμβούλιον τῶν Δώδεκα συνεδρίασε ἂ-
πόψε, μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ ἔβγαλε μιά ἀπόφασι, τὴν ὁποία μοῦ ἀ-
νέλασε νὰ σοὺ ἀνακοινώσω.

— Τὸ Συμβούλιον τῶν Δώδεκα! τραῦμα ὁ φλιμπουσιέρος μ' ἐκ-
πλήει καὶ τῷμο

Η ΤΡΕΛΛΕΣ ΤΗΣ ΓΚΛΟΡΙΑΣ ΣΒΑΝΣΟΝ

(Άρθρο του βιογράφου των «αστέρων» Δ. Μ. Μοντγκόμερυ)

Η Γκλόρια Σβάνσον.
(Τελεογραφικό άγαλμα του Σ. Μαγιόρ).

Η Γκλόρια Σβάνσον κάθεται σε μια πολυτελή βίλλα με δεκαεξή δωμάτια στην πιο εστιακή συνοικία του Μπέβερλι-Χιλς, λίγο πιο πέρα από το Χόλλινγουντ. Έχει τρία υπέροχα αυτοκίνητα ξένης μάρκας κι ένα τροπέο, το πιο γρήγορο της φιλομυητικής και το οδηγεί μόνη της. Έχει ακόμη δέκα υπηρέτες και δύο αυτοκατοικίες λαγωνικές.

Στην αρχή της καριέρας της, όταν έπαιζε με το σάλιο Τέντυ, στις κομωδίες του Μάκ-Σέννετ, κέρδιζε τρανταχένια δολάρια την εβδομάδα και ζούσε σε μια αυλή του Χόλλινγουντ...

Σήμερα όμως, ύστερα από τη Μαίρη Πίκφορντ, η Σβάνσον είναι ο πιο πλούσιος «αστέρας» του κινηματογράφου.

Έχει τόσες πολλές τουαλέτες και τόσα κοσμήματα, ώστε ούτε κι η ίδια δεν μπορεί να υπολογίσει τον καταληκτικό αριθμό τους. Συνήθως έχει στο εμπορεύσιμό της διακόσμησης εξαιρετικές ζευγάρι ακαορίνια! Τό πόδι της είχε μικρό, όπως το πόδι μιας Κινέζας (φορούσε νούμερο 35) και δεν βρισκόταν εύκολα έτοιμα παπούτσια. Τόνο άρβιλο των ζευγαριών των παπουτσιών της τόν έμαθε ξαφνικά μια ημέρα, από τ' ακούλουθο περιστατικό:

«Γνωρίζαντε τότε στο στούντιο τη σκηνή ενός φίλου της που γινόταν μεσα σ' ένα κατάστημα παπουτσιών. Ο σκηνοθέτης της όμως δεν υπόσχεσε εκείνη την ημέρα να βρεθεί άμεσα παπούτσια για τόν... κατάστημα. Κι η Γκλόρια έστειλε τόν σωφρό της να φέρει τὰ δικά της παπούτσια από τη βίλλα της. Τὰ μέτρησαν λοιπόν από περιέργεια και τότε μόνο, για πρώτη φορά, η Γκλόρια Σβάνσον, πιο εκπληκτική απ' όλους τούς άλλους, έμαθε ότι είχε στο εμπορεύσιμό της διακόσμησης εξαιρετικές ζευγάρι ακαορίνια!...

Όταν η Σβάνσον είχε τόν ίδιο καμαρίνη με την αλησμόνητη Μαίρη Τούρμαν, στο στούντιο του Σέννετ, δεν ήξερε ακόμη να εντυθίσει, είχε όμως από τότε την παρθένη μαγία να μη υποφέρει άλλο βραδία, εκτός από τόν μεταξωτό.

Συνήθιζε λοιπόν να φοράει μακρούς μεταξωτούς χιτώνες που έφταναν ως κάτω στις γάμπες της, για να μη κοιτάει στα πόδια της τόν

αγγύμα της εξωτερικής τουαλέτας της που ήταν από κάποιες σελή-ρο κι' άδην βραδία. Η φίλος της την κοιτούσαν κι' αυτή την ιδιοτροπία της που την έκανε να φαντα-ται τόσο κομική μέσα στο καμα-ρίνα...

Η Γκλόρια, στο τελευταίο της φίλι, φορούσε εικοσιδυό διαφορετι-κές τουαλέτες. Όταν πρωτάγχιζε όμως την καριέρα της, ήταν εντυ-χισμένη που κατόρθωνε να έχει έξη φορέματα στο ντυσίμα της. Η πε-ρισσότερες τουαλέτες της σχεδιά-ζονται και ράβονται στο Παρίσι.

Πληρώνει χιλιάδες φράγκα στους μεγάλους ράφτες, για ένα πρωτότυ-πο μοντέλο που θα τόν φορέσει μο-νάχα αυτή. Έπειτα, όταν η τουα-λέτες της έρθουν στο Χόλλινγουντ, τις αλλάζει και τις κάνει... αγνώρι-στες! Δεν φορεί ποτέ μια ποτα-λέττα ίδου φορές κι' ούτε την ίδια τουαλέττα σε δύο πόλεις. Όταν πάλι παίζει, αλλάζει τουαλέτες σε κάθε σταθμό. Κι' έτσι τυχάνει πολλές φορές ν' αλλάζει δέκα και δώδεκα τουαλέτες την ημέρα!...

Δεν προτιμάει ιδιαίτερος κανένα χρώμα. Προσέχει όμως να έναρμω-νίζει την τουαλέττα της με τόν χρώ-μα των μαλλιών της, τών ματιών της και τού προσώπου της, με τόσο

Η Σβάνσον στην έξοχή.

καλλιτεχνικό γούστο, ώστε τή θαν-μάςον δλοι οι «αστέρες»...

Η Γκλόρια δεν προσέχει τίποτε άλλο, παρά μονάχα την κινηματο-γραφική της εμφάνιση και δεν συλ-λογίζεται τίποτε άλλο, παρά μονά-χα τὰ φρονήματα της και τὰ φορέ-ματά της. Διαφορετική τελείως από τόν φαγητό. Τώρα πάντα πρόχειρα και δίχως τούτι και γι' αυτό παρα-πονείται πάντα ότι είχε νηστική!...

Δεν της άρεσουν τὰ γλυκά κι' όταν «γυρίζουν» στο στούντιο, τρώει δια-κόως παγωτό με σοκολάτα... Έχει οστόσο δύο μαγειρούς: Ένα στη βίλλα της κι' έναν στο μικρό εμπορεύσιμό της που έχει μέσα στο στούντιο. Ο,τι της έτοιμάσουν λοι-πόν, τόν τρώει δίχως παρόδονα. Όταν εγγράφεται τή νύχτα, προσκαλε-ι κι' όλους τούς άλλους συνδικέλους της να «εστιάσουν» μαζί της κι' ε-τσι δεν μένει σχεδόν τίποτα γι' αυ-τήν...

Πίνει πάντα βραμένιο νερό, για-τί φοβάται τὰ μικρόβια. Τρέμει δι-αρκώς μήπως άρρωστήσει και με-νίχτα πάσους από τή φρονή της, γιατί κατάλαβε ξαφνικά ότι βρισκό-ταν ξεπόλητη σ' ένα σκοτεινό δι-ο-

«Όταν ήταν μικρή, περνούσε δι-ας δολιχίχες μπροστά στον καθρέ-φτη, κοιτάζοντας τὰ μεγάλα δόντια της και κλαίοντας από τή λύσσα της. Όταν μιλούσε ή γελοούσε, τὰ έκαρτε πάντα με τόν χείλι της. Δεν της άρεσει βέβαια ούτε κι' η σου-δωρή μήτη της που γινιέται από τή την έπαίδωσή σ' ένα από τὰ τόσα 'Ινστιτούτα Καλλώνης τού Χόλλι-νγουντ. Τὰ μάτια της είναι υπέ-ροχα τόν χρώμα τού δερμάτος της είνε με-λαφό σαν τόν δερμάτιν των ταυρίνας. Είνε πιο κοντή απ' όσα φαίνεται στην όδύν και φορούσε πάντα φιά-τα κοκίνα και μακροά φορέματα για-τί ήθελε να φανείτα ψηλή. Είχε έξη μόνο πόντους πιο ψηλή από τή Μα-ίρη Πίκφορντ. Τὰ μαλλιά της είνε καστανά κι' άποκάρσονται με ηνός λάμψεις στον ήλιο...

Νομίζει ότι είνε μεγάλη γλίστρα κι' έχει φτιάξει μάλιστα την ποιο-τή της κόρης της. Σ' έναν μεγάλω 'Αμερικανό γλίστρη που τή σιηγά-ρη όταν ελδε τόν έργο της, η Γκλό-ρια τόν έδήλωσε με ύπερηφάνεια: «Αν πάωω καμιά φορά να πάωω στην κινηματογράφω, θ' άρρωσθώ στη γλίστρη».

Η Γκλόρια είνε τρομερά σπάτα-λη και τὰ θαλασσινά πάντα στους λογαριασμούς της. Όταν κέρδιζε έ-κατόν πενήντα δολάρια την εβδο-μάδα, άγόρρωσε ένα αυτοκίνητο με πίστωσι και με την άποχρέωσι να πληρώνει εβδομαδιαίως εκατόν έ-ξηντα πέντε δολάρια!... Στάθηκε όμως τήρη, γιατί έκινε άσχετός τις ήμέρες πήρε μια αίσθησι τού μω-σθού της. Άλλωθς, θά βρισκόταν σε πολύ δύσκολη θέσι...

Μία φορά άρνήθηκε να άπογορή-νει ένα συμβόλαιο με μισθό 20.000 δολ-λάρια την εβδομάδα, και την ίδια ήμέρα δανείστηκε ένα μεγάλο ποσό και νοίκιασε ένα δολιχίχου ιδιαίτε-ρο βραγόνι, για να γυρίση από τή Νέα 'Υόρκη στο Χόλλινγουντ...

Όταν εγγράφει στο Παρίσι τή «Μαντάμ Σάν-Ζέν», ίδρωσε με ύπερ-ροσία για τή διαφήμισι της στην Εύρώπη κι' έδινε στο διευθυντή της, τόν Άντρέ Ντινάν, χίλια δολ-λάρια τόν μήνα!...

Η Γκλόρια Σβάνσον από τόν πα-τέρα της είνε σιηρηκής και πολυ-ακής καταγογής, και από τή μη-τέρα της είνε γαλλοαμερικανίδα!... Μιλάει θαυμάσια τὰ γαλλικά κι' είνε λίγος καρός που άρχισε να μιλάει-ν και τὰ ιταλικά!...

Η Γκλόρια δεν άγαπάει διόλου τόν πλῆθος. Τόν φοβάται, όπως και ο Τσάπλιν. Μία φορά στη Νέα 'Υόρ-κη, στην επόμενη ενός φίλου της, άναγκά-στηκε ν' άκολουθήσει πείχ τόν άλογο ενός ερί-που πόλμου, για να γλυτώση από τόν συνο-στισμό. Στο Λονδίνο πάλι, μια ήμέρα, άναγκά-στηκε να περάση από μια σκοτεινή κι' άσχημα-σμένη ύπνωση στοά, για να ξεφύγη από τόν πλῆ-θος που είχε συγκεντρωθεί στην είσοδο τού ξε-νοδοχείου της...

Είνε πάντα ψύχραιμη κι' έξηθεύεται σαν τόν διάβολο τούς κριτικούς. Έχει μεγάλη ιδέα για τόν έαυτό της και νομίζει ότι είνε περίφημη έ-παρρηματίας. Γι' αυτό και ίδρωσε τώρα τελευ-ταία μια μεγάλη κινηματογραφική έταιρεία στο Λονδίνο. Θυμάνει δύσκολα και γελάει από τήν καρδιά της σαν μικρό παιδί. Της άρέσουν τ' ά-στεια και δεν της κακοφαίνεται όταν πείσι θυ-μα μιας φάρσας.

Τόν μεγάλο πάθος της ζωής της είνε ή καλλι-τεχνική της καριέρα. Έδώ και μερικά χρόνια μού έλεγε: «Πέρασα δύσκολες ήμέρες και ά-γωνίστρια σκληρά για να γίνω είστοια... Γι' αυτό, όταν ήμουν είστοιας, άποράσισα να δει-ξω σ' όλους ότι τόν άξίζω!... Ήθελα να με έξοχι όλος ο κόσμος!».

Η Γκλόρια Σβάνσον όμως, παρ' όλες τις θαυμαστικές επιτυχίες της, δεν βλαφημονόη-σε ποτέ την τέχνη της. Έπαυλαμύνει διαρ-κώς αυτά τὰ λόγια της που έχουν μείνει ιστο-ρικά στο Χόλλινγουντ:

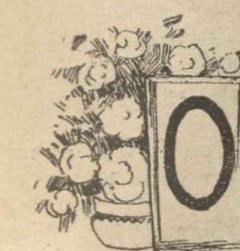
—Θέλω να είμαι καλλιτέχνης κι' όχι μια έμ-πορική φέμα!

Η Γκλόρια Σβάνσον.
(Τελευταία φωτογραφία της).

Πολιτισμός ή βαρβαρότης;

Ένα νέο σύστημα θανατικής εκτελέσεως

Η θανάτωσι των καταδίκων με άσφυξιογόνα άέρια. Η πρώτη δοκιμαστική εκτέλεσις στην 'Αμερική. Ο Μεξικανός κατάδικος μέσα στη σφραγισμένη γυάλα. Η άπερίγραπτη και φρικια-στική άγωνία του. Μιά σκηνή άπέραντης άγωνίας. Η άγανάκτησις τού άμερικανικού Κοινού.

Ζιγκάρα, ο άναρχικός ό όποιος δολοφόνησε πριν από τρεις περίοις μήνες τόν δήμαρχο τού Σιάγκου Τσερμιά — ή πρόθεσι τού ήταν να σκοτώση τόν Πρόεδρο Ρουβέλτ, και τὰ σχέδιά του άπέτυχαν την τελευ-ταία στιγμή — λίγο έ-λειψε να έγκανόση ένα νέο σύστημα... θανατι-κής εκτελέσεως! Οτόσο, οι 'Αμερικανοί δι-κασταί έβλεπαν την τελευταία στιγμή γνίκη κι' έστειλαν τόν Ζιγκάρα στον άλλον κόσμο με την παλιά μέθοδο, βάζοντάς τον δηλαδή να καθήση στην περίφημη ήλεκτρική πολυθρόνα τών φυλακών τού Σιν-Σινγκ.

Τέλος, πριν από δύο έδομάδες έγινε, ή πρώτη εκτέλεσις με τόν νέο σύστημα θανατώ-σεως. Έχει πεί άποδοχθεί από τὰ πράγματα ότι ή 'Αμερική είνε ή χώρα τών νεοεφευρέ-σιών και τών καινοτομιών. Από τόν νέο κόσμο μάς έρχονται τὰ τελευταία χρόνια τὰ κακά διαμύ-νια, όλοι οι μοντερισμοί που άναστάνωσαν τή ζωή και τή νοοτροπία μας. Είνε όμως ζήτημα άν ή γρησά και αφελή ανθρωπότης Εύρώπης θα δεχτή και τή νέα άμερικανική πρωτοτυπία σχε-μα με τόν τρόπο της εκτελέσεως τών καταδι-κασιμένων σε θάνατο.

Μα ποιά είνε αυτή ή καινοτομία; Άπλο-στα: ή θανάτωσις τού καταδίκου με... άσφυξιογόνα άέρια. Η πρώτη δοκιμαστική άπό-πειρα έγινε πριν από δύο έδομάδες, όπως σάς είπαμε και παραπάνω, στις φυλάκες τού Κά-σον Σίντ, στην πολιτεία της Νεβάδα, σε κά-ποιο μεξικανό, ό όποιος είχε καταδικαστεί εις θάνατον, γιατί κατασκοπούρησε ένα Κινέζο, για να τού κλέψει μερικά σέντες...

Όταν τόν άνεκίνησαν ότι άπαράσχησε να γίνη ή εκτέλεσις με τόν νέο σύστημα, ό μεξικανός έμεινε στην άρχή άλλιος από την κατάληξή του. Μα ό διευθυντής τών φυλακών τόν πληροφορήσε, ότι ό νέος αυτός τράτος θανατώσεως ήταν λιγότερο άδυνάτος από την ή-λεκτρική καρέλα. Και ό δολοφόνος... ήτχη-σε. Η μόνη χάρις που ζήτησε ήταν να τού

κη, στην επόμενη ενός φίλου της, άναγκά-στηκε ν' άκολουθήσει πείχ τόν άλογο ενός ερί-που πόλμου, για να γλυτώση από τόν συνο-στισμό. Στο Λονδίνο πάλι, μια ήμέρα, άναγκά-στηκε να περάση από μια σκοτεινή κι' άσχημα-σμένη ύπνωση στοά, για να ξεφύγη από τόν πλῆ-θος που είχε συγκεντρωθεί στην είσοδο τού ξε-νοδοχείου της...

Είνε πάντα ψύχραιμη κι' έξηθεύεται σαν τόν διάβολο τούς κριτικούς. Έχει μεγάλη ιδέα για τόν έαυτό της και νομίζει ότι είνε περίφημη έ-παρρηματίας. Γι' αυτό και ίδρωσε τώρα τελευ-ταία μια μεγάλη κινηματογραφική έταιρεία στο Λονδίνο. Θυμάνει δύσκολα και γελάει από τήν καρδιά της σαν μικρό παιδί. Της άρέσουν τ' ά-στεια και δεν της κακοφαίνεται όταν πείσι θυ-μα μιας φάρσας.

Τόν μεγάλο πάθος της ζωής της είνε ή καλλι-τεχνική της καριέρα. Έδώ και μερικά χρόνια μού έλεγε: «Πέρασα δύσκολες ήμέρες και ά-γωνίστρια σκληρά για να γίνω είστοια... Γι' αυτό, όταν ήμουν είστοιας, άποράσισα να δει-ξω σ' όλους ότι τόν άξίζω!... Ήθελα να με έξοχι όλος ο κόσμος!».

Η Γκλόρια Σβάνσον όμως, παρ' όλες τις θαυμαστικές επιτυχίες της, δεν βλαφημονόη-σε ποτέ την τέχνη της. Έπαυλαμύνει διαρ-κώς αυτά τὰ λόγια της που έχουν μείνει ιστο-ρικά στο Χόλλινγουντ:

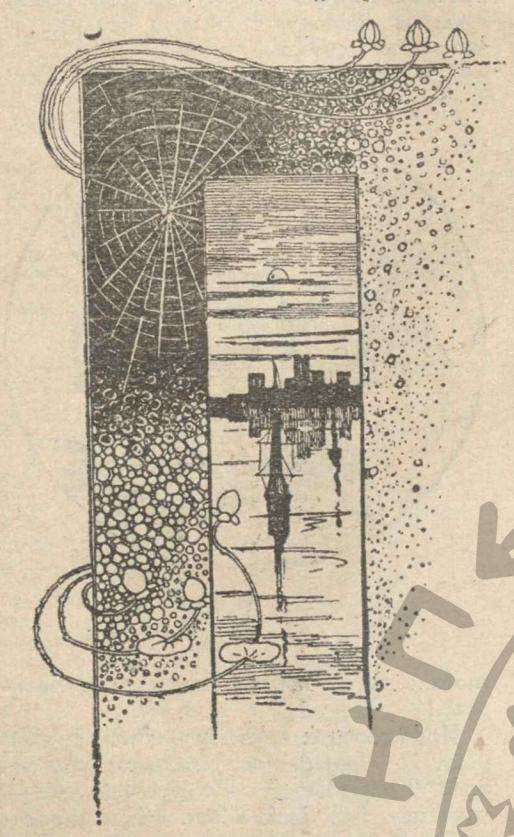
—Θέλω να είμαι καλλιτέχνης κι' όχι μια έμ-πορική φέμα!

Δ. Μ. ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ

δύσουν από της εκτελέσεώς του να πη ένα μπουνάλι ούτοκι. Η έπαθμία του έξετελέσθη άμέσως. Οι άμερικανοί ημεζονται άνεκασθεν για τὰ φιλανθρωπικά τους αίσθήματα.

Την άρρωσμένη μέρα και ώρα, ό μελλοθάνα-τος κλείστηκε σε μια μεγάλη γυάλα, καλά σφρα-γισμένη. Και μέσα σ' αυτή τή γυάλα διαρ-χέτησαν, από σολήνες έραρρωσμένες τεχνικά-τατα, άσφυξιογόνα άέρια που τὰ είχε παρα-σκευάσει ένας ειδικός χημικός... Οι ιατροί, οι καθηγητά, οι άστυνομικοί, οι δικαστικοί, οι ά-παράσητοι δημοσιογράφοι, όλος ό κόσμος που είχε μαζευτεί γύρω από τόν φυλακένιο δομώτες για να παρακολούθησε τή δοκιμαστική αυτή άπάπειρα, παρακολούθησε τότε μια σκηνή φρι-καστική, σπαρακτική...

Ο κατόδικος, πνιγμένος από τ' άσφυξιογό-να άέρια, άρχισε να χιητή τους τούχους τού γυαλίνου καλλίου τού με τὰ γόνα και με τὰ πόδια. Μα τόν γυαλί ήταν χοντρώ και δεν έ-

ποάζε. Οι παριστάμενοι τόν έβλεπαν ν' άσπείρη τόν στόμα του, να φωνάζη, να κανείς δεν ά-κουε τί έλεγε. Μαντεύαν μονάχα τή λόγια ά-γωνίας και τή άπελπισμένη παρακλήσις θά έ-θιγαν από τὰ χείλη τού ανθρώπου αυτού, που όποιος ό πνεύματος κοιματιζόνταν από τὰ δηλητηριώδη άέρια!...

Κατόπιν, ό μεξικανός δολοφόνος προσπαθή-σε να κρατήση την άναπνοή του για να παρα-τείνη μερικά ακόμα στιγμές τή ζωή του. Τὰ μάτια του περφόσαν σιγά-σιγά έξω από τή κόγχης τους, ή φίλδες τού λαμού του κίν-τηναν να σπάσουν από τόν φούσκωμα, ό ιδρώς έστάζε ποτάμι από τόν μέτωπό του. Τέλος, ό κατάδικος άνοιξε και πάλι τόν στόμα τού και άρρωσε τούς πνευμονές του ν' άναρρωσούν ά-έρα—άδύαρο άν ό άέρας αυτός θα τού έφε-ρε μια όρα άρχήτερα τόν θάνατο...

Τὰ δηλητηριώδη άέρια πλημύρισαν τότε και πάλι τούς πνευμονές του. Δεν είχε πείν τή δύναμη να σιηθή όθως... Έπεσε καταγής, σπαρακτώντας, με σπληνικές τις γροθιές, με τὰ χαρακτηριστικά τού προσώπου του φρι-κ-

αστικά συνεπασιμένα, με τούς βολβούς τών μα-τιών άνεστραμμένους... Οι σπασμένοι από τὰ άέρια πνευμονές του έβγαλαν κομμάτια-κομμά-τια από τόν στόμα του, μαζί με λιχτό μαύρο αίμα, που είχε πλημύρισει τόν στήθος του. Σι-γά, σιγά, τόν δερμά του άρχισε να μελανιάζει, να μαυρίζη... Τὰ άέρια τού είχαν δηλητηριά-σει τόν αίμα του...

Κά, τέλος, στάθηκε άκίνητος. Τόν μαρτύριό του είχε τελειώσει. Αδύ λεπτά της όρας διά-σταζε ή άγωνία τού μεξικανού. Μα τὰ δύο αυ-τά λεπτά φάνησαν όλόκληροι αιώνας στους πα-ριστάμενους, που ένοιωσαν και αυτοί, μαζί με τόν κατάδικο, την άπερίγραπτη έπαθμία άγωνία του.

Η λεπτομέρεια της μοντέρνας αυτής θανα-τώσεως, όταν έγιναν γνωστές από τόν τύπο, προέκλεσαν τις άγανακτισμένες διαμαρτυρίες όμι μονάχα τών έπιστημόνων, τών διανοημέ-νων και τών καλλιτεχνών, μα και τού λαού της 'Αμερικής. Στην έπιστολή για τήν κα-τάγγρη αυτού τού άπανθώπου μέσου θανατι-κής εκτελέσεως, πρωτόλογος είνε ή «Άλφθα», ή μεγάλη έβδομαδιαία έπιθεώρησις της Νέας 'Υόρκης, ή όποια έδίδετα με γρήματα τού Τσάρλι Τσάπλιν.

Οτόσο, ό νομοθέτης χαρακτήρισε αυτόν τόν τρόπο θανάτωσεως είντελως άνώδιον και ό-παγορευόμενον από πνεύμα φιλανθρωπίας...

Με την ευκαιρία αυτή, πρέπει να σάς πλη-ροφορήσω ότι τόσο τόν άμερικανικό Κοινό όσο και όλόκληρος ό κόσμος, την ίδια ύποδο-χή έκαναν και στην ήλεκτρική καρέλα, κατά την πρώτη εμφάνισι της. Η λεπτομέρεια της πρώτης έδοκιμής που έγινον στην Νέα 'Υόρ-κη, την 9ην Αυγούστου 1890, σ' ένα κατάδικο Κράμλ όνόματι, προέκλεσαν ήβελλα διαμαρ-τυριών και στην Εύρώπη και στην 'Αμερική. Έκατομύρια τηλεγράφηματων έφταναν κάθε μέρα στο Λευκό Οίκω, από τὰ πόρτα τού κό-σμου, από σοματεία, δηλώνοντας, για αίτιοι, που παρακολούσαν τόν πρόδρο τών 'Ηνωμέ-νων Πολιτειών να μη έπαύρη να επαναλή-φθη αυτό τόν ερίσμο έγκλήματος.

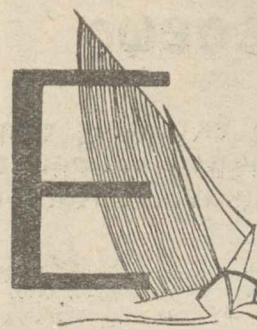
Έρωσε ποιος ήταν ό κυριότερος λόγος της αι-τού τού έγκλήματος; Ο Θωμάς Έδισον, ό με-γαλόφυς εφευρέτης τού ήλεκτρικού λαμπτή-ρος, τού φωνογράφου, τού κινηματογράφου κ.λ.κ. Από τὰ 1887, όλοι οι σφοί της ιατροδικασ-τικής έταιρείας της Νέας 'Υόρκης έγραίνον-τοισαν από την έπίδωξη και την καθόδημησι τού Έδισον για να κατασκευάσουν ένα μηχανή-μα που θα μπορούσε να έμμεση κραυνοδό-λο θάνατο κι' ένα ρεύμα 3 χιλιάδων βόλτ. Τὰ πρώτα πειράματα έγιναν σ' ένα... τεράσιο έ-λέφαντα τού Ζωολογικού Κήπου! Μόλις ό έ-λέφανς άρχισε την έκάνωσι της ήλεκτρικής συστολής, έμεινε στον τόπον... Έρωσε όμως να δοκιμασούν την αποτελεσματικότητα αυτής της έφευρέσεως και σ' ένα άνθρωπο. Και ό άν-θρωπος αυτός ήταν ό κατάδικος Κράμλ...

Ο Κράμλς πληροφορήθηκε με μεγάλη χα-ρά ότι έπρόκειτο να προσφέρει με τή ζωή του μια τόσο σφοδρή ύπηρεσία στην έπιστήμη και δέχτηκε να γίνη σ' αυτόν τόν πειράμα.

Η άγωνία του όμως στάθηκε τρομερή, ά-περίγραπτη. Για να τόν άποτελειώσουν, άναγκά-στηκαν να διατρέψουν πολλές φορές έπα-νι του τόν ρεύμα έως ότου τόν σώμα άρρω-σε να γίνετα μαύρο σαν κάρβουνο...

Η έφευρέσις αυτή, παρ' όλες τις διαμαρτυ-ρίες που προέκλεσε με την πρώτη της εμφά-νισι, έπελήθη από τότε και τελεσιουργήκε. Μήπως, λοιπόν, πρόκειται να επέλθη μια μέ-ρα, και τόν σύστημα της θανατώσεως με ά-σφυξιογόνα άέρια, άδύαρο άν σήμερα τόν ά-ποδοκιμάζουν όλοι;...

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

ΙΧΑ συνηθίσει να κάνει κάθε χρόνο ένα ταξίδι δάκι στην Ελβετία. Η ανάβασις στις Άλπεις με τράβησε άκατα νύκτα.

Εκείνον τον χρόνο είχα προτιμήσει να πάω στην κοιλάδα του Σαάς και πήρα για οδηγό τον Φριντολν Μπούγερ, που τον είχα δοκιμάσει και τον προηγούμενο χρόνο.

Ο Φριντολν Μπούγερ μ' έλο που δεν ήταν πειά νέος, ήταν ώστόσο ένας από τους πιο καλούς οδηγούς. Γερός, δυνατός και πολύ φρόνιμος. Τον είχα πει να πάρη κι' ένα βοήθ μεζού του, γιατί είχα σκοπό να φτάσουμε στο Ζερμάντ απ' το βουνό, αφού θ' ανεβαίναμε στο Ντόμ και στο Νάδελχαρν, όπου δεν είναι και τόσο εύκολο να φτάση ένας αλпинιστής. Αυτός μου πρότεινε για βοήθ τον γιού του, ένα παλληκάρι ως είκοσι χρόνων.

Ξενιθήσαμε κατά τις τέσσερες τ' απόγευμα για να φτάσουμε πριν νυχτώσει στο Μάτ-Μάρκ. όπου υπήρχε μέρος κατάλληλο για να ξευχτήσουμε...

Άγριο, πολύ άγριο μέρος το Μάτ-Μάρκ. Απ' εκεί κι' επάνω αρχίζουν οι πάγοι. Ανάμεσα στους πάγους είναι μια μικρή λίμνη, στην οποία βλέπει κανείς, σαν μέσα σε καθρέφτη, ορανό μόνο και γύμνα. Εκεί κοντά, προς μεγάλη έκπληξη των αλпинιστών, υπάρχει κι' ένα σπιτάκι, μέσα στο οποίο αποφασίσαμε να ξευχτήσουμε.

Δεν προφτάσαμε όμως να μπούμε μέσα κι' άρχισε να βρέχει.

Ο γερο-Μπούγερ έπεσε τότε σε συλλογή. Άνησυχούσε γιατί η βροχή λιώνει τους πάγους κι' οι αλпинιστές διατρέχουν μεγάλο κίνδυνο. Επρότεινε μάλιστα να φύγουμε από εκεί το γρηγορότερο και συμφωνήσαμε να ξεκινήσουμε στη μία τα μεσάνυχτα και να πάρουμε δρόμο.

Η αναχώρησής μας όμως είχε τραγικά επακόλουθα. Ο χειμάρρος είχε φουσκώσει απ' τη βροχή και για να τον περάσουμε πηδούσαμε από πέτρα σε πέτρα.

Σε κάποια στιγμή, ο Φρειδερίκος, ο γιός του Φριντολν Μπούγερ, έπεσε στο νερό ως τη μέση και παρά λίγο να πνιγί. Ο καιρός ήταν συννεφιασμένος. Δεν βλέπαμε ούτ' ένα άστρο και τα φανάρια μας μόλις φώτιζαν γύρω μας.

Όταν ξημέρωσε, ο ορανός ξάνοιξε, η υγρασία υπεχώρησε και ξαναπέρασε η παγωνιά. Ο Φρειδερίκος κι' ο πατέρας του, ευχαριστημένοι, άναψαν τις πίπες τους.

Προχωρούσαμε πάνω στους πάγους δεμένοι με το σχοινί. Είμαστε σε μια κορυφή από την οποία βλέπει κανείς έλο εκείνο το ύψος και λαμπρό πανόραμα των Άλπεων του Ζερμάντ. Το καθόρθμα μας αυτό ήταν ένας θρίαμβος. Και όμως τα δάσανά μας δεν είχαν τελειώσει. Έπρεπε να περάσουμε σε μια άλλη κορυφή. Το πέραςμα αυτό διαρκεί μόνον είκοσι λεπτά. Είναι όμως τόσο επικίνδυνο, που σε κάθε βήμα κινδυνεύεις να πέσης στο χάρο το στόμα.

Ο Φρειδερίκος πήγαινε μπροστά, έγω

κατόπι κι' από πίσω μου έρχόταν ο πατέρας του. Ο νέος, μη έχοντας την πείρα του πατέρα του βάδιζε γρήγορα, χωρίς να δοκιμάζει καλά με το ραβδί του το έδαφος. Τον ακολουθούσα με το ίδιο βήμα, χωρίς να τεντώνω το σχοινί, με το οποίο είμαστε δεμένοι ο ένας με τον άλλο.

Έξαφνα είδα έντρομος τον Φρειδερίκο να χάνη την ισορροπία του, να γλιστράει και να πέφτει. Συγχρόνως άκουσα μια κραυγή που έκανε την αναπνοή μου να σταματήσει. Δεν πρόφτασα να καλοσυλλογιστώ τίποτα κι' ένοιωσα να κατακυλώ κι' εγώ προς το άδυσαλλέο κενό και να χτυπιέμαι επάνω στους πάγους!...

Όταν συνήλθα, είδα πως δρισκώμουν θύπιος στο βάθος μιας βαθειάς χαράδρας, μιας άβυσσου. Τα μάτια μου δεν έβλεπαν παρά ένα κομμάτι γαλάζιο ούρανο ανάμεσα από κατάλευκους πάγους.

Πώς βρέθηκα εκεί; Πώς θάβγαίνα από εκείνο το απότομο βράθυρο; Πού ήταν οι οδηγοί μου; αυτές ήταν ή πρώτες σκέψεις του σκοτεινιασμένου μυαλού μου, που είχε άρχισει να ξεσκονίζεται.

Θέλησα ν' ανασηκωθώ. Μα ήταν αδύνατο να σαλέψω από τη θέση μου. Το κεφάλι μου δάρανε πολύ, που δεν μπορούσα να το κουνήσω.

Άρχισε τότε να με πιάνη μαύρη απελ-

πισία... Δεν υπήρχε ίσως ελπίδα σωτηρίας!

Μπροστά στα πόδια μου ήταν ξεπλυμένος ο Φρειδερίκος άκίνητος σαν νεκρός. Καθόρθωσα ν' ανασηκωθώ και να γονατίσω από επάνω του. Είχε μισοσυνέλθει κι' έκλεινος και μ' ανεγύρισε. Του μίλησα, αλλά δεν μπορούσε να μίληση. Η ιδέα του θανάτου μου πάγωσε τότε το αίμα.

Μα σε λίγο καθόρθωσε να φτάση, με χιλίους κόπους, ως το μέρος που δρισκώμαστε, ο γερο-Μπούγερ. Η μορφή του ήταν σκοτεινιασμένη. Έρριξε ένα βλέμμα πάνω και στοργής στον γιού του, που τον κύτταζε με μισόκλειστα μάτια, και είπε:

—Κουράγιο. Θά τα καταφέρουμε να γλυτώσουμε.

Ο Φρειδερίκος άνοιξε τα μισόκλειστα μάτια του κι' έστρεψε το βλέμμα του προς έμένα.

Δεν πιστεύω να τη γλυτώσουμε, εί-

“Ένας νευρικός σπασμός έκανε πιο σκληρά τα χαρακτηριστικά του προσώπου του γερο-Μπούγερ. Έπρεπε — αλλοίμονο! — σαν οδηγός, να σώση πρώτα τον έένο. Έμένα.

Χωρίς να δβάλη λέξι απ' το στόμα του, μ' έδεσε και φορτώνοντάς με στον ώμο του μ' ανέβασε επάνω απ' το βράθυρο, πατώντας στα σκαλοπάτια που σκάλισε στον πάγο.

Μ' άφησε εκεί επάνω και ξανακατέβηκε ν' ανεβάσει και τον γιού του. Τό κατάφερε κι' αυτό, μα ή θέσις μας ήταν τραγική.

Ούτ' εγώ ούτε ο Φρειδερίκος μπορούσαμε να κινηθούμε, χτυπημένοι πως είμαστε. Ο γερο-Μπούγερ μ' κύτταζε συλλογισμένος και άμυλητος. Λι ήξερε τι να κάνει. Να μ' αφήσει εκεί και τους δυο και να τρέξη να ζητήσει βοήθεια; Να νύχτωνε ώσπου να χιούσε. Να μ' σηκώσει και τους δυο; Αδύνατον.

Εγώ μ' σπασμένο χέρι, με τσακισμένο κορμί, με κεφάλι βαρύ σαν μολύβι, δεν μπορούσα να περπατήσω χωρίς να με κρατάη κάποιος.

Ο Φρειδερίκος είχε κι' έκλεινος το πόδι του σπασμένο κι' έλο του το σώμα σε κακή γάληα.

Ο γερο-Μπούγερ ήταν πολύ γερός άντρας και θά μπορούσε να σηκώσει στον ώμο του τον γιού του. Ήμουν όμως κι' εγώ...Του παρουσιαζόταν, λοιπόν, άμελλικτα μπροστά του το δίλημμα:

—“Παίρν απ' τους δυο να σώση;”

Ο ένας ήταν το παιδί του, το σπλάχνα του. Ο άλλος ήταν ο έένος, που σύμφωνα με τα πατροπαράδοτα έθιμα των οδηγών δεν έπρεπε ποτέ ν' αφήθι στην τύχη του.

Δύο κόσμοι αισθημάτων και καθηκόντων έσάλευαν μέσα στην καρδιά του Φριντολν Μπούγερ. Από τη μία μεριά ή αγάπη, ή στοργή και ο πόνος του πατέρα. Απ' την άλλη ή τιμή, το καθήκον του οδηγού.

Επί τέλους, ο Μπούγερ μίλησε:

—Θά σηκώσω έένοα στον ώμο μου και θά βοηθήσω τον κύριο να βαδίση, είπε.

—Αδύνατον, απάντησε ο Φρειδερίκος.

—Έχω δύναμη.

—Οχι άρεσκή.

—Τότε, θά σ' αφήσω και τους δυο έδω και θά τρέξω στο Ζερμάντ.

—Δεν θά προφτάσεις... Θά νυχτώση.

—Επαφην να μιλούν. Ένοιωθα τη γάσσα μου βαρειά. Η καρδιά μου σφιγγόταν από αγωνία. Έβλεπα τη ζωή μου ν' κρέμεται από μια κλωστή, να εξαρτάται από την απόφασι που θάπαιρνε ο γερο-Μπούγερ. Κι' αλλοίμονο, ή σωτηρία ή διαίχτη μου θά σήμαινε τον θάνατο του γιού μου. Μέσα στην απελπιστική έκλειψη ήρσε μια ένοιωσα το κρύο του θανάτου να κυριεύει το κορμί μου.

Λίγες στιγμές σιωπής πέρασαν που μου φάνηκαν αιώνες. Ο γερο-Μπούγερ ψιθύρισε τέλος:

—Τι θά γίνει;

Ο Φρειδερίκος μ' έδειξε με το χέρι του.

—Επιμένεις; είπε ο πατέρας του.

—Ναι, απάντησε ο γιός του, δίνοντας ένα επιτακτικό τόνο στη φωνή του.

Ο γερο-Μπούγερ ένοιωσε με τη λέξη αυτή έναν φρικτό πόνο να του δαγκάνη τα σπλάχνα. Βαρειαναστέναζε και εί-

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

Ο ΙΗΣΟΥΣ... ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ!

Ο άφελής και πλάος Πάπας Κλήμης ο Ζ', υπήρξε ασφαλώς ο πιο πολυπαθής απ' όλους τους Πάπας, γιατί είδε τη Ρώμη να καταλαμβάνεται από τα άγρια σίφη του Καρόλου του Δ'... και να εξελίσσονται μπροστά στα μάτια του σκληρές φρίκης και όργιων.

Η Φλωρεντία τότε, ή όποια άνηκε στον όίκο του, τον όίκο των Μεδίκων, ή πέστη κι' αυτή κατ' επανάληψιν τις συμφορές των καθημερινών συγκρούσεων μεταξύ των αντιπάλων, που την διεκδικούσαν. Τών σιφών δηλαδή του Καρόλου και των όπαδών του βασιλικού όίκου των Μεδίκων.

Οι δυστυχείς Φλωρεντινοί όπέφεραν τα πάνδεινα από τους δυο αντιμαχόμενους στρατούς. Στο τέλος όμως άπελπισμένοι ότι δεν θά τερματιζόταν ποτέ ο πόλεμος έκείνος που είχε ξεσπάσει εις βάρος των, και άπογοητευμένοι για την παλινόρθωσι της δυναστείας των Μεδίκων, άνέθεσαν τις ύστατες έλπίδες τους εξ έλκελέρου στο Θεό. Καί για να κολακίσουν άκριβώς τον Θεό άποφάσαν ν' ανακηρύξουν πρόεδρο της Ιεραρχίας των Δημοκρατίας τον Γιόν αυτόν τον μονογενή, δηλαδή αυτόν τον Ιησού Χριστό.

Το πιο περίεργο όμως είναι ότι στις τυπικές έκλογές που έγιναν, 16 Φλωρεντινοί άγοντες κατεψήφισαν τον υποψήφιο Χριστό...μη άναγνωρίζοντας, φαίνεται, σ' αυτόν, διοικητικές Ικανότητες.

Και το αποτέλεσμα ήταν ότι ή Χριστός, είτε γιατί προσελήθη για ή δυσπιστία, που έδειξε σ' αυτόν ή μειοψηφία, είτε γιατί δεν ήθελε να αναλάβη τις εύθυνες του ανωτάτου άρχοντος, άφησε τα πράγματα να πάρουν τον φυσικό, τον ανθρώπινο δρόμο τους.

Όπωςόποτε το γεγονός αυτό έμετρίασε την επιθετικότητα του Καρόλου και βρήθηκε τον Κλήμη στην επανάστασι της Φλωρεντίας και στην έδραίσις της κυριαρχίας του.

Καλά. Θά ξαναγυρίσω να πάρω και σένα.

“Εσφίξε ύστερα το χέρι του γιού του, με σήκωσε από κάτω και ξεκινήσαμε.

Στο δρόμο ήθελε να τρέχουμε. Μα έγω δεν μπορούσα. “Ολα τα μέλη μου ήταν τσακισμένα. Ζητούσα κάθε λίγο να ξεκουράζομαι. Αχ!...να φθάσουμε...να σωθώ. Αυτή ήταν όλη μου ή σκέψη. Λαχταρούσα τη ζωή!...”

Κοντά στο Γκόρνερ, ο γερο-Μπούγερ διέκρινε από μακριά ένα καραβάνι αλпинιστών. Τους φώναξε μ' όλη τη δύναμή του, να σταματήσουν. Τους είπα για το δυστύχημα και τους ζήτησε να με πάρουν μαζί τους. Εκείνοι δέχτηκαν.

Άμέσως κατόπι άναταράχτηκε σύγχωρος και το έδαφος στά πόδια.

Ένας από το καραβάνι είπε:

—Τρελλάθηκε!...

Είχε δίκιο. Έπρεξε σαν μανιασμένος για να προφτάση να σώση και το παιδί του...

Με το καραβάνι των αλпинιστών έφτασα στο Ζερμάντ έπειτα από τρεις ώρες. Άμέσως έπεσα στο κρεβάτι και φώναξα γιατρό. Κι' άμέσως την άλλη μέρα έμαθα ότι ο Φριντολν Μπούγερ όρηκε πεθαμένο τον γιού του και πέραςε όλη τη νύχτα μέσα στους πάγους κοντά στο νεκρό κλαίοντας και θρηνηντάς...

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΩΜΟΡΦΙΑ

(Υγιεινά παραγγέλματα)

Teinture d' Eucalyptus 15
Alcool pur 100

Ρίχνετε μισό κουταλάκι του καφέ σε μισό ποτήρι νερό και μ' αυτό πλένετε με μια δούρσα τα δόντια, άμέσως μετά το φαγητό.

“Οχι μόνον τα δόντια διατηρούνται έτσι, αλλά και το στόμα παίρνει όραία μυρωδιά και προλαμβάνονται διάφορες άρρώστειες του λαιμού.

Για ή μύτη.—Για να προλαμβάνετε το συχνό συκάκι, το όποιο πολλές φορές δίνει άσχημη όψη στη μύτη, να διαλύετε μισό κουταλάκι του καφέ σόδα που πίνουμε και μισό κουταλάκι αλάτι του φαγητού σ' ένα ποτήρι χλιαρό νερό και απ' αυτή τη διάλυσι να ρουφάτε κάθε πρωί με τη μύτη άρκετές φορές, ώστε να καθαρίζεται καλά το έσωτερικό της.

Δόκιτωρ Σιλ

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΤΟ ΚΟΡΑΝΙΟ ΓΙΑ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟ

Για να λάβετε μια ιδέα περί του τι έφάνη ο Μωάμεθ για τον Ιησού Χριστό, δεν έχετε παρά να διαβάσετε τα παρακάτω αποσπάσματα από το έσο βιβλίο των μωαμεθανών, το “Κοράνιο”:

“Είς την κοινήν παροχόν Μαρίαν ένεφυσήσας το πνεύμα μας. Αυτή έπίστευεν εις τους λόγους του Κυρίου της και εις τας βίβλους των προφητών. “Ητο το σέδής...”

“Καί ειπεν ο άγγελος:—“Μαριάμ, ο Κύριός σου σε έξελεξε και καί σε έτήρησε άνην από κάθε κηλίδα, μεταξύ όλων των γυναικών...”

“Μαριάμ! ήσαν οι άγγελοι, ό Θεός σου άναγγέλλει τον λόγο του. “Ο Μωάμεθ θά όνομασθί Ιησούς, υιός της Μαριάμ, ένόδος στον κόσμο αυτόν και στον μέλλοντα και στον όίκον του Κυρίου... Θά δώδω τον άνθρωπος από της παιδικής του ηλικίας και περισσότερο όταν άνδρωσεί. Θά είναι δέ από τους πλέον ένάρκτους...”

“Έχωμαι σε σ'ας, λέγει ο Ιησούς, με τη δύναμι του Κυρίου. Θά πλάσω από χώμα ένα πουλί, θα του έμφυσήσω πνοή ζωής και θα πετάξω. Θά θεραπεύσω τον τυφλό και τον λεπρό και θ' άναστήσω νεκρούς με τη δύναμι του Θεού...”

Καί άλλου πάλι γράφει το “Κοράνιο”:

“Θά πη ό Θεός προς τον Ιησού:—“Υιέ της Μαριάμ, δομήσου ότι σε έτίσχυσα διά του Αγίου Πνεύματος, για να μιλήσης στους ανθρώπους. Σου έδίδαξα τη Βίβλο, τη Σοφία την πεντάτευχο και το Εβανγγέλιο... Ιησού, υιέ της Μαριάμ, άπιστάσης υπό του Κυρίου για να δώδωξ την αλήθεια...”

Acide benzoique 3 gr.
Thymol 0,25

Η μικρή κόρη του κομικού Λάουρελ, της οποίας ο πατέρας πληρώνει 80 δολάρια την ημέρα για την προσωπική της ασφάλεια.

Υστερα από την τραγική αταγική του παιδιού του αεροπόρου Λίντμπεργκ, οι Αμερικανοί ληστές έβλεπαν νέον πεδίο δράσεως: Τό Χόλλυγουντ.

Είπε γνωστό, ότι στην κινηματογραφική αυτή εινε συγκεντρωμένη όλοι οι Αμερικανοί αστέρες της δόξης, οι οποίοι ως επί το πλείστον εινε εξαιρετικά εύποροι άνθρωποι. Έξ' αλλού οι περισσότεροι από τους αστέρες αυτούς εινε οι κογενεώτατοι και έχουν μικρά παιδιά. Εινε λοιπόν φυσικό μιά πόλις τόσο πλούσια σαν το Χόλλυγουντ, να θεωρείται εξαιρετικά ελκυστική από τους κακοποιούς.

Έτσι λοιπόν τον προσημένο μήνα ο διάσημος ηθοποιός Λάουρελ... ο πατέρας του σ' όλους κοινός, ο «Λιγνός»—έλαβε μιά εκδαστική επιστολή, διά της οποίας του ζητούσαν, ούτε λίγα ούτε πολλά, δέκα χιλιάδες δολάρια, για την ασφάλεια της μικρής του κόρης.

Σας παρακολουθούμε από πολύ καιρό, έγραφε η επιστολή, η οποία ήταν γραμμένη με μολύβι. Σέβουμε που ηγναινε και τί συνηθίζετε να κάνετε. Σήμερα πρόκειται να πάτε στην Τράπεζά σας. Τυμώστε λοιπόν ένα τσέκι για δέκα χιλιάδες δολάρια και κρατάτε το πάντοτε μαζί σας. Ένός του τρέχοντος μηνός ένας άνθρωπος θα αμαρτήσει το αυτοκίνητό σας κουνώντας μιά κόκκινη σημαία. Δότε τον τότε άμεσα το τσέκι. Τό κοράτσι σας δεν θα πάθι τίποτε αν ακολουθήσετε πιστά τις οδηγίες μας. Ειδική, αλλοίμονό σας.

Την πρώτη στιγμή ο Λάουρελ έννοησε ότι επρόκειτο για καμιά φάρσα. Αλλά όταν ξαναδιάβασε το γράμμα έδωσε αυτή την ιδέα από το κεφάλι του. Και ο χειρότερος φασαρό ακόμη δεν θα διενόητο ποτέ να τρομοκρατήσει τους γονείς ενός μικρού παιδιού. Πραγματικώς, από όλην καιρού ένας άνοητος φασαρό είχε τρομοκρατήσει με τα απειλητικά γράμματά του τον σεναρίστα Έντγκαρ Άλλεν Γουίλφ. Αλλά κι αυτός ακόμη δεν είχε φτάσει σε σημείο ώστε να απειλή ν' απειλή μιά μικρά παιδί.

—Όταν κινδυνεύει το παιδί σας, ο φόβος σας δεν έχει όρια, έδήλωσε ο Λάουρελ. "Αν ή απειλή εστρέφετο εναντίον μου προσωπικώς, δεν θα φοβόμουν καθόλου. Έχω

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥΣΑ!

ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΥΠΟ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΝ

Τά χτυποκάρδια των αστέρων. Άνώνυμες απειλητικές επιστολές, εκδασμοί, μυστηριώδη τηλεφωνήματα. Γκάγκστερ και διαρρήκται, κλπ.

λάβει του κόσμου τα απειλητικά γράμματα αυτού του είδους και οδ-δέποτε έδωσε προσοχή. Αλλά τό νύ ανέλαβε ένας πατέρας, ο οποίος να του υπάκουον το αντίτε-φασιστο παιδί του, εινε πραγματικώς κάτι το φρεσκάδες.

Τό πρώτο λοιπόν πράγμα που έκανε ο Λάουρελ ήταν να εδωσότη-ση ένα γραφείον ασφάλειας, τό ό-ποιον έλαβε όλα τα μέτρα για να προστατεύση την μικρούλα κόρη του Λόις. Στο γραφείον αυτό ο Λάουρελ πληρώνει ογδόντα δολάρια την ημέρα, αποζημιωτικώς και μόνον για την ασφάλεια της κόρης του. Μά και πάλιν οι γονείς της Λόις δεν εινε πλείοντες. Η κόρη Λάουρελ μάλιστα, η όποια μόλις είχε αναρρώσει έπειτα από μιά σοβαροτάτη έγγειση, έπεσε και πάλι στο κρεβάτι και έχει υποστεί έναν ισχυρότατον νευρικό κλονισμό.

Κατά την αυτή περίοδον εποχή η Ζασού Πιτς, η διάσημη αμερικανική καλλιτέχνης, έλαβε μιά παρομοία απειλητική επιστολή. Τό ύφος της επιστολής ήταν τό ίδιο μ' εκεί-

Η Άιλαν Μπουτ.

νης του Λάουρελ, αλλά τό ποσό που της έγινεσαν ήταν μικρότερο: Έφτανε στις πέντε μόνον χιλιάδες δολάρια. Οι εκδασμοί έγιναν φανερά ότι η κυρία Πιτς εινε λιγότερο εύπορη και ότι δεν έχει ένα μόνον μοναχικό παιδί, αλλά δύο, αρκετά μεγάλα κοριτσάκια.

Η αμερικανική αστυνομία παρέδωκε τα δύο γράμματα και από τό ύφος, και από την διεικδότητα των χαρακτήρων της γραμμής, της πιστοποίησε ότι προήρχοντο από τό αυτό πρόσωπο, κι έλαβε τα μέτρα της.

Μολαταύτα και η Ζασού Πιτς δεν περιορίστηκε στην ασφάλεια της αστυνομίας, αλλά πήρε ιδιαίτερους ασφαλιστικούς για τα παιδιά της.

Χωρίς έπτά έτών, τα όποια λατρεύει, τονώνουν τό θράσος των εκδαστών, οι όποιοι νομίζουν ότι μ' αυτό τον τρόπο θα εατύχουν τον σκοπό τους.

Άρκετά συχνά επίσης λαμβάνουν εκδαστικές επιστολές ο Ντούγκλας Φάινμαν και η Μαίρη Πικφορντ, οι όποιοι δεν έχουν δικά τους παιδιά, αλλά κρατούν μαζί τους μιά ανηψούλα τους, την όποια την λατρεύουν.

Τέλος, εις τρίτην μοίραν ερχεται ο Σαρλότ. Αυτός λαμβάνει τόσο συχνά εκδαστικές επιστολές, διά των όποιων τον απειλούν ότι θα του κλέψουν τα δύο του αγοράκια, τον Τσάρλι και τον Σίδνεϊ, ώστε υποχρέωσε την κόρη σβήνός του Λίτα Γκρέϊ, με την όποια κατοικούν τα παιδιά του, να μισώσει σωματωρτικώς για την ασφάλειά τους.

Τά ίδια όμως ύφισταται και η Νάνσυ Κάρολ. Και κι' αυτό δπου κι' αν πάει κι' όπου κι' αν εμφανισθεί ή τραγική αυτή περιστασιολογία της δόξης, συνοδεύεται από υψηλούς και θύραφους παλληκαράδες. Και από την ίδια κοινοτομία συνοδεύεται και η μικρή της

Η Μπουτ νόμισε στην αρχή πως πρόκειται περί φάρσας και με μεγάλη δυσκολία κατάφευαν οι φίλοι της να την πείσουν να λάβη τα απαραίτητα μέτρα για την ασφάλειά της. Και έπειτα πράγματι, αλλά με μεγάλη δυσκολία.

Τά έξοδα της ασφάλειας μου απ' τους κακοποιούς εινε πεταμένα χιλιάρια, εινε. Θα έγραφε βέβαια να κολακευθώ από μου ζήτων πηνίτα χιλιάδες δολάρια, για τη ζωή μου, αλλά προτιμή να στείλω στον διαικόλο και τους γάμπερους και τα γράμματά τους και να μη λάβω τί' όλην μου τίποτε.

Μολαταύτα οι κακοποιοί δεν περιορίζονται μόνον σε εκδαστικά γράμματα. Από όλην καιρού μιλάν στο σπίτι της Μαίτη Κίπσον διαρρήκτες και της Έλεφαν κομηματα αξίας πενήντα χιλιάδων δολαρίων. Η Μαίτη στην αρχή απηθήθη στην αστυνομία, αλλά έλαβε συγχρόνως διάφορα μυστηριώδη και απειλητικά τηλεφωνήματα, τα όποια την τρομοκράτησαν, σε τέτοιο σημείο, ώστε παρεκάλισε την αστυνομία να πάγι κάθε καταδίωξη των διαρρηκτών. Δεν δέχτηκε μάλιστα ούτε να υπογράψη καν την μήνυση εναντίον των αγνώστων κλεπτών, από φόβο αντεκδικήσεως.

Κατόπιν όλων αυτών ή αστυνομία έπεισθη ότι υπάρχει μιά οργανωμένη συμμορία κλεπτών, η όποια έχει ειδικό σκοπό να κλέβη τα κομμήματα των αστέρων.

Η διεύθυνση λοιπόν γενικής ασφάλειας του Λος Άντζελες, έστειλε τελευταία έναν από τους αρχιστρώτους και πιο πεπεισμένους αστυνομικούς της στο Χόλλυγουντ, τον Ρόβερτο Μάκ Μάχαν, για να ενεργήσει σχετικά ανακρίσεις. Κι' ο αστυνομικός αυτός έδωσε στους δημοσιογράφους, ότι οι ηθοποιοί δεν έχουν να φοβούνται απολύτως τίποτε, γιατί ή οργανωμένη συμμορία των γκάγκστερς οδδέποτε επείραξαν ηθοποιό του κινηματογράφου.

Όστόσο ή δηλώσεσ του αρχιστρώτου Μάκ Μάχαν δεν ήσυχασαν εντελώς τους απειλούμενους καλλιτέχνες. Και τό Χόλλυγουντ άγωνιά!..

Η Ζασού Πιτς και η μικρή κόρη της Άννα, την όποιαν ηπειλήσαν να απαγάγουν οι κακοποιοί, αν δεν τους εατέλλουν πέντε χιλιάδες δολάρια.

κόρη. Τό σπίτι της εινε επίσης περιωμένο με πανηγυρικούς φράχτες, φυλάγεται από αστυνομικά σινιά και τη νύχτα, σε κάθε γωνιά στέκεται κι' από ένας νυκτοφύλακας. Η άτυχής Νάνσυ έχει τρομοκρατηθεί από τις απειλές των γκάγκστερς και φοβάται διαρκώς ότι ή ζωή της και ή ζωή της κόρης της θύσσονται σε άμεσο κίνδυνο.

Τρομοκρατημένη επίσης για την ασφάλεια της μικρής της Μαρίας εινε και η Μάρλεϊν Ντήτχ, η όποια εδιδασκασε τελευταία τον αριθμό των σοματοφύλακων της. Ώσάντως όταν βγαίνει ή μικρή κόρη της περίπατο, συνοδεύεται, εντός από την παιδαγωγό της, κι' από δύο σταθούρες παλληκαράδες.

Η Άιλαν Μπουτ δεν έχει παιδιά και εινε μιά από τις νεότερες πρωταγωνίστριες του κινηματογράφου. Μολαταύτα έλαβε κι' αυτή τώρα τελευταία μιά απειλητική επιστολή, διά της οποίας της καθιστούσαν γνωστόν πως αν δεν έστειλε άμεσα, στην άρτισμένη διεύθυνση, πενήντα χιλιάδες δολάρια, κινδύνευε να χάση την ζωή της.

Η ΜΟΔΑ

ΛΑΘΩΣ βλέπουμε στις ελάνες των τελευταίων παρισίων φιγυρινών, αρχίζουν να εξαφανίζονται σιγά-σιγά τα έντελως έφραμιστά φορέματα και προτιμώνται τα όλιγο έφραμιστά, τα συγκατομένα με μιά ζώνη, ή με μιά χαλαρή εσάρπα. Τα περισσότερα κοράτσια θα εινε σταρωτά, και συχνά θα αποτελούνται εμπρός από δύο διασταυρούμενες εσάρπες, κομμένες στο ίδιο τό κοράτσο, και ντυτά.

Και τ' άνοιξιάνια και καλοκαιριά ταγίερ δεν θα εινε τόσο έφραμιστά, όσο τα περσινά. Η ζικέτα θα εινε μικρή και κοντή, κι' έμ έφραμιστή στην τάγια. Συχνά θα εινε μόλις από μακριά από ένα μπασέρ. Κόσπε θα την άρηνιμο άνοιχτή και κάποτε θα την κλείνιμο στον λαιμό με μιά κορδέλλα από ύφασμα ή θα την κομμάτωσε διαγωνίως.

Για να ελστε έντελως μοντέρνες, διαλέξετε ένα άνοιχτόχραιο ταγίερ και μιά σκούρα μπλούζα. Η φάρσα της ζικέτας θα εινε άσπρη με την μπλούζα.

Τα μανίκια των καλοκαιρινών φορεμάτων θα εινε διαφόρων σχεδίων. Θα είδημε μανίκια ίσια και κολλητά, και μανίκια κοντά, και τρουά-κά, καταλήγοντα σε γυριστά ρεβέρ, ή φουσκωτά, ή έγκυρσπε, με διαφορετικό χρώμα από τό φόρεμα.

Τό ποδι θα φορέσουμε σαρκίνα σχεδίου Ρουσίε, από μπύξ-α-καζόν, ή από δέρμα κροκοδείλιου, ή γαριφιαμένα με βελόνες.

Τό άπόγευμα θα φορέσουμε σαρκίνα από λουστρίν, από δέρμα σαύρας μαύρο, από δέρμα άντιλόης και από σερβά χρωματιστό, με κώστες μετς ή γαρίτσες.

Τά βραδινά παπούτσια θα εινε σε σχήμα σανδάλιων, άκουρ, θα γίνονται από κρέμ μεταξινό, ή από ύφασμα άσπρη με τό φόρεμα, και θα γαριφιαμένα με λεπτότατες χρυσές γαρμίες.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Εινε πάντα όφαιο κι' άρμονικό να έχουν τό ίδιο χρώμα τα μαλλιά, τα φρύδια και ή βλεφαρίδες. Αλλά και τα μαύρα φρύδια και ή μαύρες βλεφαρίδες ηγναινον πολύ όφαιο σε ξανθόμαλλες κυρίες.

Αν θέλετε να μαυρίσουν σιγά-σιγά τα φρύδια σας χωρίς να ελστε υποχρεωμένες να τα βάψετε κάθε τόσο, να τ' αλείψετε κάθε βράδυ με λίγο διαρνόλαδο, με την βοήθεια ενός μικρού κλωναριού δάφνης, τό όποιο πρώτα ανάδετε και ύστερα σβήνετε μέσα στο διαρνόλαδο.

Όσο για τό μαυρίσμα των βλεφαρίδων σας μπορείτε να τό επιτύχετε με διαρνόλ.

Αν θέλετε να βάψετε τα φρύδια σας με μαύρο κρεγιόν, προσέχετε ώστε να διαρνάται μόνο ή τρίχες και όχι και τό δέρμα, γιατί τό δέρμα του δέρματος εινε πολύ αντισθητικό και δίνει μιά κάπως χυδαία όψη στην φυσιογνωμία.

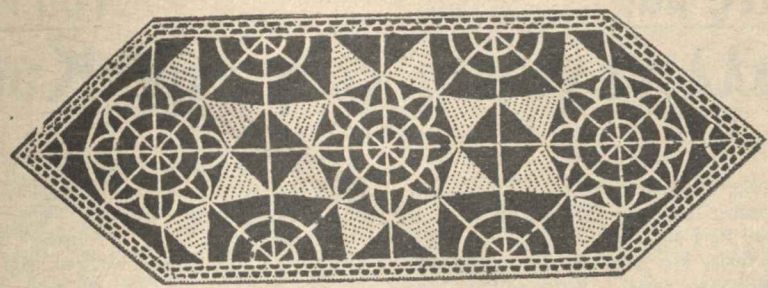
Καλή διαρνή και τα φρύδια εινε ή έξης:

Cire vierge 15 gr.
Axonge 80 »
Noir de fumée 50 »

Όσο για τα μάτια σας μπορείτε να τα μαυρίσετε και κι' ένα δυνατό μολύβι του γραμματος.

Όταν τα μάτια έχουν καλό σχήμα βάρετε τα ακολουθώντας την γραμμή τους. Εάν εινε έλαμψη, πονδραφέστε με χιτρινή πούτσα τα περίε των βλεφάρων.

Εάν αλά τα μάτια σας εινε στρουγγυλά τα σκιάστε με τό βάψιμο έτσι προς τους κροτάφους, ώστε να φαίνονται άμυγδαλωτά.

Μοτίφ από δαντέλλα Βενετσιάνικη, για διάφορες γαρνιτούρες.

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τά καλλυντικά, ή μόδα, τό σπιτι, ή κουζίνα, κλπ.)

Μη βάρετε τό δέρμα κάτω από τα μάτια, γιατί τότε θα έχετε ένα ύφος κουρασμένο και γερασμένο, και δεν εινε καθόλου της μόδας τα κομμένα μάτια.

Για να φαίνονται τα μάτια πιο μεγάλα, βάρετε διαρκώς τό έπάνω άκρο του κορδέλλας με κρεγιόν μενεξεδένο.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Εινε της μόδας τώρα τελευταία ή κρυστάλλινες έταξέρες με δύο και τρεις θέσεις. Η κρυστάλλινες αυτές θέσεις εινε τρυπημένες στις τέσσερες άκρες, για να περνάνε κορδέλλες, ή όποτες δένονται έτσι με

κόμπους, ώστε συγκατοιν τις θέσεις την μιά κατόπιν της άλλης. Με όμοια κορδέλλα κρεμουμε και τις έταξέρες στον τοίχο.

Στις διαφανές αυτές έταξέρες άκομπτουμε διάφορα μικρά μπινιέλο. Δεν εινε όμως και άπαράτητο να εινε από κρυστάλλο ή έταξέρες αυτές. Γίνονται και από άπλό γυαλί, τό όποιο δίνετε σ' έναν ειδικό τεχνίτη να κόψη και να τρυπήση καταλλήλως.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Μην βάρετε ποτέ τό μαντήλι σας διπλωμένο μέσα στην τσέπη σας, άλλ' αδιάλειτο.

□ □ □ Η ΝΕΕΣ ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΕΣ □ □ □

1) Άσυνήθιστο περιδέραιο, κομμένο από κορινθιό. 11) Φιάλκος από κρέμ πλισέ, συγκροτούμενος με μπαρέτα μετάλλιν. 111) Μπαρέτα με ασημένια για τό δέσιμο μιας γραβάτας. 1V) Φόρεμα γαριφιαμένο ύφασμα στο κοράτσο και στα μανίκια, με κομκας μετάλλινος. V) Τσάντα από μαύρο άσπρο δέρμα με πέρες γαλάζιες. VI) Καπέλλο ψάβινο γαριφιαμένο με έλαστικές κορδέλλες και με άγκυρές από μέταλλο και στράς. VII) Ζώνη δερμάτινη με φερμουάρ, αποτελούμενη από δύο άρχικα. VIII) Μοτίφ για καπέλλο και για μπουτιέρες, από γαλαζιό δύο διαφορετικών χρωμάτων, γαριφιαμένο στην μέση με δύο εκόκα από κορδέλλα.

Όταν κρατάτε άνοιχτή την όμ-πρέλλα σας μην παίζετε κι' αυτήν στρογγυλίζοντας την σαν ανεμόμυλο πίσω από τό κεφάλι σας. Μην παίζετε με την όμπρέλλα σας, ούτε όταν την κρατάτε κλειστή, και μη δείχνετε ποτέ κι' αυτήν.

Όσο όφαιο κι' αν εινε ή όμπρέλλα σας μην την παίζετε ποτέ μαζί σας σ' ένα σαλόνι, άλλ' άρηνιτέ την στον προθάλαμο. Μην μπαίνετε ποτέ με πακέτα στο χέρι, σ' ένα σαλόνι. Έπίσης μιά οικοδέσποινα, όταν δέχεται, δεν πρέπει ποτέ να φορή πολύ χιτρητά και λουστρά φορέματα, ούτε πολλά κομμήματα, για να μην έπισπαύη τις επ-ακείτριές της.

Δεν πρέπει ποτέ σ' ένα σαλόνι να μιλάμε μιά γλώσσα την όποια δεν καταλαβαίνει έστω κι' ένας από τους παρευρισκόμενους.

Η κυρίες τέλος δεν εινε άπο-χρωμένες ν' άρηνιουν τα έπανω-φάρια τους στον προθάλαμο, όπως οι κύριοι, ούτε ν' άρηνιουν τα γάντια τους.

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ Η ΑΣ-ΠΡΟΒΑΜΕΝΕΣ ΠΟΡΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΡΑΟΥΡΑ

Πολλές πόρτες και πολλά πλαίσια παραθύρων εινε βαμμένα άσπρα, και συχνά μαυρίζουν σε διάφορα μέρη από την έπαρη των γυαλιών. Η μαύρες αυτές κηλίδες έξασπρίζονται αν τις τρίψετε με ένα πανί άσπρο, μουσκεμένο σε γήινο. Έπειτα άφαιρείτε με πολλή προσοχή, σιγά-σιγά, τι έχει μείνει από τον γήινο έπάνω στο ξύλο, κι' ένα ύγρο σφουγγάρι.

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΚΑΝΑΡΙΝΙΑ

Τά καναρίνια τρέφονται με κερσί, με σπόρους καναβουριού, με πράσινη όμη σαλάτα, με φρούτα και κι' ένα κομμάτι ζάχαρι, τό όποιο τοποθετείτε μεταξύ δύο συρμάτων του κλουβιού, και τό τρώσταινε προηγουμένως.

Φαίνεται ακόμα ότι τά καναρίνια άγατούν πολύ και τά ημεμένα κορόττα.

Καθαρίζετε επίσης κάθε ημέρα πολύ καλά τό κλουβί κι' αλλάξετε κάθε μέρα τό νερό που λύνουν τα πουλάκια και τό νερό του μπάνιου τους.

Γιατί εινε άπαράτητο κι' ένα μικρό μπάνιο γεμάτο νερό σε κάθε κλουβί καναρινιών. Τά ζωντανά αυτά πουλάκια άγατούν πολύ την καθαριότητα και δεν μπορούν να ζήσουν πολλή καιρό χωρίς μπάνιο.

ΠΑΤΑΤΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ

Καθαρίζετε 5-6 πατάτες μετριών μεγέθους. Τις σφουγγίζετε, τις κομμάτε κι' ένα τηγανί, κι' ύστερα τις ψήνετε σε μέτριο φούρνο, ως που κάθε πατάτα άπλώνει τόσο, ώστε να την νοιώθουμε μιά μετρή καιώς θα την πείσουμε με τό δάχτυλό μας. Κόβετε τότε τό άκρον κάθε πατάτας και άφαιρείτε κι' ένα μικρό κομμάτι τό έσωτερικό της, τό όποιο βάρετε σε μιά γαβάθα και τό δουλεύετε με 150 γαριφιακά βούτυρο και τρεις κοκούς αλάτι. Ρίχνετε αλάτι, πιπέρι και προσθέτετε τρία άσπράδια αυγών πολύ καλά χτυπημένα. Γεμίζετε με τό μίγμα αυτό τις βαθυνωμένες πατάτες, ρίχνετε έπάνω ξημένο περλί και τις ροδίζετε στον φούρνο. Τις σερβίρετε κατόπιν ζεστές έπάνω σε μιά πετσέτα.

Η ΔΙΣ ΔΙΑΝΑ

Η καλλιτεχνική ζωή της Κυβέλης

ΙΒ'

ΤΟ τέλος της σαζόν, κατά τα τέλη Σεπτεμβρίου, ο θίασος Κυβέλης έδωσε και το «Ζευγάρι» του κ. Γ. Ξενοπούλου. Σ' αυτό η κ. Κυβέλη υπεβλήθη ένα χαρακτηριστικό και δραματικό παρθεναίο ρόλο. Έπαιξε την Κοντασίνη Κίρα, τη Ζακυνθινή άρχοντοπούλα, που θέλουν να την παντρέψουν. Παρουσιάζονται μάλιστα σε μια σκηνή με κινητική στολή και ένα τουρκικό. Κι ήταν τόσο γοητευτική έτσι...

Αίρες μέρες κατόπιν ήλθαν η βροχιά, μιλώντας με τον Οκτώβριο, και η παραστάσεις του θεάτρου Κυβέλης διεκόπησαν. Ο θίασος Κυβέλης έπληξε σε τριάντη στην Κέρκυρα, στην Πάτρα και σ' άλλες πόλεις της Ελλάδας. Ή τριάντη αυτή διήρκεσε όλο τον χειμώνα.

Όταν το καλοκαίρι του 1914 έπαιξε στην Αθήνα η κ. Κυβέλη. Το θέατρο της ένοιμάστηκε σε θίασο διευθυνόμενο από τον κ. Τηλ. Λεπενιώτη, που έπαιξε με πρωταγωνίστρια την κ. Καλογερόπουλη καθ' όλο το διάστημα της θερινής σαζόν.

Τέλος, έπειτα από ενός χρόνου απουσία από τα θέατρα της Αθήνας, εμφανίστηκε και πάλι η κ. Κυβέλη στις 17 Οκτωβρίου 1914 στο Βασιλικό θέατρο. Το θέατρο αυτό

από τότε που διελύθη ο θίασός του, έμεινε κλειστό και η κ. Κυβέλη σκέφτηκε να το χρησιμοποιήσει, για να δημιουργήσει μια χειμερινή θεατρική σαζόν στην Αθήνα.

Ο θίασος της σχηματίστηκε πάλι από έγκλητα πρόσωπα του θεάτρου μας. Ανάμεσα σ' αυτά ήταν η κυρία Σαπφώ 'Αλκαίου, Ανθή Κόκκου, Βασιλική Δημοπούλου, Δόξα Δράκου, Νέα Ναυτιλίου, η δις Κόκκου, οι κ. κ. Ν. Παπαγεωργίου, Ροζάν, Άγγ. Χριστοδίδης, Νέσσο, κ.λπ.

Η παραστάσεις άρχισαν με την κωμωδία «Έρωτας Άρμενι» των Ντένις και Καγιανέ. Την πρώτη αυτή παράσταση την παρακολούθησαν τα μέλη της βασιλικής οικογένειας κι η καλύτερη Αθηναϊκή κοινωνία. Η κ. Κυβέλη γίνηκε δεκτή με εξαιρετικό ενθουσιασμό από το Αθηναϊκό Κοινό, που πάντα την ελάτρευε. Ο κόσμος είχε επιθυμίες να την ξαναδείτε και την άκουσε μαγεμένος στον χαρακτηριστικό ρόλο της. Άκούστηκε πάλι η λαϊκή και συγκινητική της φωνή και θαυμάστηκε η τεχνική υπόκρισή της και το μεγάλο ταλέντο της. Στις κυρίες έκαμαν αληθινή κατάληψη και η πλούσια και κομψότες τουλάχιστον της.

Η κωμωδία «Έρωτας Άρμενι» παίζθηκε τρεις φορές κι έπειτα εδόθη για πρώτη φορά «Το Γαμήλιο έμβλημα» του Ανρί Μπατάιγ και το «Τέλος του Έρωτος» του Ρ. Μπαράκ. Το θέατρο έγινε κάθε βράδυ κι ο κόσμος, ενθουσιασμένος, χειροκροτούσε την κ. Κυβέλη.

Για μια μόνη βραδιά εδόθη και η «Αντιγόνη» του Σοφοκλέους στη μετάφραση του μακαρίτη Κ. Μάνου. Η κ. Κυβέλη ήταν υπέροχη και οι άλλοι ηθοποιοί έπαιξαν πολύ καλά. Μα το Κοινό ήταν άρρωστο. Παίζοντας ακόμα και η Γυναικα και το νεο-ρόσπαστος του Πιέρ Λονίς, όπου η κ. Κυβέλη εδουλομένης έναν νέο θαυμάσιο ρόλο ερωτευμένης Ισπανίδας.

Στις 4 Νοεμβρίου 1914, η κ. Κυβέλη έπαιξε ένα πρωτογενές έργο. Ήταν γνωστό πια, ότι ο πρόεδρος Νικόλαος, αδελφός του τότε βασιλέως Κωνσταντίνου, έγραψε θεατρικά έργα. Μάλιστα είχε δώσει κι ένα με τον τίτλο «Το θάρος της Αγλαίας» και με το ψευδώνυμο Μάρκος Μαρής. Και τώρα εδίδετο και το δεύτερο «Αθήνα Άμαρτολη» και είχε υπόθεση σχετικά με τους Βαλκανικούς πολέμους. Όλη η Αθηναϊκή κοινωνία έμεινε, προτού παυθεί το έργο, τον πραγματικό συγγραφέα του.

Ποιν ακόμα ο πρόεδρος Νικόλαος απορρίπτει να δώσει το έργο του στην κ. Κυβέλη, εξέφραζε ζηλοπάτηα το ενδιαφέρον του για το θέατρο της διαλεχτής μας καλλιτέχνιδος. Έπλησαν κάθε βράδυ στο Βασιλικό θέατρο και παρακολουθούσε τις παραστάσεις του θιάσου της μαζί με τους πρόξενους Άνδρέαν και Χριστόφορον και με τον τότε διάδοχο Γεώργιο. Στα διαλείμματα μάλιστα, κατέβαινε από το θεωρείο στη σκηνή και συνομιλούσε με τους καλλιτέχνες κ. κ. Χρυσόμυλη, Λεπενιώτη, Παπαγεωργίου και Ροζάν. Στην Κυβέλη δε εξέφρασε πολλές φορές τον θαυμασμό του κι ένα βράδυ της είπε:

— Η Ελλάδα πρέπει να γίνει περήφανη, που έχει μια τέτοια καλλιτέχνίδα!

Ο πρόεδρος Νικόλαος παρενέβη και στις πρόβες του έργου

του. Ένώ μάλιστα διακοπούσαν η πρόβες, βόηκε ευχαίρα να συζητήσει θερμά τον κ. Κ. Θεοδορίδη, που είχε πάντα θιασο καλά καταρτισμένο κι ανέβαζε έργα των καλύτερων συγγραφέων.

Η προεμέρα της «Αθήνας Άμαρτολη» έσημειωσε μεγάλη επιτυχία. Το έργο ήταν άψογο, μιμνήσκοντο πολύ καλά, Κι ο κόσμος ήταν αφθονώτατος και ευλεκτός.

Στις 5 Δεκεμβρίου 1914 η κ. Κυβέλη έπαιξε και τρίτο θεατρικό έργο του πρόξενου Νικόλαου. Ήταν «Το σπίτι της καρδιάς», φαντασία, σε δύο πράξεις, όπου το χαρακτήριζε ο ύψιλος συγγραφέας του. Το έργο αυτό στον λογοτεχνικό κόσμο δεν άρεσε. Δημοσιεύθηκε μάλιστα τότε μια ανόστηρη κριτική εναντίον του από τον νεόν λόγιον κ. Κ. Δελιασθία (τόρα σαρτατσικό γιατρό). Μονάχα ο κ. Γ. Ξενοπούλος έδωσε μια υποστηρικτική του προκήρυξη έργο. Όσο «Το σπίτι της καρδιάς» έδωσε άραση στην κ. Κυβέλη να μορφή έναν ώραιο ρόλο. Ο κ. Ξενοπούλος έγραψε τότε: «Η Κυβέλη έπαιξε ως Αικατερίνη». Αικατερίνη ήταν η ήρωίδα του προκήρυξη έργο.

«Το σπίτι της καρδιάς» εδόθη σε 5 κατά σειράν παραστάσεις κι έπειτα διεκόπησαν η παραστάσεις του θιάσου Κυβέλης σε βάσει, αφού εδόθησαν 44 εν όλο.

Κατόπιν ο θίασος Κυβέλης έφυγε για τη Μυτιλήνη, όπου έδωσε μια σειρά παραστάσεις. Εκείνο το χρόνο, από τη Μυτιλήνη είχαν περάσει όλοι οι Αθηναϊκοί θίασοι και ήταν γενική ιδέα πως το γηρό αυτό έχει εκλεκτό θεατρικό Κοινό. Έκει η κ. Κυβέλη άρεσε πολύ και απέθεσε.

Ποιν φύγει για τη Μυτιλήνη ο θίασος, ο πρόξενος Νικόλαος παρέθεσε στο παλάτι του (τόρα ξενοδοχείο «Πι-Παλέ»), ένα επίσημο τραπέζι προς τιμήν της κ. Κυβέλης, που με τόσο τέχνη ερμήνευσε τα έργα του. Στο τραπέζι αυτό παρευρέθησαν πολλοί καλλιτέχνες και λόγιοι και ο πρόξενος έδειξε όλο τον θαυμασμό του στην καλλιτέχνίδα.

Η κ. Κυβέλη, μεσοφροντισέ πια! Ήταν στην άκμή της θεατρικής της δημιουργίας. Εδουλομένης ορόλους παντός είδους, ερμηνεύοντας φανταστικά κομμάτια, μιμνήσκοντο και έλαφρόν παρθεναίων τύπων. Σ' όλους αυτούς τους ορόλους έσημειωσε θαυμάσιους. Ή κριτική την αποθέωνε πια.

Τα ταραχώδη πολιτικά και πολιτικά γεγονότα που άναστασαν την Ελλάδα και πρό πάντων την Αθήνα από το 1916 ως το 1920, δεν έπηρσαν πολύ τον θίασο της κ. Κυβέλης και τις εμφανίσεις της καλλιτέχνιδος. Την ίδια εποχή, η κ. Μαρίκα Κοτοπούλη είχε χαρακτηριστεί ως «βασιλική» και επομένως ως αντιβενεζελική. Κι ο χαρακτηρισμός αυτός της έσοτ'γινε πολύ. Της έσπασαν το θέατρο, την κατεδίωξαν, την έσοτ'γινε. Και στο τέλος ο άγιος φόνος του μακαρίτη Δραγονίου ήταν κι αυτή το τελευταίο χτύπημα. Αντίθετα όμως, η κ. Κυβέλη είχε χαρακτηριστεί ως βενεζελική. Γιατί τάχα; Η κ. Κυβέλη και φίλα είχε με το παλάτι του Κωνσταντίνου και έπαιζε τα έργα του πρόξενου Νικόλαου. Όσοι χαρακτηρίστηκαν βενεζελικοί, Πιθανότατα για αντίδορα στην Κοτοπούλη, που ήταν χρωματισμένη ως βασιλική.

Η κ. Κυβέλη δεν άνακατευόταν στην πολιτική, ούτε ο κ. Θεοδορίδης. Κι όμως ο κόσμος τους ήθελε βενεζελικούς. Και έμεινε στην Κυβέλη πολλές φορές από κομμάτι φανατισμό.

Κατά τον χειμώνα μάλιστα του 1919—1920, που η κ. Κυβέλη πήγε στη Σύρο κι έδωσε μια σειρά παραστάσεις, το συμβούλιο του εκεί «Συλλόγου των Φιλελευθέρων» έπληξε εν σώματι και την προσεφώνησε και της προσέφερε ανθοδέσμη.

Ο κ. Θεοδορίδης —ίσως ούτε αυτή η ίδια— δεν μπορούσε να ε-ξηγήσει αυτή την πολιτική τιμή.

— Γιατί γίνεται αυτό; με ρωτούσε ο κ. Θεοδορίδης τότε με άπορία.

— Γιατί την έχουν χρωματίσει βενεζελική! του απάντησε.

Και ο Θεοδορίδης έμεινε κατάπληκτος.

Έκείνα τα χρόνια δεν μπορούσε να υπάξει τίποτε ακόμα ούτε στην τέχνη και στη φιλολογία, που να μείνει άχρωμο. Όλα έπρεπε να είναι ή βασιλική ή βενεζελική!

Ο θίασος κατόπιν της κ. Κυβέλης εξακολούθησε και το 1917 και το 1918 και το 1919, αλλά και το 1920 ήσυχια τις παραστάσεις του. Το καλοκαίρι στην Αθήνα και τον χειμώνα στις επαρχίες.

Το 1920, η κ. Κυβέλη πήγε και στην Πόλη.

Μέσα σ' εκείνους τους ταραχώδεις καρούς, βγήκανε για πρώτη φορά στη σκηνή και η δυο κόρες της κ. Κυβέλης: η Άλκη Θεοδορίδη και η Μιράντα Μυράτ.

Η Άλκη (τόρα κ. Κόστα Μουσουρή) παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στη σκηνή, στο θέατρο Κυβέλης, στην Αθήνα στον «Ατμο».

Έπειτα έπαιξε στο «Κοριτσάκι» και στο Ισπανικό μονόπρακτο «Τριαντάφυλλα όλο το χρόνο». Η πρώτη εμφάνισή της δραματικής κομωδίας της κ. Κυβέλης είχαν μένει μεγάλη εντύπωση. Και από την πρώτη στιγμή η Άλκη εξακολουθούσε: «Μια καλλιτέχνης με μεγάλο μέλλον».

Η Μιράντα (κατόπιν κ. Θεοχάρη), παρουσιάστηκε λίγο αργότερα κι αυτή στον θίασο της μητέρας της, κι άμέσως συγκέντρωσε την προσοχή του Κοινού και της κριτικής. Σιγά έπαιξε σε διάφορες κωμωδίες κι έκανε γοητευτικές εμφανίσεις.

Το καλοκαίρι του 1921, η Άλκη παρουσιάστηκε σ' ένα μεγάλο ρόλο, στην «Εξάδελφη της», που έπληξε κι αυτή διεκδούσε ο κ. Γ. Ξενοπούλος. Στο έργο αυτό η Άλκη ένεφανίσθη ηθοποιός σχηματισμένη πια, κι ως ήταν τόσο νέα. Και κατόπιν από την εμφάνισή αυτή, έφυγε για το Παρίσι, όπου τελειοποιήθηκε στην τέχνη της.

Από τότε πια άρχισαν κι η δυο νεαρές καλλιτέχνιδες να έχουν θαυμαστές της τέχνης των. Και άρχισε το Κοινό να χωρίζεται σε δυο στρατόπεδα. Όλοι συζητούσαν: Ποιά κόρη της κ. Κυβέλης είναι καλύτερη ηθοποιός; Η Άλκη ή η Μιράντα; Κι η σύζητησι αυτή δεν γίνετα πια σήμερα, γιατί απέδειχθη πια, ότι η Μιράντα δεν έχει ταλέντο.

Από τον χειμώνα του 1920 η κ. Κυβέλη άπουσίασε αρκετό καιρό από την Αθήνα. Από το ένα μέρος επειδή την είχαν χρωματίσει βενεζελική και από το άλλο ένεκα διαφόρων ταραχωδών γεγονότων δεν παρουσιάζοντο για λίγο καιρό η κ. Κυβέλη στην Αθηναϊκή σκηνή.

Το θέατρο της ένοιάσθη σε διάφορους θιάσους, που έπαιξαν διάφορες κωμωδίες και σόαν έργα. Ανάμεσα σ' αυτά όμως έπαιχθη τότε και το «Φιντανά» του κ. Π. Χόρν, που έσημειωσε μεγάλη επιτυχία με πρωταγωνίστρια την Νίτα Ραττανάκη.

Η κ. Κυβέλη έναγύρισε στην Αθήνα και ξανάφανε μαζί με την κόρη της Άλκη στο Παρίσι. Στην Αθήνα ξαναγύρισε τα Χριστούγεννα του 1923 και απ' το Φεβρουάριο του 1924 άρχισε πάλι να παίζει στο θέατρό της.

Στο μεταξύ, το 1923, που έγινε η αθέατη άπονομή του Άριστίου Γραμματίου και Τεχνών, άπενεμήθη τότε και στην κ. Κυβέλη, και πάλι και στην κ. Μαρίκα Κοτοπούλη. Η τιμή αυτή ήταν έντελως εξαίρετική, γιατί μόνον η δυο αυτές καλλιτέχνιδες έχουν και μέχρι σήμερα το Άριστίου.

Ο θίασος της κ. Κυβέλης που έπαιξε στο θέατρό της το 1924, ήταν πολύ μεγάλος και είχε κορυφαίους καλλιτέχνες. Εκτός της κ. Κυβέλης, έπαιξαν σ' αυτόν η κόρες της Μιράντα (τότε κ. Θεοχάρη), η Νίτα Ραττανάκη, η κυρία Βόκου, Άλκαίου, Μουστάκα, Βεάκη, Λομπίρη, οι κ. κ. Βεάκης, Παπαγεωργίου, Χρυσόμυλης, Γαβριηλίδης, Παρλασενιάς, Δανδραμής, Πλούτης, Χριστοφορίδης, κ.λπ.

Η παραστάσεις, από την χρωματισμένη σαζόν, εξακολούθησαν, χωρίς διακοπή, και κατά το καλοκαίρι. Κι η κ. Κυβέλη τότε έπαιξε σε πολλά έργα. Παρουσιάστησε σε δυο φορές ορόλους, στην «Ανθή» του Άνδρέγιεφ, στην «Νταλμανσούλα» του κ. Π. Χόρν, στην «Εχθρά» του Μπατάιγ, στο «Μαύρο και άσπρο» του Σ. Μελά (που είχε πρωτοπαυθεί το 1913) και σ' άλλα έργα.

Μετά το τέλος του καλοκαιριού του 1924, η κ. Κυβέλη με τον θίασο της εξακολούθησε τις παραστάσεις στο θέατρό της (άντικα στο Χρηματιστήριο). Είχε στεγασθεί και κλεισθεί πρόχειρα γύρω με χορμάτα και με λινάτσες. Έτσι δεν ήταν βέβαια κομψό και μάλιστα καλαίσθητο, να μπορούσε να εργαστεί και με βροχή. Για το γινώ είχαν στήσει δεξιά κι αριστερά της σκηνής δυο σόμπες. Έτσι ερμηνεύθηκε εκεί ο θίασος της Κυβέλης και τον χειμώνα.

Έκείνη τη σαζόν έσημειωσε μεγάλη επιτυχία το παράξενο σατυρικό έργο του κ. Τζιου Μοραβίν «Ένα ταξιδάκι στη σελήνη», όπου έσοτ'γινε τύπος της Αθηναϊκής κοινωνίας. Τον ρόλο της πρωταγωνίστριας Βένας σε μεγάλη σειρά παραστάσεων τον είχε η κ. Κυβέλη και κατόπιν τον άφησε στην κόρη της κ. Μιράντα Θεοχάρη.

Την ίδια εποχή έγινε και η Άλκη από το Παρίσι κι άρχισε κι αυτή πάλι να παίζει στο θίασο της μητέρας της.

Η σαζόν έπεράσθη με συγκέντρωση κάθε βράδυ αφθόνου κόσμου και με νέες επιτυχίες της κ. Κυβέλης. Εκείνο τον χειμώνα έπαίζονταν πια πρώτη φορά η νέες κωμωδίες «Ραφά» σε 5 παραστάσεις, «Η ώρα για γοργόνα» σε 13, το σόαν «Νυκτικό κρεβάτι» σε 12, ο «Εκδίκον των ανδρών» σε 5, ο «Άσος της» σε 7, το «Πυρεθρίον ανδρών» σε 6, η «Κυρία του Κινηματογράφου» σε 3, «Δεν άπατά τον άνδρα μου» σε 5, «Ένα πλεγμασμά» σε 10, «Ο Άλκος», η μαμά του και η ματρώσα του σε 7, η «Μαργαρίτα», ο «Χορευτής της κυρίας» και άλλες. Μα έσοτ'γινε και πλήθος παλαιότερες επιτυχίες του θιάσου. Κωμωδίες, μιμνήσκοντο και δραματικά έργα.

Μια εξαίρετη παράσταση του θιάσου Κυβέλης εκείνο τον χειμώνα ήταν εκείνη που εδόθη για την ύστερη του θανάτου του ποιητή Βασιλείου στο θέατρο «Ολύμπια». Ο Σύλλογος «Παρθένος» έώτασε τότε το λοβλίο αυτό και με πρωτοβουλία της «Εταιρείας Ελλήνων Θεατρικών Συγγραφέων» διοργανώθη αυτή η παράσταση του θιάσου Κυβέλης. Έπαιχθη το καλύτερο θεατρικό έργο του Βασιλείου «Η Γαλάτεια» με πρωταγωνίστρια την ίδια την κ.

Κυβέλη, που αναγκάστηκε να παίζει σε καθαρεύουσα και με τρόπο υπερβολικά ρομαντικό.

Οι ρόλοι έφοράσθησαν ως εξής: Γαλάτεια ήτο η κ. Κυβέλη, Πηνελόπει ο κ. Νίκος Παπαγεωργίου, Ρένος ο κ. Π. Γαβριηλίδης, Εύηρος ο κ. Ν. Βλαχόπουλος και Λένης ο κ. Ι. Τσαβέτας. Η παράσταση είχε μεγάλη επιτυχία κι έγέννησε ζωνήδες αναμνήσεις στους παλαιότερους από τους θεατές. Για τους νεότερους ήταν ένα θέμα νεκρό και ένα άγνωστο περίεργο.

Η παραστάσεις του θιάσου Κυβέλης στο θέατρό της διήρκεσαν εκείνο τον χειμώνα ως τις άρχες Φεβρουαρίου 1925, που ο θίασος έφυγε για τη Θεσσαλονίκη και για άλλες πόλεις της Ελλάδας. Στο θέατρο δε της κ. Κυβέλης έγκατεστάθη τότε Γαλλικός θίασος.

Το Πάσχα, δηλαδή στις 19 Απριλίου 1925, ξανάρχισαν η παραστάσεις του θιάσου Κυβέλης στο θέατρό της. Αυτή ήταν η τελευταία σαζόν, κατά την οποία ο θίασος της κ. Κυβέλης έπαιξε στο θέατρο εκείνο, άντικα στο Χρηματιστήριο, όπου η καλλιτέχνης μας είδε τόσες δόξες μέσα σε 17 δύσκλητα χρόνια.

Η σαζόν άρχισε εκείνο το χρόνο με γνωστά και άγνωστα έργα, που τα είχε ξαναπαίξει ο θίασος. Έπαιξαν όμως και μερικά νέα, όπως «Η τριμορφή γυναίκα» του κ. Γ. Ξενοπούλου, η «Κρεβάτι-μάμα», «Ανθή λεμονιά» με πρωταγωνίστρια την κ. Μιράντα Θεοχάρη, «Όταν η γυναίκα θέλει», που έπαιχθη χωρίς διακοπή 20 φορές στη σειρά, και άλλα.

Έτσι με ταπεινή συροή κόσμου έπέρασε και η καλοκαιρινή σαζόν του 1925 και οριστικά πια η κ. Κυβέλη δεν ξαναπαίξε στο θέατρό της άντικα στο Χρηματιστήριο.

Ο αναγνώστης, μέσα στη διαδρομή τόσων χρόνων, μέσα στο γοργό πέρασμα από τη θεατρική ζωή του τόπου μας, που άποτελεί αυτή την ιστορία, βλέπει διάφορα πρόσωπα και πράγματα, χάνει και ξαναβρίσκει καλλιτεχνικές φουγονιές. Άλλά τα περισσότερα πρόσωπα του θεάτρου μας, οι κορυφαίοι καλλιτέχνες, φαίνονται, λίγο ή περισσότερο, γύρω στην κ. Κυβέλη. Οι νέοι που γνώρισαν εμμέτες στη «Νέα Σκηνή» στο Χρηματιστήριο είναι επί αρκετά χρόνια οι περισσότεροι ηθοποιοί του θεάτρου Κυβέλης.

Μόνον ο κ. Μυράτ επί πολλά χρόνια ήταν συνεχώς στο θίασο της κ. Μαρίκας Κοτοπούλη. Μα μια εξαίρετη φουγονιό της «Νέας Σκηνής» έχάθηκε τελείως. Ο αναγνώστης έχει και την ιστορία της. Μα και ο θεατρικός κόσμος από την «Νέα Σκηνή» του Χρηματιστηρίου κι έμπρος την είχε χαμένη. Αυτή ήταν η Ειμαρμένη Σανθάκη. Αφού εθεωρήθη ως κάμποσο καιρό ισόταλη της κ. Κυβέλης, έπειτα έπαισε να προχωρή. Έπαθε ίσως και άπογοτευσίες άπροσδόκητες. Καί μια μέρα άφησε το θέατρο. Άκριδός όταν έφαινε το μεγάλο ταλέντο της κ. Κυβέλης. Έπειτα η Ειμαρμένη Σανθάκη παντρεύτηκε. Έγινε νοικοκυρά και άρχισε να ξεχνά την ζωή του θεάτρου. Έπληξε αργότερα στο Παρίσι. Καί μια μέρα του Νοεμβρίου 1925 ήρθε από το Παρίσι η είδησις ότι η Ειμαρμένη Σανθάκη άπέθανε εκεί.

Μια άλλη φουγονιό του θεάτρου μας, που είχε εργασθεί για την πρόδο, μια που ήταν κι ο ίδιος ισχυρός καλλιτέχνης, ήταν ο Θωμάς Οικονόμος. Άρχισε κι αυτός με θυμωδίες κι επιτυχίες. Μα ήταν άτυχος στη ζωή του. Ίσως και δεξιά και άναποράστος. Κατά την ίδια εποχή, το 1925, ήταν και στη θέση του. Αφού έπαιξε και με την κ. Κυβέλη αρκετά έργα και έσημειωσε θαυμαστικές επιτυχίες, έμεινε από πάντων δρόμα, άρχισε να οργανώνει άσχημα θιάσους από ερασιτέχνες και από ηθοποιούς δεύτερης γραμμής. Τέλος το 1927 πέθανε. Άπόστο το έργο του μέσα στο Έλληνικό θέατρο δεν θα ξεχασθεί.

Ας ξαναβρούμε τώρα στις παραστάσεις του θιάσου της κ. Κυβέλης.

Το φθινόπωρο του 1925, που άναγνά διεκόπησαν η παραστάσεις του στο θέατρο το άντικα στο Χρηματιστήριο, ένοιάσθη τότε σε μισικό θίασο της κ. Μαρ. Φιλιππίδου και ο θίασος Κυβέλης έφυγε σε τριάντη στις επαρχίες.

Το Πάσχα του 1926, δηλαδή 2 Μαΐου, ξανάρχισε η κ. Κυβέλη και ο θίασος της παραστάσεις στο θέατρο «Αντιστά» του Συντάγματος (κατόπιν θέατρο Κυβέλης). Ο θίασος παρουσιάστηκε εκεί άνα σχηματισμένος και συμπληρωμένος με διαλεκτά θεατρικά στοιχεία. Εκτός της κ. Κυβέλης, έπαιξαν μαζί κι η κόρη της κ. Μιράντα Θεοχάρη και δις Άλκη Θεοδορίδη, η κυρία Αντιγόνη Μεταξά, Κρονηρού, Α. Μηλαδί, Κ. Βιτσάνου, Ε. Ρούσου, Ζ. Νικολάου, Α. Σμαράγδα Βεβή και οι κ. κ. Αλκ. Βεάκης, Ν. Παπαγεωργίου, Π. Γαβριηλίδης, Τηλ. Λεπενιώτης, Δανδραμής, Βιτσάνης, Βλαχόπουλος, Τσαβέτας και Μ. Ρούσος.

Σ' αυτή την καλοκαιρινή σαζόν ο θίασος Κυβέλης έπαιξε σχεδόν άνακλειπτικά ξένα έργα, κωμωδίες, κομηνί και δράσεις.

Μια από τις μεγαλύτερες επιτυχίες της κ. Κυβέλης έσημειώθηκε σ' αυτή τη σαζόν. Έπαιχθη το «Ρομπινσόν». Ο ρόλος και η εμφάνισή της κ. Κυβέλης ενθουσίασε το Κοινό. Δεν έχοντας ο κόσμος να την βλέπει στον ρομαντικό και παλαιό της ρόλο. Έτσι το «Ρομπινσόν» έγένετο σχεδόν δύσκλητη την καλοκαιρινή σαζόν του 1926 του θιάσου Κυβέλης. Ήταν μια επιτυχία άκαταμάχητη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΚΕΡΕΝΙΑ ΚΟΥΚΛΑ ΤΟΥ ΚΑΛΙΟΣΤΡΟ

Γουίδο 'Αλδερί ηταν ο πιο παλιός νος γιατρός της Βενετίας. Καθόταν σ' ένα παλιό και πένθιμο σπίτι κοντά στην εβραϊκή συνοικία κι ήταν ένας σκληρός και μυστηριώδης άνθρωπος που περνούσε τον καιρό του με διαβολικές κι απίστευτες μαγειρίες.

Τον λέγαμε Καλιόστρο κι' ο καλός μας προσπαθούσε πάντα να μάθει κάποιο μυστικό που τον βασάνιζε και που τον έκανε, κάθε φορά που έδινε απάντηση, να ανατριχίλαζε από τη φοβή...

Ένα βράδυ, ωστόσο, στάθηκε ο πιο τυχερός απ' όλους, γιατί ο γέρο Γουίδο 'Αλδερί, εννοώντας την ακατανίκητη ανάγκη να εξομολογηθεί σε κάποιον το μυστικό του κι' έτσι μού αφηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια την τρομακτική κι' απίστευτη ιστορία του.

Καθόμαστε στο παλιό δωμάτιό του που ήταν γεμάτο από ογκώδη συγγράμματα μαγείας κι' άλλα παλιά εβραϊκά βιβλία. Στο τζάκι ανάβε μια μεγάλη φωτιά κι' η κόκκινη ανταύγεια της έκανε να παίρνουν μια βολαιολογική επίστημη το γέρο 'Αλδερί.

Ο Καλιόστρο καθόταν σε μια πολυθρόνα και κύτταζε με φοβή τις φλόγες της φωτιάς. —Κάθε φορά που αντίκριζω αυτές τις φλόγες, έχω να μού λένε με θαυμάσια φωνή, νοιώθω το αίμα να παγώνει μέσα στις φλέβες μου. Είμαι ένας άνθρωπος που δεν θα ζήσει πολλά χρόνια και γι' αυτό δεν θέλω να πεθάνω με ένα άδυσταχο βάρος στην ψυχή. Θέλω να εξομολογηθώ σε κάποιον το μεγάλο μυστικό της ζωής μου. Μου φαίνεται ότι θα έλαβα κάποιο έσοι και θα περνούσα ήσυχα τις τελευταίες μου ημέρες.

Όταν ήμουν ακόμα νέος, έκανα ένα τρομερό εγκλημα κι' αυτή η ανάμνησή του με τρομοκρατούσε σ' όλη μου τη ζωή... 'Ακούστε... 'Αγαπούσα τότε μ' ένα κορίτσι που ονομαζόταν Βενετία. Είχε μια όμορφη μορφή και μελάνια μαλλιά που έφταναν ως τα πόδια. Ήταν πολύ καλλωπισμένη και πολύ καλώς εννοούμενη. Ήταν πολύ καλώς εννοούμενη και πολύ καλώς εννοούμενη. Ήταν πολύ καλώς εννοούμενη και πολύ καλώς εννοούμενη.

Όσο κι' αν φαίνεται, απίστευτο, είχε αληθινό, γιατί στα παλιά χρόνια οι Βενετίες, οι Αιχμαλωτίτες των Μεδιέων και πολλές άλλες αρχοντίσες του Μεσαίωνα ξεπαύονταν έτσι τους εθμούς τους, καρφώνοντας μια βελόνα στο μέσο της καρδιάς του κερνίου ομοιωμάτων τους... Κατάλαβα λοιπόν ότι θα μπορούσα κι' εγώ να γοητευτώ από τη «νέκρωση» για να κατακτήσω την καρδιά της δασκάλισσας Ρολάν και το άλλο απόγευμα, με την πρόφαση ότι ήθελα να της χαρίσω ένα παλιό ερμούσκιό μου, την έπαινα στο μαγαζί ενός γέρο 'Εβραίου φίλου μου, ενός παλιού καλλιτέχνη, που έστειλε φεύγοντας ένα μικρό αγγείο και τα πουλούσε γι' αληθινά στρώς ξένους που περνούσαν από τη Βενετία...

Ο γέρο 'Εβραίος είδε προσεχτικά την κυρία Ρολάν και με τη βοήθεια κι' ενός ποταμού της που τον έδωσα, μού έστειλε μια μικρή κερνία που έμοιαζε καταπληκτικά της όμορφης Παρισινής. Με μια αβρότητα τέλεια είχα πείσει ακόμα μέσα στην κοιλία κι' όλα τα όργανα του σώματός μου, που σπινόντουσαν ένα προς ένα, όταν άνοιξε και με μικρό καπνί που είχε στο στήθος της και που έκλεινε μ' ένα χρυσό κουμπί στη

θε τόσο οι αρχοντίσες δίνουν μεγάλες χοροεπιδείξεις και τρέλλες αποκριάτικες γιορτές... Έγώ την ακολουθούσα παντού και προσπαθούσα να φανώ ο πιο ευχάριστος κι' ο πιο τρυφερός από τους φίλους της. Έκείνη όμως, άστατη σαν μια πεταλούδα που πετάει ποτέ εδώ και ποτέ εκεί, ποτέ στο ένα λουλούδι και ποτέ σε άλλο, δεν έδινε καμιά προτίμηση και φρονότανε σ' όλους με την ίδια συμπάθεια και με την ίδια καλωσύνη...

Απελπιζόμενος λοιπόν και τρελλός από το πάθος μου, είχα με περιστάσεις να της στείλω μελάνια που και προσπαθούσα να δω καμιά βοήθεια από τη Μαγεία... Μια νύχτα τότε, ανάμεσα σε τόσα άλλα, έτυχε να διαβάσω κι' ένα σωρό παλιό βιβλίο για το «ανδουτεμα» που χρησιμοποιούσαν οι αλχημισταί του παλιού καιρού. Το «ανδουτεμα» είναι ένας αλλόκοτος τρόπος μαγείας και μπορείς μ' αυτόν να έχεις στη διάθεσή σου τη ζωή ενός ανθρώπου. Φταίγεις δηλαδή με μια μικρή κερνία που σου και της κάνεις διάφορα μαντρά κι' εξορκισμούς, όπως τα περιγράφουν οι κώδικες των αλχημιστών. Με τον τρόπο αυτό μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις με το πρόσωπο που σ' ενδιαφέρει!... 'Αν σου φανεί με μια κερνία την κερνία κούκλα, το πρόσωπο που παύεται, θα νοιώσει στο ίδιο ακριβώς μέρος και την ίδια στιγμή

Περνούσε μια γέφυρα στο Ριάλτο...

αυτό το ταίριμα. «Όσο κι' αν φαίνεται, απίστευτο, είχε αληθινό, γιατί στα παλιά χρόνια οι Βενετίες, οι Αιχμαλωτίτες των Μεδιέων και πολλές άλλες αρχοντίσες του Μεσαίωνα ξεπαύονταν έτσι τους εθμούς τους, καρφώνοντας μια βελόνα στο μέσο της καρδιάς του κερνίου ομοιωμάτων τους... Κατάλαβα λοιπόν ότι θα μπορούσα κι' εγώ να γοητευτώ από τη «νέκρωση» για να κατακτήσω την καρδιά της δασκάλισσας Ρολάν και το άλλο απόγευμα, με την πρόφαση ότι ήθελα να της χαρίσω ένα παλιό ερμούσκιό μου, την έπαινα στο μαγαζί ενός γέρο 'Εβραίου φίλου μου, ενός παλιού καλλιτέχνη, που έστειλε φεύγοντας ένα μικρό αγγείο και τα πουλούσε γι' αληθινά στρώς ξένους που περνούσαν από τη Βενετία...

Ο γέρο 'Εβραίος είδε προσεχτικά την κυρία Ρολάν και με τη βοήθεια κι' ενός ποταμού της που τον έδωσα, μού έστειλε μια μικρή κερνία που έμοιαζε καταπληκτικά της όμορφης Παρισινής. Με μια αβρότητα τέλεια είχα πείσει ακόμα μέσα στην κοιλία κι' όλα τα όργανα του σώματός μου, που σπινόντουσαν ένα προς ένα, όταν άνοιξε και με μικρό καπνί που είχε στο στήθος της και που έκλεινε μ' ένα χρυσό κουμπί στη

θέση του αφαλού. Καταλάβαινε τώρα τη γαρά μου. Ήρθε την κερνία κοιλία, που ήταν μέσα σ' ένα χρυσό ταξιδιό, κι' έστειλε στο δωμάτιό μου σαν να κρατούσα στα χέρια μου ένα θησαυρό μυστικής αξίας. 'Επειτα της έκανα ένα μαντρά και έβρακα ένα μαντρά από τα παλιά βιβλία κι' άνοιξα να την κυττάω προσεκτικά και να συλλογίζομαι την άσπρη και φιλική και νοσταλγική της όψη. Σα μια στιγμή όμως, που είχα ανοίξει το στήθος της κούκλας και κυττάω την κερνία καρδιά της, από κάποιο σημείο που είχα βάλει, γιατί βέβαια δεν είχε τίς επιστημονικές γνώσεις ενός γιατρού. Τη διαίτησα λοιπόν όσο μπορούσα πύλας κι' ύστερα έβρακα την κούκλα στο κομμάτι της και την έβαλα απάνω στο μαξιλάρι μου τζακιό...

Κρατούσα τη ζωή της όμορφης Παρισινής στη γέφυρά μου και με την αλχημική μου κι' εγώ να έρω γιατί, έννοια μου, να παραξένι δύναι κι' παρηγοριάζω κι' τη βελόνα ότι αυτή τη φορά πείθω ότι είναι να μ' αγαπήσει...

Φαντάζεστε όμως την έκπληξή μου, όταν την άλλη μέρα το πρωί είδα να έρχεται βροντική στο σπίτι μου η όμορφη κυρία Ρολάν και να μού λέει τραυματικά ότι την παραξένι νύχτα, κατά τις έντεκα ή ώρα, είχε νοιώσει φοβερούς πόνους στην καρδιά της και ότι από τότε εξακολουθούσε να έχει ένα βάρος που της έφερνε δύσπνοια και στενοχώρια!... 'Εγώ, όταν άκουσα τα λόγια της, ήμουν να κατάνυχα. Της έδωσα ωστόσο να πάρει μια μικρή καταπραυντική και της υποσχέθηκα ότι θα ήρθαινα σ' απόγευμα στο σπίτι της, για να μάθω αν ήταν καλύτερα...

Επειτα, μόλις έφυγε η κυρία Ρολάν, έτρεξα σαν τρελλός κι' άνοιξα το στήθος της κερνίας κούκλας. Ήταν σπασμένη!... Η κερνία καρδιά της δεν βρισκότανε στην κανονική της θέση!... Αυτό το κατάλαβα άμεσα, γιατί έκανα τη σύγκριση μ' ένα ανατομικό πνεύμα της «Ανατομολογίας» μου και φυσικά την έβαλα στη θέση της...

Δεν υπήρχε λοιπόν καμιά αμφιβολία ότι η όμορφη Παρισινή είχε νοιώσει τους φοβερούς εκείνους πόνους, όταν έβγαζε τα χέρια της από τις κερνίες της καρδιάς της κούκλας της κι' ότι έννοιωθε τη δύσπνοια και τη στενοχώρια, γιατί η καρδιά δεν βρισκόταν ακριβώς εκεί που έπρεπε.

Το απόγευμα, όταν ήρθε στο σπίτι της κυρία Ρολάν, τη βάρβα και καλώς ήρθατε στο πιάτο της και να παίξει ένα όμορφο μουσικό του Λούλι. Δεν έννοιωθε πια με μια στενοχώρια. Η καρδιά της λειτουργούσε κανονικά και η φιλική Παρισινή έβγαζε μάλιστα την ευχαρία ν' αστείρευτη μαζί μου και να μού πη ότι, αφού υπέροχα ν' τη γατούσω, η καρδιά της πια ήταν δική μου...

Πέρασαν έτσι μερικές ημέρες κι' ομολογώ ότι εκείνες ή ημέρες ήταν η πιο ευτυχισμένης ημέρες της ζωής μου. Η κυρία Ρολάν έτρεχε πάντα τη συντροφιά μου, ήθελε να κάνουμε νυχτερινούς περιπάτους με την γόνδολα και πολλές φορές έβγαζε με περιπάτους στην αγκαλιά μου και με φίλους σαν να ήταν μαζί μου το πολύ δωδεκάημερο...

Η ευτυχία μου όμως δεν κράτησε πολύ καιρό. Ένα βράδυ γύρισα στο δωμάτιό μου και βρήκα μέσα από τον φλογό μου, παρά σορο έρωτά της. Έκινε ένα γεμισμένο με κόκο κι' η ύπνωση μου είχε ανάψει με μεγάλη φωτιά στο τζάκι. Καθώς λοιπόν, σ' ερωτώντας όπως ήμουν, με μια πολυθρόνα κι' εξακολουθούσα να συλλογίζομαι τη φιλική όψη της. 'Αφού όμως, κυττάοντας τις φλόγες της φωτιάς, έννοιωσα να σηκώνονται οι τοίγες του κεφαλιού μου!... Την ίδια στιγμή έβγαλα το γέρο μου απάνω στα μαρμαρένια πλάκες του τζακιού κι' έννοιωσα με φοβή ότι έκαιγα από τη φωτιά!... Τρελλός που από το φόβο μου πετάχτηκα απάνω κι' έβγαλα το κομμάτι της κερνίας κούκλας. Μου έβγαζε έρωτα σ' αυτό με κατάνυχα, ένα πένθος

ΠΡΟΣΩΠΑ :
ΘΑΜΑΡ, όμορφη αρχοντοπούλα, 'Εβραία. ΣΑΜΟΥΗΛ, πατέρας της. ΑΝΝΑ, μητέρα της.

(Στην 'Ιερουσαλήμ, την ημέρα της Σταυρώσεως του Χριστού. Σ' ένα αρχοντικό στο Ναζωράθ.)

ΘΑΜΑΡ, (χλωμάζοντας). — Τον Ναζωράθ!

ΣΑΜΟΥΗΛ. — Τελείωσε κι' αυτή η ιστορία. Τον καταδίκασαν σε θάνατο. Πάνε να τον σταυρώσουν στο Γολγοθά...

ΘΑΜΑΡ, (χλωμάζοντας). — Τον Ναζωράθ!

ΣΑΜΟΥΗΛ. — Ναί, τον Ναζωράθ, ΘΑΜΑΡ. — Κι' όμως... Δεν έκανε καμιά κακία...

ΣΑΜΟΥΗΛ, (με όλη φωνή). — Δεν έκανε καμιά κακία; Έλεγε πως είναι βασιλιάς των Ιουδαίων. Έκανε θαύματα το Σάββατο. Διαπνύον με τους αμαρτωλούς. Κατέκρινε τους πονηρούς...

ΘΑΜΑΡ. — Και έγινε κακά αυτά; ΣΑΜΟΥΗΛ. — Θάμω!... Μήπως έτυχε να τον ιδής και να τον ακούσεις κι' εσύ τον Ναζωράθ;

(Η Θάμω πάει να μιλήσει, αλλά η 'Αννα της γέρνει να σωπάσει).

ΣΑΜΟΥΗΛ. — Μία λοιπόν. Μήπως έτυχε να τον ιδής κι' εσύ κάποτε, και σ' έμαγνε κι' εμένα με τα λόγια του; Γιατί πολλές φορές άκουσα σαν έβγαζε παρασούθησαν από την διδασχολή του.

ΑΝΝΑ. — Όχι... Δεν τον είδα ποτέ η Θάμω.

ΣΑΜΟΥΗΛ. — Τον αγαπούσαν προ πάντων οι φτωχοί και τον ακολουθούσαν οι άπόητοι. Γιατί δεν ήταν δυνατόν να σωπάσει τα λόγια του ένας άνθρωπος λογικός, κι' ένας άρχοντας σαν εμένα. Για σκεφτείτε τι έλεγε: — «Κάνεις πλούσιους δεν είναι δυνατόν να γίνει δεκτός στην βασιλεία των ουρανών. Μοιράστε τα υπάρχοντά σας στους φτωχούς». Τι παλιό βιβλίο!... 'Αν είχε άνοιξη να μοιράσει την περιουσία μου στα φτωχά... Χά!... Χά!... Νά κάνω δηλαδή πλούσιους τους φτωχούς, και να ζητιανεύω ύστερα εγώ. Χά!... Χά!... Μου φαίνεται πως είναι άδικο όλα αυτά να δίνω κάθε Πάσχα για τον κορβανά των φτωχών. Γιατί σωμαίνετε; Δεν έχω όλη σ' αυτά που λέω;

ΑΝΝΑ. — Έχετε όλη... Έχετε μεγάλο δικαίωμα.

ΣΑΜΟΥΗΛ. — Πές μου λοιπόν κι' εσύ, Θάμω, πως έχω δικαίωμα. Πήν μου φάνηκε πως τον υπερασπίστηκες τον Ναζωράθ.

ΑΝΝΑ. — Τι έρεει αυτή, Σαμουήλ μου...

Ουδέν άλλο, ξέρετε το λάθος μου. Η κερνία κούκλα δεν υπήρχε πια!... Είχε λιώσει απ' τη ζέση, κι' είχε ανοιχθεί τα μεταξωτά που την τυλίγανε...

Βρισκόταν λοιπόν στην πολυθρόνα, τρέμοντας σύγκομος από τη φοβή μου. Δεν ταμνούσα να συλλογιστώ τι μπορούσε να είχε συμβεί μετά από την ερωμένη μου. Δεν θυμάμαι μάλιστα πώς όλα έμειναν έτσι παγωμένα από το φόβο μου. Θυμάμαι μόνο ότι την ίδια εκείνη νύχτα έτρεξε στην όδο Καστίν, όπου καθόταν η κυρία Ρολάν. Μά κι' εκεί μ' έπεριμενε με άλλη έκπληξη. Η όμορφη Παρισινή έλειπε από το σπίτι της!... Κανείς δεν ήξερε να μού πη πως είχε πάει... 'Η υπηρέτης της την είχε βοηθήσει να γυθί και να πάει στο κορβανά της. 'Από τότε, η κυρία Ρολάν είχε γίνει άφαντη!...

Καταλάβαινε τώρα την τραγωδία της ζωής μου. 'Όλη τη νύχτα, με και πολλές άλλες φορές, άναστανα στη Βενετία, μήπως ζανόβω την αγαπημένη μου. 'Όλοι μου έμωσ οι κόποι, πήγαινε χλωμά. Η κυρία Ρολάν είχε εξαφανιστεί για πάντα μ' ένα σκοτεινό κι' ανυπερθέτως τρόπο... Είχε λιώσει, είχε γλυθεί όπως και το κερνίο ομοιωμά της! Μάλιστα, όμως, η όμορφη αυτή κυρία υπήρξε θύμα της μαγείας μου...

ΦΑΟΥΣΤΟ ΦΡΕΝΤΣΙ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

694

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

695

Ο ΝΑΖΩΡΑΙΟΣ

Είχε μια παιδούλα ακόμα. Μήσε χωρίς να σκεφτεί.

ΣΑΜΟΥΗΛ. — Δεν είχε και τόσο μικρή παιδί. Πρέπει να σκέφτεται πριν μιλήσει. Δεν της επιτρέπεται άλλωστε να είναι με το μέρος του Ναζωράθ. Είναι μια αρχοντοπούλα. Δεν είναι καμιά φτωχοκόρη και γυναίκα του δρόμου. Γιατί ο Ναζωράθς υπερασπιζόταν και τις χειρότερες γυναίκες ακόμα. Μια μέρα μερικοί δικαιοί συνέλαβαν μια παθηγογνάνια για να την πετροβολήσουν. 'Ημουν κι' εγώ μπροστά. Πήρα λοιπόν μια πέτρα κι' εγώ στα χέρια μου για να την ρίξω έναντι στην αμαρτωλή. Μά εκείνη την ώρα πέφισε ο Ναζωράθς. Κύτταξε την γυναίκα και είπε: — «'Ο άνομήτηςτος πρότος τον λίθον βαλέτω!...». Και τότε όλοι άφισαν τις πέτρες να πέσουν από τα χέρια τους...

ΘΑΜΑΡ. — Κι' εσύ, πατέρα;

ΣΑΜΟΥΗΛ. — Κι' εγώ. Δεν ξέρω γιατί...

«Όχι πως υπάκουα στον Ναζωράθ. Μά σάτισσα. Κι' έφυγα όσο μπορούσα πιο μακριά. 'Ηταν επικίνδυνος άνθρωπος. Μάγευε και πλούτους το λαό. Φοβήθηκα μήπως με πείσει να μοιράσω τα υπάρχοντά μου στους φτωχούς. Έφυγα όσο μπορούσα πιο γρήγορα, κι' απέφυγα από τότε να τον συναντήσω. 'Ηταν μάγος. Μάγευε τον κόσμο με τα μάτια του, και με την φωνή του. 'Αφού υπάκουαν σ' αυτόν και τα δαίμονα. Πρέπει να λείπει από τον

κόσμο. Θά πάω να ιδω πως θα τον σταυρώσουν. Θέλω να τον ιδω νικημένο, πόνον που μ' έκανε χωρίς να θέλω να ρίξω την πέτρα από το χέρι μου. Θά πάω... (Φεύγει).

ΘΑΜΑΡ, (πέφτοντας στην αγκαλιά της 'Αννας). — Θά τον σταυρώσουν!... Μητέρα μου!...

ΑΝΝΑ, (αγκαλιάζοντας την Θάμω). — 'Υπομονή, παιδί μου.

ΘΑΜΑΡ. — 'Αχ, μητέρα!... Έρεεις εσύ το μυστικό μου. Τον αγάπησα μόλις τον είδα, μια μέρα που πέρασα από μπροστά του. Και σταμάτησα χωρίς να ξέρω κι' εγώ γιατί. Μά όχι, ξέρω γιατί!... Γιατί είναι ο πιο όμορφος κι' ο πιο καλός από όλους τους ανθρώπους της γης. Μά τι λέω; Είναι όμορφος και άγνότερος από όλους τους άγγέλους τ' ουρανού. Ναί, δεν είναι δυνατόν να είναι, κι' οι άγγελοι ακόμα τ' ουρανού, τόσο όμορφοι και τόσο άδικοι, σαν αυτόν. Μου ήθελε να γονατίσω μπροστά του και να τον προσκύνω...

ΑΝΝΑ. — 'Ο Θεός σ' έφύλαξε και δεν το έκανες. Θά γινόταν μεγάλο σκάνδαλο.

ΘΑΜΑΡ. — Είναι τόσο γοητευτικός! Μά η γοητεία του δεν είναι σαν την γοητεία των ανθρώπων. Έχει κάτι το θείο. Δεν άκουσες, μητέρα, τι έλεγε πριν ο πατέρας; Χωρίς να θέλη, μόλις μίλησε ο Ναζωράθς, έρεεις κάτω την πέτρα που κρατούσε. Κι' αυτό που τον μισούν ακόμα, δεν μπορούν ν' άνασταθούν στην γοητεία του. 'Ω, η φωνή του!... Καμιά μάνα δεν δάξει τόσο γλυκύως ήχους σαν το στόμα του. Και τα λόγια του... 'Ω, τι παρθένα κι' άπόκοσμα λόγια!... Ένοική την ημέρα που τον είδα, μιλούσε στους μαθητές

του. Κι' έλεγε: — «Μακάριοι όσοι πονάτε εδώ κάτω στην γη, έσείς θα χωρίτε την αιώνια χαρά. Μακάριοι έσείς οι καταφρονεμένοι από τους ανθρώπους, γιατί θα δοξασθήτε μια μέρα από το Θεό!...»

ΑΝΝΑ. — Παράξενα λόγια, αλήθεια. ΘΑΜΑΡ. — Κι' είτε άδίκια: — «'Αγαπάτε τους εχθρούς σας».

ΑΝΝΑ. — Αυτό είναι ακόμα πιο παράξενο. ΘΑΜΑΡ. — Μά για σέβου, μητέρα μου. Αδός που είναι τόσο υπεράνθρωπος καλός, αυτός που δεν θέλει να μισή ούτε τους κακούς, να πεθάνει σαν ένας ληστής, επάνω στον σταυρό!

ΑΝΝΑ. — 'Ετσι αποφάσαν οι άρχιερείς. Έλεγε τόσο άλλόκοτα λόγια!...

ΘΑΜΑΡ. — Μά και τόσο όμορφα! Δεν άκουσα ποτέ κανένα άνθρωπο να μιλάει σαν αυτόν.

ΑΝΝΑ. — Φαίνεται πως έλεγε και πράγματα που δεν είναι σωστά. Ναί... Έλεγε πως είναι βασιλιάς των Ιουδαίων. Πώς θ' άναστήθι μετά τρεις μέρες...

ΘΑΜΑΡ. — Μητέρα μου!... 'Αν τον έβλεπες, θα καταλάβαινες πως είναι τόσο παρθένο από βασυλίας.

ΑΝΝΑ. — Φαίνεται πραγματικά πως αυτός ο άνθρωπος έχει μια παράξενη χάρι. Μά δεν πρέπει εσύ, κόρη μου, να πονάς τόσο γι' αυτόν.

ΘΑΜΑΡ. — Δεν μπορώ, μητέρα, δεν μπορώ να τον ξεχάσω.

ΑΝΝΑ. — Θά τον ξεχάσεις. Μεθαύριο θά σε παντρεύουμε μ' ένα όμορφο αρχοντοπούλο.

ΘΑΜΑΡ. — 'Ω, μητέρα, δεν καταλαβαίνεις λοιπόν; Είναι αδύνατον πια να παντρευτώ. Ναί, δεν μπορώ πια ν' αγαπήσω άλλα μάτια, εκτός από τα δικά του, τα θεία και φωτεινά.

ΑΝΝΑ. — Καλά λοιπόν λέει ο πατέρας σου. Είναι ένας μάγος, ένας πλάγιος.

ΘΑΜΑΡ. — 'Αχ, μητέρα, δεν τον είδες εσύ, γι' αυτό μιλάς έτσι. Μά πως, αλήθεια, πως αχότι που τον δίκασαν δεν γοητεύτηκαν από την όμορφη του κι' από την άγνοιά του; 'Α, έτσι τον κάρφωσαν στον σταυρό; 'Α, έτσι τον έρεται να πάω να τον ιδω. Ναί, θέλω να πάω να φιλώσω τα ματωμένα του πόδια.

ΑΝΝΑ. — Τρελλάθηκες; ΘΑΜΑΡ. — Άφησε με, μητέρα, να πάω. (Η 'Αννα την κρατάει δυνατά).

ΘΑΜΑΡ. — Θά παρηγορηθώ ίσως όταν με ιδεί. Σήμερα που είναι όλος έρωτας του, θ' ανακουφιστώ αν ιδεί μια πιστή φίλη κοντά του.

ΑΝΝΑ. — Θά είναι κοντά του η μητέρα του. ΘΑΜΑΡ. — 'Α, η μητέρα του. Την είδα κι' εκείνη. Καμιά γυναίκα στον κόσμο δεν είναι τόσο όμορφη, όπως αυτή. Θυμάμαι... Έκείνη την ημέρα ήταν κι' αυτή μαζί του. Τον άκουγε που μιλούσε. Και χαμογέλυσε έκστατη. Πως θα μιλάει τόσα!... Φτωχή γυναίκα!...

Την λέει Μαρία. Έρεεις, μητέρα, Μαρία θά πη αλήθεια παραμένει. Θά πάω να τον δω!

ΑΝΝΑ. — 'Α, σκενύου... Θά σε ιδή τόσος κόσμος, θά σε ιδή ο πατέρας σου. Θά πιας κάπως μεγάλο κακό αν πας. Θά νομίσουν πως έμιαστε με το μέρος του Ναζωράθ...

ΘΑΜΑΡ. — Τ' όνομά του είναι 'Ιησούς. Τι γλυκό όνομα!... Κι' όμως τόσα θά πονή, θ' αγωνιά, Γιάκι μου 'Ιησού!... (Κλαίει).

ΑΝΝΑ. Μην κλάεις. Μην κλάεις, παιδί μου (Κρατάει από το παράθυρο). — Τι ναίρα σ' αναστα!

ΘΑΜΑΡ. — Γιατί να τον σταυρώσουν; ΑΝΝΑ. — Σκοτεινίζεις, θά και περισσότερο.

ΘΑΜΑΡ. — Σκοτεινίζεις ο κόσμος, γιατί όδύνομν τα φωτεινά μάτια εκείνου. (Βράζει από τα μαλλιά της μια μεγάλη μακρυνά βελόνα κι' έτοιμάζεται να την βυθίση στην καρδιά της.

Αφού ξοπάει μια φοβερή θύελλα κι' ένας δυνατός σεισμός συνταράζει τη γη).

ΑΝΝΑ, (γονατίζοντας). — 'Ηταν λοιπόν Θεός!

ΘΑΜΑΡ. — 'Ηταν Θεός, ναι. Μά τότε δεν πρέπει να πεθάνω... Είναι Θεός και θ' άναστήθι, όπως το είπα... Και τότε, κανείς δεν θά μισή να μ' ένωσιν με τον άσπασμόν. Κανείς. Θά πεθάνω αν είναι ανάγκη στο σταυρό, γι' αυτόν...

(Έξω ή θύελλα μονομιρίζει άγρια. 'Ασπράφτει και βροντά).

(Α δ λ α ι α).

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Ο πύργος με τις τριανταφυλλιές

Της Μ. Ντελλού

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 'Η δεσποινίς 'Αμαλία έπληξε από τα χέρια του Τζέραρ την επιτολή και διάβασε τα εξής :

«Αγαπητέ μου δούξ,
 Αισθάνομαι ότι βρίσκομαι στις τελευταίες μου στιγμές και ο καιρός έπειγει. Παρακαλέστε εκ μέρους μου τη μίς Μαγκαλί Ντωλιέ και τον Φρέντυ να έρθουν να με ιδούν αύριο το πρωί. Διατηρώ άκωμα όλες μου τις διανοητικές δυνάμεις και θέλω να τους μιλήσω. Έλάτε μαζί τους, μιλώδε, σάς παρακαλώ. Πρόκειται για ένα σπουδαίο ζήτημα, που δεν θα πεθάνω ήσυχος, αν δεν το τακτοποιήσω».

Παράδοξο! ψεύθηκε η δεσποινίς 'Αμαλία. Δεν υποπτεύεστε καθόλου τι θέλει ν' ανακοινώσει ο δυστυχής λόρδος στη Μαγκαλί και το Φρέντυ;

— Σας όμολογώ, δεσποινίς, ότι δεν υποπτεύομαι τίποτε, απάντησε ο δούξ. Το μόνο που ξέρω είναι ότι, παρά τη φαινομενική του άδιαφορία, ενδιαφερόταν εξαιρετικά για το Φρέντυ. Τι αποφασίζετε λοιπόν, μίς Μαγκαλί;

— Τι άλλο, παρά ότι πρέπει να πείσουμε το ταχύτερο στην πρόσκληση ενός έτοιμοθανάτου.

— Τότε να πάτε αύριο κατά τις δέκα.
 — Δεν βλέπω κανένα εμπόδιο, είπε η μίς Μαγκαλί. 'Ο Φρέντυ μπορεί να λείπει μία φορά από το ατελιέ του.

— Πολύ καλά. Θα διατάξω να ετοιμάσουν το άμάξι για την ώρα εκείνη, είπε ο Τζέραρ.

— Ήχι! μπορούμε να πάμε θαμνίσια πεζοί.

— Δεν βλέπω το λόγο! είπε ο δούξ και σπρώχθηκε. Έγώ θα σάς συναντήσω στο σπίτι του λόρδου Λόουιντ.

Εσπρώξε λίγο προς τα πίσω το καθίσμά του και με την κίνησή που έκανε, έριξε κάτω ένα χαρτί που σκέπαζε το εργοχείρο της Μαγκαλί. Έτσι είδε επάνω στο ατλάκι κεντημένα με το καλύτερο χέρι της νέας, όμοια κόκκινα και γαλάζια άνθη έρεϊσης.

— Μή μιάς προδώσετε, μιλώδε! είπε η μίς Νουέ γελώντας. Είν' ένα δωρο που ετοιμάζουμε για τα γενέθλια της λαίδης 'Ισαβέλλας. Είν' ένα φρούδο! Έκανε ο Τζέραρ γελώντας. Δεν θα πω απολύτως τίποτε. Το κέντημα αυτό είναι αληθινό θαύμα σχεδίων και χρωματισμών. Βλέπω μάλιστα, δεσποινίς Μαγκαλί, ότι διαλέξατε τ' αγαπημένα σας λουλούδια.

Και κίτταξε τη Μαγκαλί με άπειρη τρυφερότητα. Για πρώτη φορά ίσως ή νέα έβλεπε στη φυσιογνωμία του τόσο γλυκύτητα. Ένοιωσε μία βαθιά συγκίνηση να την πλημμυρίζει ως τα μύδια της. Έμεινε μία στιγμή σιωπηλή και είπε :

— 'Η έξοχότης σας κάνει λάθος. Αυτό είναι τ' αγαπημένα λουλούδια της λαίδης 'Οφελίας. Έγώ, όμολογώ, ότι προτιμώ άλλα.

— 'Ο Τζέραρ την κίτταξε χαμογελαστός.

— Μά μου φαίνεται πως μου είχατε πει άλλοτε πως αγαπούσατε τα ροζα.

— Ναι, άλλοτε τ' αγαπούσα, ψεύθηκε η νέα μελαγχολικά. 'Αλλά από τότε άλλαξα προτιμήσεις!

— Όποτε ή εκλογή σας ως βασίλισσας του Μαίον σάς άφισε τόσο καλές αναμνήσεις; Έκείνη την ημέρα είσατε στεφανωμένη άποκλειστικά μ' αυτά τα λουλούδια.

— 'Η φωνή του Τζέραρ, καθώς έλεγε τα λόγια αυτά, έταλλε από γλυκύτητα.

— 'Η Μαγκαλί συγκράτησε μία απότομη κίνηση κι' απάντησε με την ίδια μελαγχολική γαλήνη :

— 'Η κοσμικές εορτές άφύωνιν συχνά θιβερές αναμνήσεις, μιλώδε.

— Κι' όμως, την ημέρα εκείνη, όλη σας περιέβαλαν με τόν θαυμασμό τους. Είσατε πραγματικά μία βασίλισσα, Μαγκαλί!

— Γι' αυτό άκριβώς ύποφε-

ρα! απάντησε εκείνη παρουσιωμένη από τις παρές αναμνήσεις της. Δεν ήταν για μένα ο ρόλος αυτός. Έπαυσα, χωρίς να το θέλω, να μικρό πρόσωπο. Μά κατόπιν, όταν κατάλαβα ποιά ήτον ή πραγματικότητα, ύπόφερα σκληρά. 'Η περιφάνειά μου είχε πληγωθεί. Αυτό είναι! πρόσθεσε με φωνή που πνιγόταν.

— 'Ο Τζέραρ την κίτταξε και είπε :

— Μόνο ή περιφάνειά σας πληγώθηκε;

— 'Η Μαγκαλί πνίχτηκε, άκούοντας τη φωνή αυτή που ή'αν γεμάτη συγκίνηση και βλέποντας το περίκραιο βλέμμα του δούκα που ξεχειλίζει πάλι από λατρεία.

— 'Η ταραχή της ή'αν τόσο, ώστε γύρισε άλλοι το πρόσωπό της και δεν απάντησε.

Τότε ο Τζέραρ την πλησίασε και της είπε άποφασιστικά :

— Θα μου επιτρέψετε, μίς Μαγκαλί, να σας υποβάλω μία άπλή κριτική έρώτηση. Συγχωρήστε με... 'Αλλά πείτε μου... θύμα να γίνετε σύζυγός μου, να γίνετε για πάντα ή άνοιξιάτικη βασίλισσά μου;

— 'Η Μαγκαλί, άκούοντας τα λόγια αυτά, έβγαλε μία άναπάντη ύπόσχεση.

Το βλέμμα της, που είχε πάρει σχεδόν έκφραση τρώμου, είδε τόν δούκα του 'Στάλντερ να υποκλίνεται μπροστά της και να περιμένη με άγωνία την απάντησή της.

— Μιλώδε! είπα με φωνή που πνιγόταν. 'Αλλά ξέρετε πολύ καλά, ότι το πράγμα αυτό είναι αδύνατον!.

— 'Αδύνατον! ψεύθηκε ο δούξ μ' άπελπισία. Γιατί λοιπόν;

— Γιατί τ' πάντα σάς χωρίζουν από μένα!

— Έγώ αντίθετος νομίζω, ότι τίποτε άλλο δεν με χωρίζει από σας, έκτός από τη διαφορά της κοινωνικής τάξεως. 'Αλλά τέτοια εμπόδια δεν λογαριάζονται πάλι στην εποχή μας. Για να είμαι ειλικρινής, θα σάς όμολογήσω ότι στην άρχή ή διαφορά αυτή μ' έκανε να διατάσω. Μά τώρα σκεφτόμουν, ότι θα ή'αν όχι μόνο άνοσησία, αλλά παραφροσύνη, να χάσω την εύτυχία για έναν τόσο άσημαντο λόγο. Δεν είχα τόχα το δικαίωμα να το κάνω αυτό, μίς Μαγκαλί!

— 'Η Μαγκαλί, ή οποία είχε γίνει κατάχλωμη, έκανε με το κεφάλι της μία άρητική κίνηση.

— 'Οχι; φώναξε ο Τζέραρ με φωνή αλλοιωμένη. Δεν το παραδέχεσθε αυτό. Σας ή τόσο έναρετη, σεις που ξέρετε τόσο άσημαντες και ψεύτικες είναι ή ανθρώπινες διακρίσεις. Ένθαρμόντε έτσι την άριστοκρατική μου ύπερηφάνεια, ή όποια επί τόσο καιρό πάλευε με την καρδιά μου κι' ή όποια τώρα σάς όμολογεί πως νικήθηκε!

— Δεν ένθαρμόνω τίποτε, μιλώδε! απάντησε ή Μαγκαλί μελαγχολικά. Νομίζω, ότι ένας τέτοιος γάμος θα σάς έκανε άγορότερο, χωρίς να το θέλετε ίσως, να υπαταχθείτε. Κι' αυτό θα μ' έδιχε έμένα τρωμερά, θα με σκότωνε!

— Νά μεταμεληθώ; φώναξε ο Τζέραρ. Δεν έχετε λοιπόν εμπιστοσύνη σε μένα; Έγώ πιστεύω έν τούτοις πως είχα άποκτήσει την εμπιστοσύνη σας... και ίσως λίγο και την άγάπη σας.

— 'Η Μαγκαλί έσφιξε δυνατά τα χέρια της και είπε :

— 'Οχι! Έχω σε σας απόλυτη εμπιστοσύνη, σας εκτιμώ περισσότερο από κάθε άλλο και ξέρω ότι μου μιλάτε με όλη σας την ειλικρίνεια... 'Αλλά ή λογική μάς έπιβάλλει να λογασιάζουμε αυτό το άπραγματικό ένδεσμο. 'Η φτωχή Μαγκαλί Ντωλιέ, το κοριτσάκι που μεγάλωσε χωρίς στη μεγαλοφυΐα τη δική σας και της οικογενείας σας και που άγνοεί ποιά είναι ή μητρική του καταγωγή, δεν μπορεί να γίνη σύζυγος του δούκα του 'Στάλντερ!

— Έγώ, δεσποινίς Μαγκαλί, δεν το νομίζω αυτό! είπε ο δούξ με ύφος άγανακτισμένο. Δεσποινίς 'Αμαλία, πείτε της και σεις ότι είναι ύπερβολική και ότι δεν έχει το δικαίωμα να συντήρηση έτσι την ευ-

τυχία μας, τη ζωή μας...

— Έχει δίκιο ή Μαγκαλί, μιλώδε! απάντησε μελαγχολικά ή δεσποινίς 'Αμαλία. 'Η απόστασι που σάς χωρίζει είναι πολύ μεγάλη και ή ψυχή της, που είναι τόσο εύαίσθητη, θα ύπέφερε πολύ αν σάς έβλεπε να μετανοείτε ή αν συναντούσε την παραμικρή δυσάρεσκεια εκ μέρους της οικογενείας σας.

— 'Η μητέρα μου, είπε ο Τζέραρ, θα δεχτή με κλειστά τα μάτια την εκλογή μου... 'Αγαπάει άλλοτε τόσο το μίς Μαγκαλί... 'Όσο για την 'Ισαβέλλα, είναι περιττόν να σάς πω πόσο θα ένθουσιαστή άμα μάθει ότι θα κάνω σύζυγό μου την πιο πολυαγαπημένη της φίλη. Για τους άλλους, δεν με νοιάζει καθόλου... 'Εξ άλλου ή μίς Μαγκαλί είναι άνωτέρα σε όλα από την 'Αμερικανίδα μίς Λούντλερ... Και ή μίς Λούντλερ, καθώς έμαθα σήμερα, άρραβωνιάστηκε με το δούκα του Ντόβ.

— Νομίζετε, ότι ο γάμος αυτός θα είναι εύτυχισμένος, μιλώδε; ρώτησε ή Μαγκαλί.

— 'Αμφιβάλλω πολύ, γιατί το έλαττωμα του ένός είναι το χαρisma και της άλλης ή φιλοδοξία. Σε μάς όμως δεν συμβαίνει το ίδιο. 'Η άμοιβαία άγάτη και έκτησος ύπερηφάνεια όλα τα έμποδία, πράγμα που δεν συμβαίνει με τα έκατομύρια... Δέχεσθε λοιπόν;

— 'Οχι! Είναι άδύνατον!... είπε εκείνη με χείλη που έτρεμαν άποστρέφοντας το βλέμμα της από το βλέμμα του που ή'αν γεμάτο λατρεία και έκσταση.

— Ότε λοιπόν άπατήθηκα νομίζοντας ότι με αγαπούσατε λίγο; είπε ο Τζέραρ. 'Αλλιώς δεν θα έμπνωνα τόσο στην άρησή σας και δεν θα μού κατασπαράζατε έτσι την καρδιά! 'Επί μίσης τώρα παλεύω με τόν έαυτο μου και τώρα που τόν νίκησα πάλι, τώρα που νόμιζα ότι θα γνόνουν πάλι εύτυχισμένος, ή άμείλικτη ύπερηφάνειά σας με συντρίβει!...

— 'Ας δέχουμε, ότι πρόκειται περί ύπερηφάνειας, μιλώδε. 'Αλλά αυτό είναι και το καθήκον μου... 'Όμολογείτε κι' ο ίδιος ότι χρειάστηκε να παλέψετε με τόν έαυτό σας, πριν μου κάνετε την πρότασι... Γιατί το κάνατε αυτό; Γιατί ξέρετε πως είναι αντίθετη προς τις παραδόσεις σας και τις άρχές σας. Γιατί, όταν σκεφτόσαστε λογικά, την κρίνατε άδύνατη κι' άπραγματοποίητη... Σήμερα ύποχωρείτε σε μία όρμη σας και δείχνόσαστε μεγαλόφυγος και καλός... Έγώ όμως δεν μπορώ να δέχθώ!...

— 'Α! φώναξε ο Τζέραρ με μί' άπεράντη όδύνη. 'Αμφιβάλλετε λοιπόν για την καρδιά μου! 'Αμφιβάλλετε για τα αισθήματά μου! Δεν ξέρετε τί είσατε για μένα!... Δεν ξέρετε πόσο σάς...

— Μιλώδε, σάς παρακαλώ... τόν διέκοψε ή Μαγκαλί με φωνή παραμαμένη.

— 'Ο Τζέραρ την είδε τη στιγμή εκείνη κατάχλωμη, να φέρνι το χέρι της στην καρδιά μου! Κατάλαβε άμέσως ότι την έκανε να παύει σκληρά με τα αισθήματά της και ότι, παρ' όλ' αυτά, στο τέλος ή ιδέα του καθήκοντος θα νικούσε.

— Συγχωρήστε με για την έπιμονή μου, της είπε. 'Αλλά δεν ξέρετε πόσο με κάνει να ύποφρω ή άρησις σας. Τούλάχιστον δώστε μου μερικόν ήμερών προθεσμία για να σκεφτήτε καλύτερα στο μεταξύ και να μού δώσετε την απάντησή σας.

— Σε τί χρησιμεύει ή άναβολή αυτή; Δεν θα ή'αν καλύτερα να τελειώστε άριστικά τώρα αυτό το ζήτημα; απάντησε ή Μαγκαλί με φωνή αλλοιωμένη.

— Μαγκαλί, ο λόρδος Τζέραρ έχει δικιο! είπε τότε ή δεσποινίς 'Αμαλία. Πρέπει πάντοτε να σκεφτόμαστε κανείς λίγο... Ταράχτηκε πολύ από την άπροσδόκητη αυτή άτησι που σού έβριε. Πρέπει να σκεφτής με ήρεμία και με τη βοήθεια του Θεού να καταλάβεις πού βρίσκεται το καθήκον σου.

— Έστω! απάντησε εκείνη με ύφος συνταραγμένο. 'Αφού ή 'Εξοχότης σας εκτιμώ, έπει! από τρεις ήμερες θα της άπαντήσω άριστικά.

Τη στιγμή εκείνη, ο Φρέντυ, κρατώντας ένα χαρτοφύλακα όπο μάλης, πήγε μέσα. 'Ο δούξ τόν πλησίασε και με φωνή που δεν είχε άναστήσει άκρια τη γαλήνη της, τού ανακοίνωσε τη μυστηριώδη πρόσκληση του λόρδου Λόουιντ. 'Ο νέος έννοιωσε την ασερέγκειά του να έρεθίζεται βαθύτατα και συμφώνησε ότι έτρεπε χωρίς άλλο να έπισκεφθούν την έπομένη τόν έτοιμοθάνατο ευτατοίδη.

Κατόπιν ο Τζέραρ έριξε ένα τελευταίο έκτεντικό βλέμμα προς τη Μαγκαλί, χαφέθηκε τη δίδα

'Αμαλία και βγήκε έξω ακολουθούμενος από το Φρέντυ.

— 'Η δεσποινίς Νουέ έπασε τότε τα χέρια της Μαγκαλί και την τραβήξε μ' άγάτη κοντά της.

Τό όραίο πρόσωπο της νέας ή'αν κατάχλωμο και στά μάτια της έλαμπαν δάκρυα. 'Η Μαγκαλί στήριξε το κεφάλι της στον ώμο της ήλικιωμένης δεσποινίδος και αναλόηκε σε λυγμούς.

— 'Αγαπημένη μου μικρούλα!... 'Ισως να φάνηκες, Μαγκαλί μου, λίγο ύπερβολική. Μαζί σου δεν φοβάμαι ότι θα δοκιμάζες πικρίες, γιατί είναι εύγενής και λεπτός... και σε αγαπάει τόσο...

— 'Ω! μή το λέτε αυτό! Μή μιλάτε έτσι, δεσποινίς 'Αμαλία! 'Θά με κάνατε να χάσω όλο μου το θάρρος... 'Ο γάμος αυτός είναι άπραγματοποίητος... Πρέπει και σεις να συμφωνήσετε μαζί μου!... Είπε τρέλλα εκ μέρους του, γιατί σκέφτηκε ένα τέτοιο πράγμα... 'Θά χρεώσθι να παλαίη πολύ για ν' άναστήση τη γαλήνη του. Μά και σε μένα θα συμβή το ίδιο, γιατί θα σκεφτόμουν πάντα ότι έγώ άρηθήκα... ότι έγώ είπα το όχι!

Την ίδια μέρα, στο άνακτορικό γεύμα, ο δούξ του 'Στάλντερ είχε τόσο θλιμμένο ύφος, ώστε ο βασιλεύς, ο όποιος τόν εκτιμούσε ιδιαίτερα, τού έκανε λόγο για τη μελαγχολία του. 'Αλλά κανένας δεν μάνεψε την αίτια της. Κανείς δεν μπορούσε ποτέ να φανταστή διό ο νεαρός αυτός μεγιστάν με τα τόσα χαρίσματα, με τη μεγάλη κοινωνική θέσι και τόν άπεράντο πλούτο του ύπέφερε, γιατί μία νέα φτωχή και ταπεινή άρηθήκε να γίνη σύζυγός του.

Κι' ένό προσπαθούσε να λάβη μέρος στη γενική συνουμία, έβλεπε πάλι μπροστά του τα λυπημένα μάτια της Μαγκαλί, ένό στ' αυτά τόν άνηχούσε ή άρησή της.

— Δεν θα δελήση!... Δεν θα δεχτή ποτέ! σκεφτόταν μ' άπελπισία. Και γι' αυτό άκρια το λόγο πρέπει να τη θανατώσω περισσότερο, μονότι ή άρησις της μού καταστρέφει την εύτυχία.

Την άλλη μέρα, ή Μαγκαλί κι' ο Φρέντυ έπήγαν στο μέγαρο του λόρδου Λόουιντ, ύποκρινοντας στη μυστηριώδη πρόσκλησή του. 'Η Μαγκαλί είχε το κεφάλι της βαρύν και τα μάτια της κοίμεμένα από μία δολέχληρη νύχτα άρησιτιάς. 'Αλλά το πνεύμα της είχε άναστήσει τη γαλήνη του, γιατί είχε προσευχηθεί επί ώρα στην έκκλησία κι' είχε στείλει ένα γράμμα στον πατέρα Νουέ, ο όποιος βρισκόταν τότε στην 'Ιερλάνδια, για να τού ζητήσει τη συμβουλή.

— 'Ο λόρδος Τζέραρ ήθελε κώλας! είπε ο Φρέντυ, βλέποντας πού τού μεγάλου Λόουιντ το ιδιαίτερο άμάξι τού δούκα.

Πράγματι, ο Τζέραρ περίμενε στην άθουσα όπου ένας ύπηρέτης ώδήγησε τη Μαγκαλί και το Φρέντυ. Στεκόταν όρθιος κι' έζήτησε με περιέργεια ένα πράγμα που κρατούσε στα χέρια του.

— 'Αργήσατε, μιλώδε; ρώτησε ή Μαγκαλί.

— Καθόλου... Έγώ μόνο ή'ατα ναρκωμένα... Μά κυττάζετε αυτό έδώ, Μου κάνει έντύπωση μία καταπληκτική όμοιότης...

Και έδοσε στη Μαγκαλί μία μινιατούρα μέσα σε χρυσό πλαίσιο... Παρίστανε μία γυναίκα κατανή, μ' έπιδερμίδα λευκιάτη και με μάτια γαλάζια έξαισίως γλυκύτητας.

— Μά αυτή είναι ή μητέρα μου!... ψιθύρισε κατάπληκτη ή νέα.

— 'Ο δούξ πνίχτηκε έλαττω.

Κι' έγώ πρόσθεσα την καταπληκτική όμοιότητά της με το Φρέντυ... Θυμώστε καλά τη μητέρα σας, μίς Μαγκαλί!

— Σαν να τη βλέπω άκρια μπροστά μου, μιλώδε. Νά το βλέμμα της, τα λεπτά χαρακτηριστικά της... Τίπος είναι ή εικόνα αυτή, μιλώδε; ρώτησε με φωνή που την έπνιξε ή συγκίνηση.

— Της άνηψας του λόρδου Λόουιντ. 'Εβελ, της νέας που έξαρμακώθηκε τόσο μυστηριώδως.

— Έβελ, φώναξε ο Φρέντυ ταράζοντας. Μά έτσι λεγόταν ή μητέρα σας.

— 'Αμέσως καταπτήθηκαν κι' οι τρεις κι' ή ίδια σκέψη έσφαρμακώσαν στο βλέμμα τους.

— Έλάτε μαζί μου! είπε τότε ο Τζέραρ.

— 'Ανέβηκαν κι' οι τρεις μία μεγάλη μαρμαρένια σκάλα και σε λίγο βρέθηκαν στο δωμάτιο του λόρδου Λόουιντ.

— 'Ο γέρος εύτατοίδης, με το πρόσωπο έξανθισμένο από την άρρώστεια, καθόταν σε μία πολυθρόνα. Μόλις τούς είδε, ή όψη του πήρε μία έκφραση άνακτορικής και είπε: (Ακούσθη)

— 'Α! φώναξε ο Τζέραρ με μία άπεράντη όργή. 'Αμφιβάλλετε λοιπόν για την καρδιά μου;

Τη στιγμή εκείνη ο Φρέντυ, κρατώντας ένα χαρτοφύλακα, πήγε μέσα.

Οι άστέρες και τὰ νέα Φίλμ

μια νέα γυναίκα με πρόσωπο έκφραστικό, όχι όμως και τόσο αινιγματικό, και υποδυόταν στις άρχες ρόλους φρονιμων άστρων.

Και όμως, αν παραβάσουμε εικόνες της Γκρέτας, εκείνης της εποχής, με σημερινές φωτογραφίες της, θα δηλώσουμε ότι τώρα η περίφημη ήθοποιός είναι πιο χαριτωμένη και πιο... νέα από άλλους!

Τώρα είναι πολύ πιο λεπτή, πιο κομψή, απείρως ελκυστικότερη, και τα κομμένα μαλλιά της πηγαινούν πολύ καλύτερα από τα μακριά σγουρά μαλλιά που έφεραν άλλοτε επάνω στους ώμους της.

Τὰ ίδια μπορούμε να πούμε και για την Μάρλεν Νττήτριχ, ή οποία από τον καιρό που πρωτόπαψε στον κινηματογράφο έγινε άπιστευτα κομψότερη και ωραιότερη απ' ό,τι ήταν άλλοτε.

Όστε ο κινηματογράφος εξωραίζει τους άστέρες; Έτσι φαίνεται...

Στον κινηματογράφο, κάθε θεντέττα είναι υποχρεωμένη να φροντίσει αδιάκοπα για την ωμορφιά του προσώπου της, και την καλλιγραμμία του σώματός της. Και σιγά-σιγά, καθώς παίζει ρόλους παθητικούς και μυστηριώδεις, παίρνει ένα υφος άλλοκοτο, κι αλλάζει και φυσιογνωμία.

Έπειτα, είναι και ο φωτιστάφωτος της δόξας που τους δίνει μια ξεχωριστή αντανάγεια.

Ο Ραμόν Νοβάρο και η Τζόαν Κράουφορντ συνδέονται με αδελφική φιλία. Χορεύουν κάθε μέρα μαζί, επί ώρες ελόκληρες, για να διατηρήσουν τις καλλιγραμμές σιλουέττες τους.

Καθώς μάλιστα λέει ο Ραμόν Νοβάρο ή καλύτερη γυμναστική για την διατήρηση των ωραίων γραμμών του σώματος είναι ο πολύωρος χορός.

Η Ρουμανίς θεντέττα Τάλα Μπίρελ, ή οποία πρωταγωνίστησε στο φιλμ «Ναγκάνα», μοιάζει καταπληκτικά με την Μάρλεν Νττήτριχ, τόσο στο πρόσωπο όσο και στο παίξιμο. Μόνο που τὰ μαλλιά της δεν είναι ξανθά, όπως της Νττήτριχ, αλλά μαύρα.

Η Τάλα Μπίρελ, προτιμά να υποδυεται ρόλους μελαγχολικών γυναικών κι επιτυγχάνει πολύ ως Αφρικάνα χάρις στο παθητικό της παίξιμο, και σ' ένα πολύ τεχνικό μακιγιάζ.

Η αλθερία ξανθή θεντέττα Μπέτα Ντάβις έχει τόσους πολλούς θαυμαστάς όσους και η Κωνστανς Μπένετ, και, κα-

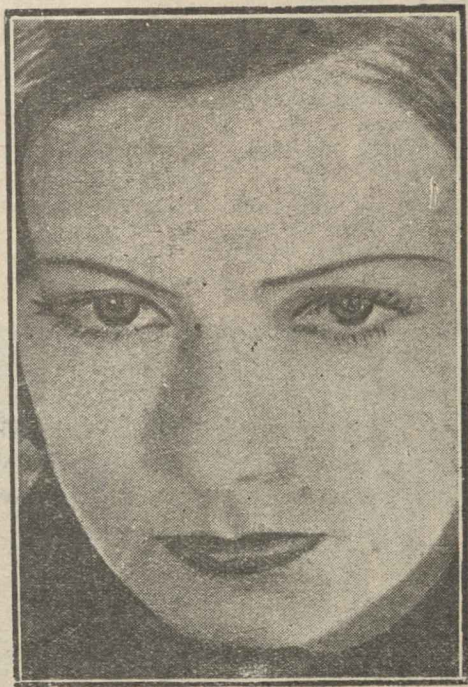
θώς φαίνεται, ή δυο αυτές καλλιτέχνιδες, θα επισκιάσουν σε λίγο την δόξα της Γκάρμπο και της Νττήτριχ.

Τον τελευταίο καιρό μάλιστα, ή Ντάβις και ή Μπένετ λαβαίνουν καθημερινώς περισσότερα γράμματα θαυμαστών από όσα παίρνουν ή Γκάρμπο και ή Νττήτριχ.

Φαίνεται ότι το νέο φιλμ «Μ' ένα γαμόγλο», στο οποίο πρωταγωνιστεί ή Νόρμα Σήρερ, είναι γεμάτο ποιικιλίες. Έχει ωραιότερες όνειρώδεις σκηνές, νύχτες σεληνοφώτιστες, έρωτες ρωμαντικούς, αλλά και φόνους και ιστορίες των γκάγγστερ.

Η Νόρμα Σήρερ παίζει και σ' αυτό το φιλμ με την γνωστή της εξαιρετική τέχνη και χάρη.

Ο Γκάρυ Κούπερ, όταν διέλυσε τους άρραβώνες του με την Μεξικανή θεντέττα Λούπε Βελές, πήγε στην Αφρική

Γκρέτα Γκάρμπο.

για να ξεχάσει το άτυχο ειδύλλιο του νυγηθώντας λιοντάρια.

Δεν άργησε όμως και πολύ να ξαναγυρίσει στο Χόλλυγουντ, όπου υπέγραψε νέο συμβόλαιο με την Παραμούντι.

Ο περίσημος ήθοποιός Μπορίς Κάρλφ, υποδυεται πάντα πρόσωπα υπερφυσικά, με καταπληκτική επιτυχία. Έτσι, σ' ένα τελευταίο του φιλμ, παρουσιάζει ως ξαναζωντανεμένη μούμια, και τόσο ή εμφάνισή του, όσο και το παίξιμό του σκορπίζουν ρίγη στους θεατές.

Ο Κάρλφ, παίζει επίσης θαυμάσια και στο παράδοξο έργο «Η μάσκα του Φόν Μαντσού». Ο ήθοποιός αυτός είναι μοναδικός για τις καλλιτεχνικότητες μεταμορφώσεως του.

Ο Αδόλφος Μανζού και ή Καθερίν Κάρβερ, οι οποίοι έχουν διαζευχθεί πρό

πάντε χρόνων, φαίνεται ότι συνεφιλώθηκαν εξαφνα τελευταία, και ίσως να ξαναπαντρευτούν.

Λέγεται μάλιστα ότι αποφάσισαν να ταξιδέψουν πάλι μαζί, στα μέρη, όπου είχαν ταξιδέψει ως νεόνυμφοι.

Η Τζόαν Κράουφορντ και ο Ντόυκλας υίλς, όταν έπρόκειτο να παντρευτούν, συνεφώνησαν ότι δεν θα ζηλεύει καθόλου ο ένας τον άλλον, και ή παρμικρή σκηνή ζηλοτυπίας μεταξύ τους, θα ήταν άφορητη διαζυγίου.

Φαίνεται λοιπόν, ότι ως τώρα, πλάχιστον, κανείς από τους δυο σύζυγους δεν έδειξε σημεία ζηλοτυπίας, γιατί κόρη δεν έχωρισαν.

Η γυναίκα που αγαπούν περισσότερο από κάθε άλλην ή θεντέττα είναι ή Σύλβια. Και ξέρετε γιατί; Γιατί ή Σύλβια είναι ή καλύτερη μακιγιαρίστρια για ήθοποιούς του κινηματογράφου. Είναι μια αληθινή καλλιτέχνις, ή οποία ξέρει να μακιγιάρει τέλεια κάθε θεντέττα και για κάθε ρόλο.

Η Σ. Σύλβια πριν από λίγο καιρό, έπαιρνε ένατό δολλάρια την ώρα για να «διορθώσει» ένα πρόσωπο. Τώρα παίρνει ακόμα περισσότερο, και μέσα σε λίγα χρόνια έγινε εκατομμυριούχος.

Η Σ. Σύλβια είναι και πολύ μορφομένη και συνεοργάζεται σε διάφορα κινηματογραφικά περιοδικά.

Καθώς αναφέραμε σε προηγούμενο άρθρο μας, ή Μάρλεν Νττήτριχ έπεσε που ελίγων ήμερών από το αλογό της κι έπαθε κάταγμα του κρανίου. Η κατάσταση της είναι πολύ σοβαρά, και είναι ζήτημα αν θα σωθεί.

Μα το παράδοξο είναι, ότι μερικές μέρες πριν από το δυστύχημα, ή Νττήτριχ είχε καταληφθεί από θαύματα μελαγχολία κι έπαψε με πολλή δυσκολία στο φιλμ «Ονειρο των όνειρων». Έλεγε, μάλιστα, κάθε τόσο:

—Φοβάμαι πως κάτι κακό θα μου συμβεί.

Όλοι νόμιζαν ότι ή μελαγχολία της αινιγματικής θεντέττας ήταν κι αυτή μια φάσις της μεγάλης νευρικότητος που την χαρακτηρίζει, αλλά τώρα πιστεύουν ότι ήταν ένα καταπληκτικό προαίσθημα.

Το μικρό κορίτσάκι της Νττήτριχ, είναι απαρηγόρητο για το τραγικό πάθημα της μητέρας του, ή οποία το λατρεύει κυριολεκτικώς.

Η γνωστή Γερμανίς θεντέττα Λίλη Νταγκοβέρ, ή οποία βρίσκεται ακόμα στο Παρίσι, είπε μεταξύ άλλων και τὰ εξής, σ' ένα Παρισινό ρεπόρτερ:

—Είμαι υποχρεωμένη από το επάγγελμά μου να ταξιδεύω πολύ συχνά, άλλ' αγαπώ πολύ την ήσυχη ζωή, και τις άσχολίες του σπιτιού. Όσοι με θαυμάζουν στους βασιλικούς μου ρόλους στον κινηματογράφο, θα γελούσαν αν μ' έβλεπαν να ράβω, να μαγειρεύω, και κάποτε να πλένω ήγώ ή ίδια το αυτίκινο μου!

Στο νέο φιλμ «Μία ανίσχυρη γυναίκα»

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΠΛΕΞΙΔΑΣ

ΙΜΑΙ ξανθή, με όρατο χρώμα, ούτε πολύ άνοιχτό, ούτε πολύ ζωηρό. Είμαι μακριά και σγουρή. Μ' άλλα λόγια είμαι μια περίφημη πλεξίδα.

Όλη την ήμερα έμεινα κρεμασμένη στη διέξοδα ενός μαγαζιού και βέβαια με θαύμαζαν όλοι, αφού όσοι περνούσαν από εκεί σταματούσαν μ' άνοιχτό στόμα και καμάριον την ωμορφιά μου.

Έμεινα πολύ καιρό κρεμασμένη στη διέξοδα, ως που μια μέρα, ένας ήλικιωμένος κύριος, μπήκε στο μαγαζί και χωρίς καμιά μ' άγρόσα.

Τή στιγμή που πακεταριζόμουν άκουσα τον άφεντικό μου να μου μιμούριζε:

—Τέλος πάντων την ξεφορτώθηκα! Πολύ φοβόμουν μή μείνει στην καμπίουρα μου ή πλεξίδα αυτή.

Για ναμνι ελικορνής, όμολογώ ότι μου έκαναν μεγάλη εντύπωση τὰ λόγια αυτά, γιατί ήξερα πως εγεννήθηκα για να κρέμαιμαι από τὰ κεφάλια των γυναικών ή πάνω σ' ώραιους κοριτσιάτικους ώμους, όχι όμως και από καμπούρες!

Αλλά δεν είχα πειά καιρό για τέτοιες σκέψεις. Ο καυμένος ή γεροντάκος με είχε πάρει και κρατώντας με σφιγτά στη μασχάλη του βάδιζε μουρμουρίζοντας:

—Πόσο θα χαρή ή Νίτσα! Πού να το φανταζόταν ότι θα της άγόραζα μια πλεξίδα!... Πρέπει να την δώ ή εξαφνα... Θα την δώλω στο τραπέζι, κάτω από την πετσέτα της!...

Η Νίτσα ήταν ένα χαριτωμένο κορίτσι, με γαλάνα μάτια και κόκκινα-κόκκινα χείλη...άλλά—τι κρίμα!—τὰ ξανθά της μαλλιά ήταν κοντά, πολύ κοντά. Της τὰ είχαν κόψει ύστερα από έναν τύφο, που πέρασε... Άχ, με τι χαρά μ' άχτηκε! Μ' έδωσε άμέσως στο όμορφο κεφάλι της. Έφτανα ως κάτω στη λυγρή της μέση... Πώς με περιποιόταν, και πώς με αγαπούσε ή Νίτσα!

Μια μέρα, ή καλύτερα ένα βράδυ, με σόλισε με άσπρα λουλούδια και ρόζ κορδέλλες και μ' έδωσε δοκιμαστικά στα μαλλιά της. Μ' έπλεξε με τις δικές της μικρές μπουλές, που τόσο έμοιάζαμε στο χρώμα κι άγγιζα—Θέέ μου!—τις γυνόλευκες πλάτες της. Έκείνο το βράδυ πήγαμε στο χορό. Κι ήμουν υπερήφανη γιατί όλοι μ' έβλεπαν και μ' έθαυμαζαν...

Έκανα όμως και τις παρατηρήσεις μου. Δεν κοσμοπολιόμουν... Παρατηρούσα άλλους τούς γορευτάς, Όλη τη βραδιά ή Νίτσα έχόρευε μ' έναν κάποιο Ζάν,

κάνει την εμφάνισή του ένας νεαρός ήθοποιός, ο Ανδρέας Λάν.

Και την εμφάνισή του αυτή την χρεώσε στο άθλητικό του παρτίσμα.

Έτσι ο Λάν, εμφανίστηκε στην όθονή έντελως ανέλπιστα, και σ' ένα άπροσδόκητο ρόλο. Αλλά, τόσο ως πυγμάχος όσο και ως ήθοποιός, έχει μεγάλη επιτυχία, καθώς θά ίδιτε σε λίγο στο έργο «Μία ανίσχυρη γυναίκα», το οποίο γυρίστηκε μ' εξαιρετική φροντίδα.

πολύ έμορφο νέο, ο οποίος σε κάθε στροφή εξέφραζε τον θαυμασμό του για τὰ μαλλιά της Νίτσας. Έκείνη πάλι δεν φαινόταν να πολυκαταλάβαινε ότι όλος εκείνος ο θαυμασμός ήταν μάλλον για μένα παρά γι' αυτήν. Δεν μπορώ να πω ότι αν συνέβαινε το αντίθετο θά ζήλευσα. Ω, όχι!... Έπειτα ήγώ κι' ή νεαρή κόρη είμαστε πλέον το ίδιο πράγμα...

Δεν πέρασε πολύς καιρός από τότε όταν ένα πρωί φορτώθηκα από άνθη λεμονιάς. Η Νίτσα παντρεύεται τον Ζάν.

Τι γλυκά λόγια είπαν την ήμερα εκείνη οι δυο νέοι!... Αλλά κι' ο ρόλος που έπαιζε ήγώ τότε δεν ήταν άξιοκαταφρόνητος. Όταν μπήκαν στον νυμφικό θάλαμο, έννοιωσα το χέρι του Ζάν να με χαϊδεύει απαλά-απαλά, τόσο που μ' έκαμε ν' ανατριχιάσω... Έστερα μ' έσφιξε δυνατά και με τράβηξε τόσο απότομα που ξεκαρφώθηκα από τη θέσι μου κι' έμεινα στα χέρια του.

—Κυρία μου μ' άπατήσατε!... φώναξε τότε ο Ζάν, με θυμό. Ναι, μ' άπατήσατε!...

Κι' άργισε να λήη πως θά ζητούσε άμέσως διαζύγιο.

—Ζάν μου, μήν κάνεις έτσι, του άπάντησε ή Νίτσα. Άν έγω τώρα ξένα μαλλιά, δεν θ' άργήσω μ' άποχτήσω και!

δικά μου εξ ίσου ώραία. Μου έπασαν από τον τύφο...

—Δεν θέλω ν' άκούσω τίποτε, κυρία!... φώναξε πάλι ο Ζάν με θυμό, και άρπάζοντάς με, με πέταξε έξω από το παράθυρο.

Έπεσα επάνω στα μάρμαρα μιας σκάλας, όπου και πέρασα ελόκληρη τη νύχτα μου.

Το πρωί μια κοντούλα, αλλά καλώςαμωμένη κυρία, ή οποία εξ άρχης δεν μου έκανε καθόλου καλήν εντύπωση, μ' έσπρωξε με την άκρη του σκορπινιού της. —Μπά!... Τι ώραία πλεξίδα!...είπε ύστερα. Κι' έχει ακριβώς τα χρώμα των μαλλιών μου...

Έτσι, λοιπόν, ή τύχη μου συνεδέθη με την τύχη της κυρίας εκείνης, που ήταν μια θεατρίνα και τη λέγανε Ροζίνα.

Ό, τι τράβηξα με τη γυναίκα αυτή!

Η Ροζίνα μ' άνάγκαζε έμένα, που ήμουν τόσο άθωα και τόσο σεμνή, να την άκολουθώ παντού και να παρεριστοιχούμαι σε σκηνές, που μ' έκαναν...να κοκκινίζω από τη ντροπή μου.

Έξαφνα, μια μέρα, έμαθα πως ή παλιά μου φίλενάκι, ή Νίτσα, ζούσε χωρισμένη από τον άντρα της. Και την ίδια μέρα κιόλας είδα τον Ζάν στο πλευρό

της Ροζίνας... Άχ! Νίτσα μου, σκέφτηκα, καλή μου φίλη, άπατημένη μου Νίτσα!...

Είχα αποφασίσει ωστόσο να εκδικηθώ τον άπιστον εκείνον. Και νά, τι έσκέφτηκα:

Έκείνες τις ήμέρες έτοιμάζαν να παίξουν στο θέατρο ένα νέο δράμα, από το οποίο θα κοινόταν ή άξια ή σταδιοδρομία κι' ή Τύχη της Ροζίνας. Κι' ήγώ κατέστρωσα άμέσως το σχέδιό μου.

Όταν ήρθε το βράδυ της πρεμιέρας του έργου, ή Ροζίνα με φόρεσε με τέχνη στα μαλλιά της. Στις τρεις πρώτες πράξεις έπαιζε, ούτε καλά ούτε κακά, μέτρια. Αλλά στην τετάρτη πράξη, όταν ήρθαν οι άγγελιαφόροι μέσα στην αίθουσα του χορού να της άναγγείλουν ότι πέθανε το παιδί της, συνέβη το εξής: Η Ροζίνα στο άκουσμα του δυστυχήματος αυτού, διέσχισε τη σκηνή, τρέχοντας σαν τρελή και ξεφωνίζοντας:

—Το παιδί μου χάνεται!... Άλλοίμονο, Θεέ μου, το παιδί μου πέθανε!...

Ήταν αλήθεια άμύμητη της στιγμής αστή.

Μά ήγώ είχα πειά την άπόφαση να της δώσω το σκληρό μάθημα. Κι' όπως έτρεχε επάνω στη σκηνή, τινάχτηκα σαν νεύρι προς τὰ επάνω κι' άρπάχτηκα από τις άλυσίδες του πολυελαίου!...

Το κεφάλι της Ροζίνας άρχισε να παραδέρνει τώρα με άπελπισία δεξιά κι' άριστερά. Προσπαθούσε να με άποσπάση από τον πολυέλαιο με κάθε τρόπο. Μά ήγώ κρατιόμουν τόσο γερά, που στο τέλος ξεκαρφώθηκα απ' το κεφάλι της κι' έμεινα κρεμασμένη άνάμεσα!

Ω, τι έγινε τότε!... Τὰ γέλια, το κακό και τὰ γιουγαίσματα, που άκούστηκαν από την πλατεία, ήσαν να σε κάνουν να κλαίς για το καλλιτεχνικό χατάκωμα της καυμένης της Ροζίνας.

Ο Ζάν, που βρισκόταν στα πρώτα καθίσματα, έπίτρεψε για να ράνη με άνθη τη φίλη του ήθοποιό, είχε γίνει κίτρινος από το κακό του. Άλλοι πάλι έτρεχαν στη σκηνή, όπου ή Ροζίνα είχε λιποθυμήσει...

Η Νίτσα που βρισκόταν κι' αυτή στο θέατρο από το βράδυ, μόλις μ' άντικρυσε κρεμασμένη απ' τον πολυέλαιο, φώναξε άσπασμένη:

—Καλέ αυτή ή πλεξίδα ήταν δική μου, πως όρεθήκε εδώ!

Ο Ζάν την άκούσε. Και πλησιάζοντας την ταπεινός και θλιμμένος της άπάντησε:

—Ναι, Νίτσα μου, ήταν δική σου άλποτε ή πλεξίδα αυτή. Άλλά τώρα δεν πιστεύω να σου χρειάζεται. Βλέπω ότι τὰ ελόχρωσα μαλλιά σου μεγάλωσαν μ' ή χαρά.

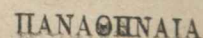
Σάληρε! το άπάντησε εκείνη.

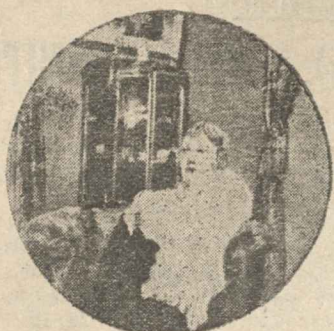
—Ναι, άγαπη μου, ήμουν σκληρός... Άλλά συγχώρησε με. Σ' αγαπώ!... Σε λατρεύω!...

Πέρασε πολύς καιρός έντομεταξύ παύ ο Ζάν και ή Νίτσα ζούν πάλι μαζί, εύτυχισμένοι.

Αν ρωτάτε και για μένα, μ' έχουν τώρα μέσα στη σάλα, επάνω σ' ένα κόκκινο προσκεφάλι, σκεπασμένη με μ' ή γούνα.

Είμαι, βλέπετε, το σύμβολο της άγάπης των. Πώς;...

Ο έρμαφρόδιτος Λίντσερ.

Δεν υπάρχει πιο άνοητο πράγμα από την αυτοκτονία. Πολλές γυναίκες όστόσο νομίζουν ότι είναι μια πολιτισμένη. Αυτό όμως δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια άπλοη δικαιοσύνη της αυτοκτονίας. Πούδς εινε άραγε ο λόγος που τις αναγκάζει ν' αυτοκτονήσουν; Από τί τάχα απολυτώνται;...

Άλλοτε η γυναίκες αυτοκτονούν από έρωτα ή για να γλυτώσουν από την άμωα ή τη φτώχεια. Σήμερα όστόσο, ή φτώχεια δεν είναι κατί το άπλοιστικό, ή άμωα δεν μάς κάνει καί τόσο μεγάλη έντύπωση κ' ό έρωας... Μά υπάρχει πειά έρωας;

Θάησα λοιπόν να μάθω τους λόγους που σπρώχνουν τις γυναίκες στην αυτοκτονία κ' έχανα μά μεγάλη έρευνα στις διάφορες χώρες της Εύρώπης.

Ανασκόληνα πολύ περίεργα δράματα καί θα προσπαθήσω να σας περιγράψω όσων εινε δυνατόν πιο πιστά καί πιο σύντομα μερικά από τά πιο χαρακτηριστικά.

Η Μαρσέλ Ρομέ, ή πασίγνωστη ήθοισός της Ε'αλλικής Κομωδίας, ή άμορφη εβεντέτα του γανηματογράφου, έδω καί λίγες ημέρες έπρε κ' ένίγινε στο Σπρουάνα. Ήταν περίεργη κοιλμωδία κ' όμως ούτε την τελευταία στιγμή δεν θέλησε να σωθή... Ή Παρισινή καλλιτέχνης ζούσε με μά άπάνταστη πολυτέλεια, ίκανοποιούσε κάθε ιδιοτροπία της, σημείωνε φρεαυεντικές έπαυσιες κ' όμως ήταν διαρκώς απογοητευμένη. Γιατί άραγε;

Δύο φορές στον κινηματογράφο είχε παίξει τόν ρόλο της γυναίκας που αυτοκτονεί...

Μιά νύχτα, τη στιγμή που έτοιμαζόταν να βγή στη σκηνή, όπου πρωταγωνιστούσε στην κομεντί ό Ε' Ανδρας της, σφαιρίστηκε λιπόθυμη πίσω από τις κούνιες. Οι συνάδελφοί της την μετέφεραν άμέσως στο νοσοκομείο καί προσπάθησαν να την παρηγορήσουν.

Μην άνησυχείς... της είπαν. Δεν περάζει αν λείψεις λίγον καιρό... Θα εντονημαριστης, θα παίξει μά άλλη τόν ρόλο σου... Πρόπει να κυττάξεις να γίνης καλά...

Η Μαρσέλ Ρομέ τους κύτταξε με τόν κορασιμένο βλέμμα της καί τους απάντησε με ραγισμένη φωνή:

—Ναι... Μπορεί κανείς να βρή έναν άντικαταστάτη στο θέατρο... 'Α! γιατί να μη μπορέ να εντονημαριστης καί στη ζωή... Γιατί να μη μπορέ να βρή έναν άλλον άνδρα, ό όποιος να ζήσει τη ζωή του, αυτή την άνοστη καί μονότονη ζωή που δεν εινε πειά ούτε τραγική;...

Ήταν άραγε νευρασθενική ή Μαρσέλ Ρομέ; Ήταν άρρωστη από υπερκόπωση; Πούδς ξέρει... Η Μαρσέλ Ρομέ ήταν μά γυναίκα που είχε δοκιμάσει όλες τις απολαύσεις της ζωής καί μά ημέρα, άηδισμένη πειά άτ' αυτήν, έπεσε καί πνίγηκε στο Σπρουάνα, σαν μά αίσθηματική μοδιστρούλα...

Ο τραγικός θάνατός της ένέπνευσε

Γιατί αυτοκτονούν ή γυναίκες;

Η "άρραβωνιαστικές του θανάτου,"

Μιά περίεργη έρευνα της Γαλλίδος συγγραφέως Τιταύνά. Ο τραγικός θάνατος της ήθοισου Μαρσέλ Ρομέ. Το μυστικό της Μάνουλα Ζέχερ. Η διπλή ζωή καί τόν τέλος ενός έρμαφρόδιτου κλη.

σε στην 'Υδώνη Ρομπέρ, την πασίγνωστη εβεντέτα των παλαιών καμπαρέ του Καρτιέ Λατέν, έινε από τά πιο συγκινητικά τραγούδια της γ' αυτές τις άρραβωνιαστικές του θανάτου...

Όταν έφτασα στο Βερολίνο, τόν βρήκα άνάστατο από μά μυστηριώδη αυτοκτονία. Η Μάνουλα Ζέχερ, ή άμορφη γυναίκα του γνωστού Γερμανού συγγραφέως Κάρλ Ζέχερ, είχε αυτοκτονήσει, γιατί δεν μπορούσε πειά να υποφέρει τόν άνδρα της, έναν έρμαφροδικό σαδιστή...

Η Μάνουλα είχε φυτέψει μά σφαίρα στην καρδιά της, την ημέρα άρρωδώς που είχαν πειάσει κ' είχαν ρίξει τόν άνδρα της στη φυλακή.

Η Μαρσέλ Ρομέ, τη στιγμή που τραγουδάει ένα άπ' τά ρεαλιστικά της τραγούδια.

Η έφημερίδες, με συνταρακτικούς τίτλους περιγράφανε τούς αίματηρούς έρωτες του έρμωλου συγγραφέως καί έξηγοούσαν ότι με την αυτοκτονία της ή Μάνουλα είχε δώσει ένα τέλος στα μαρτυρία της.

Κι όμως ή αλήθεια ήταν άλλη. Μιά μέρα που φυλλομετρώσα τόν φάκελλο αυτής της παράξενης ιστορίας στο εΣεξελονγκλ' Ινστιτούτο, βρήκα τόν άκόλυθο γράμμα της άπώχερος που δεν δημοσιεύτηκε στις έφημερίδες.

Αυτοκτονώ γιατί δεν μ' αγαπάει πειά ό άντρας μου. 'Αν μ' αγαπούσε άκόμη, ό' αναζητούσε όπως πρώτα την άγκαλιά μου καί δεν θα μ' απατούσε μ' άλλες γυναίκες. Θα έδινε εύχαρίστως καί τη ζωή μου άκόμη για να τόν κάνω εύτυχισμένο, μά μου τόν πήρε μά άλλη... Έκείσας λοιπόν τόν φάκελλο κ'

έγραφα στο καρτέ μου:

Μάνουλα Ζέχερ. Αυτοκτονία από έρωτα. Δεν μπορούσε να υποφέρει τις άπιστικές του άντρα της...

Τόν ίδιο μυστηρώδες ήταν καί ή αυτοκτονία της Ζαννέτας Βιελάν, μιάς άμορφης μοδιστρούλας της Λυόν.

Η Ζαννέτα Βιελάν ζούσε μόνη της. Ήταν ένα παράξενο κ' άνοιροπόλο κορίτσι.

Η ζωή δεν εινε καί τόσο άσχημη, έλεγε στους γνωστούς της. Έχασα τη μητέρα μου, μά, έχετε, δεν άπόμεινα μονάχη...

Δεν έξήγησε όμως ποτέ τί ήθελε να πει κ' αυτά τά περίεργα λόγια... Κι' ένα πορώ, τη βρήκαν έξωκτα

βρή τόν πατέρα της καί καθε φορά που νόμιζε ότι είχε άνακαλίξει τη διεύθυνσή του, τόν έγραφε ένα σωρό συγκινητικά γράμματα. Όλα όμως της έπιστρεφόσαν, με τη σημείωση: Ε' Αγγιστορ...

Είχε αυτοκτονήσει λοιπόν ή άνοιχη νέα από τη λύπη της; Δέν έμφορεται της Λυόν καί τη βοηθούσε στις έρευνές της με την έλπίδα ότι δεν θα πηρασε κ' όποιος του χαμένος, άνοιξη κ' ίσμερίδια καί μου έδειξε μά άνοιξη καί είχε δημοσιεύσει την άρρωστη της αυτοκτονίας της Ζαννέτας.

Περίεργη λοιπόν διάθεση τά έξής:

Χθές περί την δεκάτη έσπερινή, πληρών της Άλλης, τόν αυτοκτονήσαν τόν κ. Σαρλ Νορτιέ, τόν γνωστό βιομηχανόν, συνκορσάη μ' τόν έξερξόν. Τόν πτώμα του θύματος έφθάσε άκόρως παρφορφορμένον. Ο κ. Σαρλ Νορτιέ εινε άνόπανδρος.

Η Ζαννέτα Βιελάν, ή άνοιροπόλος μοδιστρούλα, όταν έμαθε τόν θάνατο τόν Νορτιέ, ό όποιος ήταν ό πατέρας της, κατέλαβε ότι είχε άπομεινε πειά μονάχη στη ζωή καί άπαισιωμένη κλείστηκε στο δωμάτιό της κ' άνοιξε τόν άερώφους...

Στην Ούγγαρια υπάρχει ένας σοφός νόμος που άπαγορεύει στις έφημερίδες να δημοσιεύουν τις έλπίδες, τις σχέσεις με τις άνοκτονες...

Στη Βουδαπέστη πάλι, οι ξένοι βλέπουν περίεργα από τά παρσάβια τών ξενοδοχείων μά βάσκα γαμάτα άστυνομικούς, που πηγαίνονται, νύχτα καί μέρα, άκό από τις δύο γέφυρες του Δουνάβειος... Μ' αυτό τόν τρόπο έμποδίζουν τούς άπαισιωμένους να πέσουν στο ποτάμι. Αυτοκτονεί κανείς σε μά σπαρμή τρέλλας ή άπείσιως...

Όταν περάσει όμως αυτή ή στιγμή, άρξίζει πάλι να συνλογίζεται ψυχραιμία καί βλέπει τότε τη ζωή μ' άλλα μάτια... Κι' άπόδειξ εινε ότι από την ημέρα που άρχισε να κάνει την περιπολία της στο Δουνάβη ή βάσκα τών άστυνομικών, ή αυτοκτονίες έλαττώθηκαν καταπληκτικά στην Ούγγαρια...

Μά άς ξαναγυρίσουμε πάλι στο

Η Μάνουλα, όπως βρέθηκε μετά την τραγική της αυτοκτονία.

Παρίσι.

Θέλω να κλείσω αυτές τις πιο χαρακτηριστικές περιπτώσεις της έρευνάς μου που σας άνέφερα, με την άπίστευτη ιστορία της πιο άλλοκοτης άρραβωνιαστικής του θανάτου...

Οι θαμώνες τών άριστοκρατικών καμπαρέ της Μονμάρτης, καί μάλιστα μερικών άπώτων κέντρων, έδλεσαν ταχτικά μεταξύ τους μά παράξενη γυναίκα, τη μυστηριώδη Σαρλόττα Λίντσερ. Έλεγαν ότι ήταν Γερμανίδα κ' ότι ή ζωή της ήταν ένα από τά πιο περιτετεωμένα καί συναρπαστικά μυθιστορήματα... Τη γυναίκα αυτή έτυχε να γνωρίσω κ' έγω κ' όμολογώ ότι ή έξηγνάδα της καί τόν θέλητρό της μου προσέλησε κατάπληξη. Τόν περίεργο όμως εινε ότι μάλις καταλάβαινε ότι ό θαυμαστά της άρχισαν να γίνονται επείκαινοι, τούς άφινε έξωκτα με μά πρόφαση καί γινόταν άφαντη!... Ήταν ή πιο έκεντρική κ' ή πιο άγρια γυναίκα άτ' όσες γνώσα στη ζωή μου. Έκανε, σάντατα, μά πολύ άπώστη ζωή, γιατί την έβλεπε κανείς άκόμη καί στα καταγώγια τών άπώτων...

Δέν έμφορεται όμως τόν έρωτά της. Η Σαρλόττα Λίντσερ έκανε ύπόσχα κεντηματα καί κέρδιζε πολλά λεπτά...

Μά μέρα τη βρήκαν νεκρή στο δωμάτιό της. Είχε αυτοκτονήσει με βερνά. Φαντάζεστε τώρα την κατάρλη των λατροδικαστών, όταν καί την αίσθηκα τόν πτώματός της έκαναν τη διαπύσωση ότι ή Σαρλόττα Λίντσερ ήταν άνοδρος!

Ήταν ό Γερμανός μηχανικός Κάρλ Λίντσερ. Ο άλλόκοτος αυτός άνδρας με τη διπλή ζωή ήταν παντρεμένος καί πατέρας δύο παιδιών. Η άκορσένια του έμεινε στο Βερολίνο, από την ημέρα που την έγκατέλειψε καί κατέφυγε στο Παρίσι, γιά να ζήσει ως γυναίκα...

Ο έρμαφρόδιτος Λίντσερ αυτοκτονήσε, γιατί είχε άρσενισει, μά έναν τρέλλο καί παράφορο έρωτα έναν θαυμαστή του, έναν δηλαδή που τόν θαίμαζε ως... γυναίκα!...

ΤΙΤΑ-ΥΝΑ

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

ΠΩΣ Θ' ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΘΕΛΗΣΗ

Ο σοφός Γάλλος δόκτωρ Φ. Ρενώ, γράφει τά έξής γιά τη θέληση:

—'Αν ή άβούλεια, κατά την ψυχιατρική, εινε μά από τις πιο άπώτες ψυχικές άρρώστιες, άπώτως ή δυνατή θέλησις εινε ή βάσις κάθε έπαυχίας στη ζωή καί κάθε εύτυχίας.

Η θέλησις δεν εινε έξ άλόκληρου δώρο φυσικό. Αποκτάται κ' αυτή, όπως π.χ. ή εύγένεια ή ή καθαρότης.

Γιά την άπώστη ίσχυράς θέλησεως δεν εινε άνάγκη να καταβάλετε μεγάλες προσπάθειες. Χρησιμοποιήστε την αυθυποβολή γιά να βελτιώσετε τόν χαρακτήρα σας.

Πέστε: Ε'χω θέληση, γιατί πρέπει να έχω θέληση, γιατί θέλω να έχω θέληση!... Η συνκομίσσε ποτέ τόν βράδυ, πριν έπληρωθεί αυτή ή σκέψη.

Η θέλησις εινε μά δύναμις, που σπάζει όλα τά έμποδία.

Όταν ή ψυχή σας ποτιστεί με την ιδέα αυτή, δεν μπορεί ποιά να έχη θέληση, όπως άλλες ψυχές έχουν θέλημ ή κακία.

Θά μεγαλώσετε μάλις τόν άπώταλεια της αυθυποβολής, αν γράψετε συχνά επάνω σε χαρτί με μεγάλα εύανάγνωστα γράμματα, τά έξής:

Ε'χω θέληση.

Εκτελώ κάθε τι που ή θέλησις μου μου διατάσσει.

Δέν έγκαταλείνω καμιά από τις άποράσεις μου.

Τελώνω κάθε τι που έχω άρξισει, μόνο καί μόνο γιά να υπακούσω στη θέλησή μου.

Η θέλησις δά μου δόση την εύτυχία στη ζωή καί την εύγλω.

Βάζετε τόν χαρτί αυτό επάνω στο τραπέζι σας καί κυττάξετε τόν πολλήν άρα, γιά να διατηρηθή στη μνήμη σας βαθιά ή εικόνα του.

Πολύ γρήγορα θα πεσθήτε γιά την άπώταλεια της περιέργης αυτής θεαματικής μεθόδου.

ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

Πώς έξοντώθησαν τά περίφημα σκυλιά της Πόλης. Τόν νησί του θανάτου. Τόν μαρτύριο της πείνας. Τά σκυλιά τών πολιτισμένων καί τών πλουσιών.

Δέν πίνε πολλά χρόνια που τά σκυλιά στην Κωνσταντινούπολη είχαν πληθυνθεί σε τέτοιου βαθμού, όστε να κατατίθεναν παραγματική πληγή γιά την τουρκική πρωτεύουσα. Οι ξένοι που ταξείδευαν στην Πόλη, έδλεπαν χιλιάδες σκυλιά, παντός μεγέθους καί είδους, να περιφέρονται περπατάει στους δρόμους της Σταμπούλ, ν' άνατρέσκουν τεκεδες σκουπιδιών στα σοκάκια, άνοζητόντας κανένα ξεροκόμματο, να μπλέκονται στα πόδια τών διαδωτών, ν' αλληλοβαρύνονται καί να σπρώχνουν.

Η κυβέρνηση τών νεοτούρκων, μορσά στην τρομερή αυτή μάστιγα, άναγκάστηκε να βγάλει ένα διάταγμα, με τόν όποιον έγκριναν άμελικο πόλεμο κατά τών άδέσποτων σκυλιών. Κοπάδια λοιπόν άλόκληρα έξ άπών συνελήφθησαν τότε, μέσα σε λίγο διάστημα, από όργαναμένα συνεργεία εμψύχωνται καί άπεσώλησαν να πεθάνουν άτ' την πείνα στην έρημιόνησ 'Οξύα.

Επ' πολλάς μέρες τόν έρενήσις εκείνοι έδοδει τόν από τόν φρεαυά σπρώχματα τών έξερστών σκυλιών, παρέχοντας την έντύπωση μιάς παραμαρτυρίας κολάσεως, που μόνον ένας άάντε θα μπορούσε να περιγράψει. Η πείνα άνάγκασε τά δυστυχισμένα περσάποδα να τρώνε τά πτώματα τών όμοιων τους καί ν' αλληλοσπαρσάσσονται, τρώγοντας τόν έ... Άλλο!...

Άλλ' αν τά άδέσποτα σκυλιά της Σταμπούλ, ύπόσσαν άλλοτε την τύχη αυτή, δεν σιωπάινε τόν ίδιο σήμερα καί με τούς σκυλιούς που έχουν την εύτυχία να άνήκουν σε πλουσιούς κυρίους.

Οι έρημοπαίοι εκατομμυριόχοι καί πό πολλοί ά' Αμερικανοί, λατρεύουν τούς σκυλιούς των καί έοδεύουν μεγάλα ποσά γ' αυτούς.

Υπόσσαν σήμερα στην Εύρώπη καί στην Αμερική μάλα ξενοδοχεία, τά όποια διατέκουν ιδιαιτέρως διαμερίσματα γιά τά σκυλιά τών πελατών τους. Θαλαμηπύλοι ειδικώς έκπαυειμένοι, περιπολούν τούς σκυλιούς αυτούς καί τούς σερβίζουν τόν φαγητό τους σε χαμηλά τραπέζια, στρονέμα με λεπτες μεζεζοτες λεστέτες. Τά σκυλιά αυτά εινε, φυσικά, καθαρά νατεφραμένα. Ρουφάει άσφυκτικά τη σούτα τους από τόν πατό τους καί πίνουν νερό από ειδικά κάτελλα. Ο θαλαμηπύλος τών σκυλιών νοδοχέισαν φροντίζον γιά τόν κρεβάτιο των τερασπώνων πελατών τους, τούς έπικαλούν καί περσι τόν άουτο τους, καί τόν άπώσμονα τους βγάδουν περσιτά στα πάρκα του ξενοδοχείου.

Οι κύριοι τών σκυλιών αυτών έξέρουν ότι τά άγαπητά των ζώα έχουν καί άνοιξη καί εύκόλεια, κ' έτσι μένουν ήπιοι... εύχαριστιμένοι.

Άλλά ένώ οι Αμερικανοί φροντίζουν γιά τούς ζωντανούς σκυλιούς, οι άσθηματικοί Παρισίνοι ένδιαφερόνται καί γιά τή μνήμη τών νεκρών σκυλιών τους. Έτσι, υπάρχει λίγον έξω άτ' τόν Παρίσι τόν περίφημο Εκομητήριο τών σκυλιών, κοντά στο Σαιν Ντενί, τόν όποιον καταλαμβάνει όλη την καταρσάση καί μικρή ησόδα τόν Ζενεβίλιέ.

Τόν νεκροταφείο αυτό εινε ένας γαλήνιος καί

ήσυχος χώρος, γεμάτος δέντρα, χλωρούς όρομάτους καί λογής-λογής άνθη. Μέσα στην ποιητική αυτή γωνία βρίσκονται έδώ κ' εκεί ό τάφοι διάφορων σκυλιών. Άλλά κ' εκεί μέσα υπάρχει ή κοινωνική διάκρισις. Στις κεντρικές λεωφόρους τού μερικού νησού συναντάει κανείς μεγαλοπρεπείς τάφους σκυλιών που είχαν πλουσιούς κυρίους. Άντιθέτως, οι τάφοι καί τά μνημεία τών σκυλιών που άνήκουν σε όχι εύπώρους κυρίους, βρίσκονται παράμερα.

Ένας από τούς χαρακτηριστικώτερους τάφους τού νεκροταφείου τού Ζενεβίλιέ εινε κ' εκείνος που σκεπάζει τά όστά τού Μπαρζ, ένόσ σκύλου ράτσας Άγιου Βερνάδου, τού ύπερσοωτέρου ίσως σκύλου τού κόσμου. Ο Μπαρζ είχε σώσει περισσότερους από σαράντα άνθρώπους από βέβαιο θάνατο. Μιά φορά στις χιονισμένες Άλπεις έξέχασε ένα παιδί θαμμένο κάτω από τόν χιόνι καί με πολλήν έπιδεξία κατώρθηκε να τόν βάλει στη ράχη του καί να τόν μεταφέρει στο φιλόξενο μοναστήρι τού Άγιου Βερνάδου.

Ο συγγραφέας Σχάιτλεν, έγραψε τόν έξής επιτύμβιο γιά τόν θαμμένο αυτό σκύλι, επί τού μεγαλοπρεπούς μνημείου του:

Εδώ άναπαύεται ό καλύτερος σκύλος τού κόσμου, ό όποιος όνομαζόταν Μπαρζ καί ζούσε στο μοναστήρι τού Άγιου Βερνάδου! Υψήζεσ σκύλος καί έξοχην φιλόφρονης, γενναίος, άλτροιστής καί οίκείσμων προς τούς δυστυχείς...

Αλησμόνητε Μπαρζ! Άναπαύου ήδη εν ειρήνη. Εσώσε περισσότερους από σαράντα ανθρώπους. Έξετέλεσε πλήρως τόν καθήκον σου άπέναντι τού μεγάλου Θεού που με τόν ίδιο χέρι έπλασε όλα τα όντα.

Όσοι σ' έγνωσαν, πόν πηγαίνεις έπαγω στα βουνά, άνηφρώντας τις χιονοθύελλες, γιά να σώσης τούς δυστυχείς ταξιδιώτες που έρεγούσαν μέσα στην άπείσιωτική παγωνια καί έσπαζον κάτω από τις χιονοτιβιάδες.

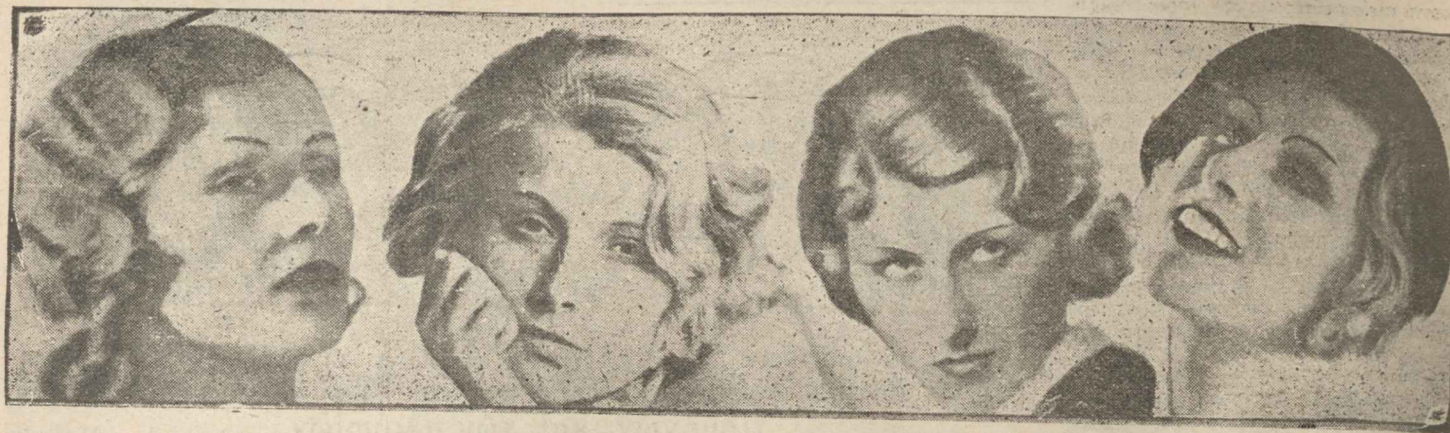
Άλλά, ό μεγάλη καρδιά, πώς μιλούσας σ' έμεινους, τούς όποιους άνθρώπους; Πώς κατώρθηκες να τούς έμνησής της θάρρος καί παρηγοριά; Πόσο θα ήθελα να είχες τόν χάρακα τού λόγου, που τόν ένοι άνθρώποι κατέχουν άδίκως καί άνοφελώς!...

Άλλά δεν εινε μονάχη ό συγγραφέας αυτός, ό όποιος έμνησε τις άσπες τούς περίφημους σκυλιού. Πολλοί άλλοι λογογράφοι καί ποιητά συνεικηθήσαν έπίσης από τή νομισμένη καί τή άνθρωπιστική άσθηματία τού ζώου.

Ο σκύλος άποτελει ένα μέρος της μεγάλης οικογενείας τών ανθρώπων... γράφει κάποιος ό συγγραφέας Μισσώ. Δέν πρέπει λοιπόν να χαρακτηρίζουμε ως νοσηρό τόν άίσθημα εκείνου που άγει τούς ανθρώπους να περιπούνται τούς σκυλιούς, έρόσαν ζούν, καί να φροντίζουν γιά τήν ταφή τους όταν πεθαίνουν!...

Ένα μνημείο σκύλου, στο νεκροταφείο Ζενεβίλιέ.

Η Ζάν Έλμπλντ σε διάφορες στάσεις.

ΜΙΛΕΙ ΜΙΑ ΜΟΙΡΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ο ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΤΟ "ΣΕΞ-ΑΠΠΗΛ,"

(Άρθρο γραμμένο από τη διάσημη γαλλίδα θεατρίττα του κινηματογράφου Ζάν Έλμπλντ).

Χτές το απόγευμα, στο εστούντιο, την ώρα που παίρναμε το τσού, άρχισα να μιλάω για κάτι πολύ καινούριο και πολύ πρωτότυπο: για τον έρωτα.

Ένας από τους συναδέλφους μου, ο πιο δημοφιλής κι ο πιο χαριτωμένος «απόστολος» της Γαλλίας, είχε παντρευτεί εδώ και λίγο καιρό, μια θελκτική γυναίκα, που είχε ξηλάρει — «Θεέ μου!» — σαν μια τίγρις. Η γυναίκα αυτή τον παίρνει από πίσω σαν τη σιά του. Έρχεται κάθε τόσο στο εστούντιο, κάνει σαν τρελή από την αγονία της, κατασκοπεύει στο δρόμο, υποψιάζεται όλες τις γυναίκες κι αν τυχόν βρει καμιά να μιλάει μαζί του, της ρίχνει άγριες ματιές μίσους, ή όποτε, με την αλβησία, θα μπορούσαν να τη... δολοφονήσουν! Ο χαριτωμένος «απόστολος» σινάδελφός μου, ο οποίος δημοφιλώς έχει άπειρες θαυμαστίες, «έλε κι' αυτός τρελλά ερωτευμένος μαζί της και δεν διασπαστείται διόλου από την ανύποψη αυτή ζήλεια της.

— Μα τι θέλετε λοιπόν; είπε κάποιος από παρακολούθησε ως την ώρα εκείνη σιωπηλός τη συζήτησή μας. Αυτό θα πη έρωας!...

Όταν όμως είδε ότι χαμογελάει να ειρωνικά, μου ζήτησε να πω κι' εγώ καθαρά τη γνώμη μου.

— Τι να πω;... του απάντησα. Δεν μπορώ να καταλάβω μια ξηλάρει γυναίκα... Ο άντρας μου έμένα είνε ναυτικός...

— Ένα κορίτσι σε κάποιο λιμάνι... σιγανότραγουδι έκανε τότε κι' ένα παιχνιδιάρικο ύφος, για να με πειράξει.

— Ίσως... Έκανα εγώ γελάοντας. Η πιο δημοφιλής περιπέτεια βρίσκεται στα λιμάνια που κάνει «σκιά» το καράβι... Απλά η περιπέτεια είναι νοσταλγικές κι' αλησιότητες... Γι' αυτό μια γυναίκα, μια σύζυγος δηλαδή, είναι πάντα για τον άντρα το λιμάνι που κάθε φορά το ξαναβλέπει με περισσότερη χαρά... Η νόμιμος γυναίκα είναι για μένα η είνουμένη ενός σκορπισμένου χαρμιού... Έπειτα, κι' αρέσει καλύτερα να με ζητάνε, να έχονται σ' έμένα οι άντρες κι' όχι να τους κινηγάω εγώ...

— Αστειεύεται, φώναζαν όλοι. Δεν μπορείς ούτε λέξη απ' όλα αυτά...

Δεν θέλω να δώσω καμιά απάντηση στους φίλους μου. Ήμουν, βέβαια, κάπως υπερβολική, με πολύ

λίγο, πάρα πολύ λίγο, απ' όσο φανταζόντουσαν...

Αυτή η σύζυγος στο «εστούντιο» μου έκανε να θυμηθώ τις ατέλειες καμιάνας που κάνουν στο Χόλλυγουντ οι Αμερικανοί δημοσιογράφοι για το «σεξ-αππλή». Μ' έχουν ρωτήσει ως τώρα τέσσερες φορές και τις τέσσερες φορές τους έχω απαντήσει με τα ίδια λόγια, δίχως ν' αλλάξω τίποτα. Έδω στο Χόλλυγουντ, βλέπετε, με θεωρούν κι' έμένα ως «μοιραία» γυναίκα. Θέλετε να σας φέρω ένα παράδειγμα; Έπειδή έτυχε να συναντηθώ πολλές φορές με τον μαρκήσιο ντε λά Φα-

λαί στα νυχτερινά κέντρα του Χόλλυγουντ, στο «Καφέ Μονμάρ», την εποχή που η γυναίκα του, η Κόνστανς Μπέννιτ ήταν ερωτοχτυπημένη με τον Τζέι Μάκ Κόρ, ένας ή εφημερίδες χάλασαν τον κόσμο διαδίδοντας ότι ο δημοφιλής μαρκήσιος περνούσε κοντά μου... Οι δημοσιογράφοι όμως που είχαν λανσάρει αυτή την έντυπωσική ελπίδα, φαίνεται πως δεν πρόσεχαν ότι στο τραπέζι μας βρισκόταν και κάποιος άλλος: ο άντρας μου. Η Κόνστανς δώδεκα πίστευε σ' αυτές τις κακογλωσσίες και το αποτέλεσμα ήταν να κάνει διαρκώς

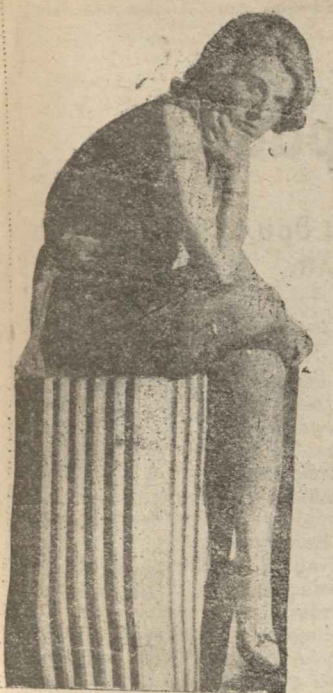

Η Ζάν Έλμπλντ.

τραυματικές σκηνές ζηλοτυπίας στον δυστυχισμένο και άθλιο μαρκήσιο... Μα και πολλές άλλες φορές μου έκαναν την τιμή να με θεωρήσουν ως μια πολύ επικίνδυνη γυναίκα. Όταν ήμουν στο Παρίσι, λίγες ή μέρες πριν φύγω για το Χόλλυγουντ, μια δασκάλα του Άγγλικού έγραψε ένα γράμμα και μου έλεγε καθαρά ότι κι' έμένα να φύγω με απάνταση χωρά, γιατί ήμουν... έρωμένη του άντρα της και γιατί έτσι θα μπορούσε να τον κρατήσει πάλι κοντά της. Μα κι' όταν έφυγα από το Παρίσι, άρχισε να μου γράφει και στο Χόλλυγουντ και να μου παραπονοιάζει ότι εξακολουθούσα τις... ένοχες σχέσεις μου με τον άντρα της, ότι ήμουν λογαφοδία μαζί του, ότι την έχανα δυστυχισμένη, καταστρέφοντας έτσι την ευτυχία της κι' ότι θα ήθελε, έπί τέλους, να «εξηγηθώ» μια για πάντα... Περί το είνε βέβαια να πω πως το δεν έχω ποτέ μου την ελάχιστη πρόθεση να συγγενίζω κανένα σύζυγο από το διδασκαλικό σώμα του Άγγλαν...

Απλά όμως τις δυο περιπέτειές μου τις ανέφερα στους δημοσιογράφους που ζητούσαν τη γνώμη μου για τον έρωτα και για το «σεξ-αππλή» και τους εξήγησα ότι δεν μπορεί ποτέ μια γυναίκα, και μάλιστα «μοιραία», όπως με λένε, να πη καθαρά τη γνώμη της. Αν κάνω την άνοχη να πω ότι διακρούω τελείως για τον έρωτα, θα δώσω θάρρος στις γυναίκες, κι' άπογοστή για τους άντρες. Αν πάλι πω ότι τρελλανόμαι γι' αυτόν, θα σκανδαλώσω άμέσως τους άντρες, κι' θα εξαργύσω τις γυναίκες... Κι' αν αποφασίσω, τέλος, να πω την αλήθεια... «Α, όχι! Αυτή η αλήθεια δεν ενδιαφέρει κανένα άλλον παρά τον άντρα που τον έχω και που ο ναυτικός αυτός, ο άντρας μου, μου έχει εμπιστοσύνη δίχως όρους άνοφελους, καταλαβαίνει την τρυφερότητα δίχως ζήλεις, τον γάμο δίχως σκλαβιά και τον έρωτα, που δίνεται και παίρνεται ελεύθερα, μπορεί να είναι δυνατόν σαν τον θάνατο, δίχως να υπάρχει ανάγκη να μιλάει κανείς γι' αυτόν, τον έρωτα που είναι διαρκής και ήσυχος, γιατί είναι βαθύ κι' αληθινό...

Εκτός όμως από τον έρωτα, υπάρχει και το «σεξ-αππλή». Κι' όταν μιλάει κανείς για τον έρωτα, δεν

Η Ζάν Έλμπλντ στην έξοχή.

μπορεί να μη μιλήσει και γι' αυτό. Τι έλε λοιπόν το «σεξ-αππλή»; Δίχως να ξέρω κι' εγώ γιατί, καταπνίγω πάλι στις αναμνήσεις μου...

Όταν ήμουν δέκα χρονών, άδελφός στο «Λαβό IV», μαζί με τη Γενεβιέβ Φελίξ και την Αντρέιττα Μαρί, τις πασίγνωστες ημερησά καλλιτέχνιδες της «Όπερας Κόμικ», είχα αρραβωνιαστεί κι' ένα άρσεν της ηλικίας μου που το λέγανε Ζάν. Με τον Ζάν λοιπόν μιλούσαμε από το πρωί ως το βράδυ, από το σπίτι με τη γάτα, επειδή ίσως αγαπούσαμε όσο δεν μπορούσαμε να φαντασθώ...

Όταν κι' έφυγα από πατρίδα, καταλαβαίνω ότι ήμουν κάπως άνοχος κι' όταν τον έβλεπα με τα νύχια μου το πρόσωπο, καταλαβαίνω κι' εκείνος ότι ήμουν πεισμένη κι' εγώ γυναίκα... Έπειτα, τα χρόνια, κι' αυτό τον τρόπο, τον έρωτα, καταλαβαίνω τον έρωτα...

Όταν θέλω εμφανιστήρια για πρώτη φορά στον κινηματογράφο, ήμουν τότε δεκαπέντε χρονών — έλαβα ένα ερωτικό γράμμα από τον πρώτο θαυμαστή μου, έναν ήρωό μου της Λιέζης. Στο Βέλγιο ήμουν τότε περισσότερο φίλος... Ο πρώτος λοιπόν αυτός φοιτητής μου έγραψε να παντρευτώ με... Θα είχε γράψει, ήμηνόμην, το γράμμα του την ώρα που μαθηματός της φιλοσοφίας, γιατί ήταν πάρα πολύ φιλοσοφικός. Ήταν όμως άνοχος κι' επειδή ήταν και το πρώτο γράμμα που έλαβα, το κράτησα και το έχω ακόμα...

Θα με ποτέψετε λοιπόν; Όταν θέλω να δώσω μια απάντηση για το «σεξ-αππλή», θυμάμαι άμέσως τις γροθιές του μικρού Ζάν και τις «μοιραίες» και συγγενικές φράσεις του νεαρού Βέλγου φοιτητού. Κι' από τους, με διαφορετικό τρόπο, με έκανε να τους βολώ ελαστικούς. Μα δεν έπρεπε να μιλήσω για το ερωτικό «σεξ-αππλή». Οι Αμερικανοί δημοσιογράφοι ήθελαν τη γνώμη μου για το γυναικείο...

Εγώ όμως δεν μπορώ να τα ξεχωρίσω, γιατί το «σεξ-αππλή» είναι το ίδιο πάντα και στον άνδρα και στην γυναίκα. Είναι μια άρροστική δύναμη. Όταν μια γυναίκα έχει «σεξ-αππλή», λένε ότι είναι βαθύ κι' αληθινό...

Εκτός όμως από τον έρωτα, υπάρχει και το «σεξ-αππλή». Κι' όταν μιλάει κανείς για τον έρωτα, δεν

Ζουάν...

Η δημοφιλής δεν έχει καμιά σχέση με το «σεξ-αππλή». Είναι δημοφιλής ή Γαρέτα Γκάμπο; Το πρόσωπό της και το σώμα της έχουν την ιδεώδη συμμετρία της γυναικείας καλλονής; Κι' όμως η Γαρέτα Γκάμπο έχει το περισσότερο «σεξ-αππλή» από κάθε άλλη γυναίκα και δεν υπάρχει άνθρωπος στον κόσμο που να μη είνε λίγο ή πολύ ερωτευμένος μαζί της...

Είπε δημοφιλής ο Γκάμπο Κορπερ; Μοιάζει μήπως με άρσενό ελληνικό άγαλμα; Συλλογισθήτε τον και δώστε μόνοι σας μια απάντηση. Κι' όμως ο Γκάμπο Κορπερ, όταν προσβλήθη στους κινηματογράφους της Εδμόντης το «Μαρόκος», έστράβηκε όλες τις γυναίκες κι' ανακήρυχτηκε ως ο ιδεώδης τύπος του άνδρα της εποχής μας. Ένας άνδρας που χαιρετάει τις γυναίκες «ελάφια», με τα δυο δάχτυλά μονάχα του χεριού του, σαν να τους λέει: «Αντίο... Αύριο μπορεί να σε θυμηθώ λησάν και να πονέσω που σ' άρσασα...»

Το «σεξ-αππλή» είναι η μεγάλη άμφορρα που περιβάλλει έναν άνδρα ή μια γυναίκα. Το «σεξ-αππλή» είναι η πραγματική δημοφιλία. Υπάρχουν άνθρωποι καλλονές που άφίνουν τελείως άδελφούς τους άνδρες. Μαντεύετε γιατί; Δεν έχουν «σεξ-αππλή»... Τίποτα απ' όλα την ιδεώδη δημοφιλία τους δεν έρεθίζει τους άνδρες. Κι' όμως υπάρχουν γυναίκες, όχι βέβαια τέσσερα, αλλά όσες κι' έμμερικανές καλλονές, που με κάτι άρροστικό — είνε η ύποπτος — των ματιών τους — το θελκτικό τους χαμόγελο — το προσληπτικό τους σώμα — έχουν πάντα στα πόδια τους όλους τους άνδρες...

Μια γυναίκα με «σεξ-αππλή» θα μπορούσε κανείς να πη ότι είναι «ερωτικό σταντ-ντεζ άγγελος»!...

Το «σεξ-αππλή» είναι εκείνο που κάνει τον Βίλλυ Φόιτς να γοητεύει τις γυναίκες και από την όθνη ακόμα. Η Αθήνα δεν είναι βέβαια πόλις ερωτική μεγάλης κινηματογραφικής κινήσεως. Έν τούτοις, τον τελευταίο καιρό που έπεσαν απ' έκει ο Βίλλυ Φόιτς, ή γυναίκες τον απέθεσαν...

Τι ήταν αυτό που τις τραβούσε; Η δημοφιλία του Βίλλυ Φόιτς; Κι' όμως πολλοί υποστηρίζουν πως κάθε άλλο παρά όμοιος είναι. Έχει όμως «σεξ-αππλή». Έχει τη γοητεία αυτή της έκφρασης που τραβάει άκατανικά, που μαγεύει, σκλαβώνει...

Όταν θέλω εμφανιστήρια για πρώτη φορά στον κινηματογράφο, ήμουν τότε δεκαπέντε χρονών — έλαβα ένα ερωτικό γράμμα από τον πρώτο θαυμαστή μου, έναν ήρωό μου της Λιέζης. Στο Βέλγιο ήμουν τότε περισσότερο φίλος... Ο πρώτος λοιπόν αυτός φοιτητής μου έγραψε να παντρευτώ με... Θα είχε γράψει, ήμηνόμην, το γράμμα του την ώρα που μαθηματός της φιλοσοφίας, γιατί ήταν πάρα πολύ φιλοσοφικός. Ήταν όμως άνοχος κι' επειδή ήταν και το πρώτο γράμμα που έλαβα, το κράτησα και το έχω ακόμα...

Θα με ποτέψετε λοιπόν; Όταν θέλω να δώσω μια απάντηση για το «σεξ-αππλή», θυμάμαι άμέσως τις γροθιές του μικρού Ζάν και τις «μοιραίες» και συγγενικές φράσεις του νεαρού Βέλγου φοιτητού. Κι' από τους, με διαφορετικό τρόπο, με έκανε να τους βολώ ελαστικούς. Μα δεν έπρεπε να μιλήσω για το ερωτικό «σεξ-αππλή». Οι Αμερικανοί δημοσιογράφοι ήθελαν τη γνώμη μου για το γυναικείο...

Εγώ όμως δεν μπορώ να τα ξεχωρίσω, γιατί το «σεξ-αππλή» είναι το ίδιο πάντα και στον άνδρα και στην γυναίκα. Είναι μια άρροστική δύναμη. Όταν μια γυναίκα έχει «σεξ-αππλή», λένε ότι είναι βαθύ κι' αληθινό...

Βίλλυ...

Ο Βίλλυ Φόιτς έμεινε στην αφορέα της Ελλάδας στο ξενοδοχείο της «Μεγάλης Βρετανίας». Και το ξενοδοχείο αυτό μετεβλήθη σε τόπον προσανήματος. Πλήθη γυναικών έτρεχαν να τον δουν, να τον θαυμάσουν, να τον πάρουν ατόγασα.

Η θαυμαστική του έφθαναν ακόμα μέχρι το σημείο να τον κατασπάζουν μέσα στους δρόμους και τέλος, την τελευταία νύχτα, ένα μυστηριώδες ατμόμητο σταμάτησε μπρός στο ξενοδοχείο του γόητος αυτού της όθνης. Τον παρέλαβε και μυστηριώδως τον μετέφερε σε κάποιο πολυτέλ μέγαρο της λεωφόρου Κηφισίας.

Ποιός, ή μάλλον ποιά, τον περίμενε στο μέγαρο αυτό; Η πιο φανταστική θαυμαστική του, αναμφίβολως. Η γυναίκα, την οποία είχε μαγέψει το «σεξ-αππλή» του καλλιτέχνη αυτού του κινηματογράφου.

Τι συνέβη μέσα στο μέγαρο της άρροστικής αυτής λεωφόρου τον Αθηνών, το μαντεύετε εύκολα. Το «σεξ-αππλή» θανατοποίησε για μια ακόμα φορά, έδειξε όλη την άκατανίκητη δύναμή του, όλο το άκατανίκητο και άρροστικό μεγαλείο του.

Ρώτησαν τον Βίλλυ Φόιτς, όταν έφτασε στο Βερολίνο, σχετικά με την περιπέτεια του αυτή, την όπονη ανέγραψαν όλες ή αθηναϊκές εφημερίδες, όχι βέβαια τέσσερα, αλλά όσες κι' έμμερικανές καλλονές, που με κάτι άρροστικό — είνε η ύποπτος — των ματιών τους — το θελκτικό τους χαμόγελο — το προσληπτικό τους σώμα — έχουν πάντα στα πόδια τους όλους τους άνδρες...

Αλλά ο Βίλλυ Φόιτς δεν είχε την αλήθεια. Δεν ήταν φιλική επίσκεψη αυτή, ήταν ερωτική περιπέτεια, ήταν ο θρίαμβος του παντοδυνάμου «σεξ-αππλή».

Όταν κι' έφυγα από πατρίδα, καταλαβαίνω ότι ήμουν κάπως άνοχος κι' όταν τον έβλεπα με τα νύχια μου το πρόσωπο, καταλαβαίνω κι' εκείνος ότι ήμουν πεισμένη κι' εγώ γυναίκα... Έπειτα, τα χρόνια, κι' αυτό τον τρόπο, τον έρωτα, καταλαβαίνω τον έρωτα...

Όταν θέλω εμφανιστήρια για πρώτη φορά στον κινηματογράφο, ήμουν τότε δεκαπέντε χρονών — έλαβα ένα ερωτικό γράμμα από τον πρώτο θαυμαστή μου, έναν ήρωό μου της Λιέζης. Στο Βέλγιο ήμουν τότε περισσότερο φίλος... Ο πρώτος λοιπόν αυτός φοιτητής μου έγραψε να παντρευτώ με... Θα είχε γράψει, ήμηνόμην, το γράμμα του την ώρα που μαθηματός της φιλοσοφίας, γιατί ήταν πάρα πολύ φιλοσοφικός. Ήταν όμως άνοχος κι' επειδή ήταν και το πρώτο γράμμα που έλαβα, το κράτησα και το έχω ακόμα...

Θα με ποτέψετε λοιπόν; Όταν θέλω να δώσω μια απάντηση για το «σεξ-αππλή», θυμάμαι άμέσως τις γροθιές του μικρού Ζάν και τις «μοιραίες» και συγγενικές φράσεις του νεαρού Βέλγου φοιτητού. Κι' από τους, με διαφορετικό τρόπο, με έκανε να τους βολώ ελαστικούς. Μα δεν έπρεπε να μιλήσω για το ερωτικό «σεξ-αππλή». Οι Αμερικανοί δημοσιογράφοι ήθελαν τη γνώμη μου για το γυναικείο...

Εγώ όμως δεν μπορώ να τα ξεχωρίσω, γιατί το «σεξ-αππλή» είναι το ίδιο πάντα και στον άνδρα και στην γυναίκα. Είναι μια άρροστική δύναμη. Όταν μια γυναίκα έχει «σεξ-αππλή», λένε ότι είναι βαθύ κι' αληθινό...

Εκτός όμως από τον έρωτα, υπάρχει και το «σεξ-αππλή». Κι' όταν μιλάει κανείς για τον έρωτα, δεν

Εκτός όμως από τον έρωτα, υπάρχει και το «σεξ-αππλή». Κι' όταν μιλάει κανείς για τον έρωτα, δεν

Η Ζάν Έλμπλντ στο γιότ της.

ζήτησε να με δη, αλλά άπουσίαζε δυστυχώς τις ημέρες εκείνες στην Ιταλία, για λόγους υγείας.

Η θλίψη και ή απογοήτευση που ζωγραφίστηκε — όπως μου είχαν κατόν — στο πρόσωπό του, όταν έμαθε πως δεν έφτανε να με δη, ήταν άπεριγραπτή, όδυνηρη, άφάνταστη.

«Έλλην αυτός δεν είναι πλέον νέος. Δεν είναι ίσως ούτε ερωτευμένος μαζί μου. Τι τον κάνει τότε ν' ασχολείται μαζί μου, να μου γράφει φιλοφρόνες γράμματα και να με καλή στην πατρίδα του; Το «σεξ-αππλή» πάντοτε, αλάνους, αναμφίβολως το «σεξ-αππλή».

Η μυστηριώδης αυτή γοητεία του προσώπου δεν ήταν γνωστή, ή μάλλον δεν την είχαν προσέξει πριν ο κινηματογράφος επιβλήθη και θαυμάσει.

Την υποψίαζοντο πάντως και μιλούσαν γι' αυτήν παρεμπιπτότως, μπορεί να πη κανείς. Έλεγαν δηλαδή για μια γυναίκα: «Έχει έκφραση, είναι καλίσσαστη».

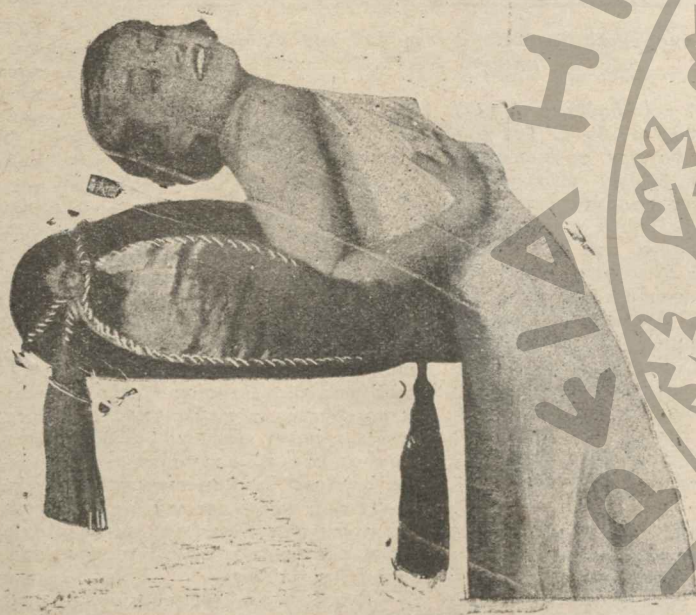
Σήμερα τα λέει όλοι αυτά το «σεξ-αππλή». Είναι η δημοφιλία της ημερησά καλλονής, που έμεινε στο πρόσωπο, είναι μια γοητεία έξω από την όλη και υπεράνω αυτής, είναι μια φλόγα, που σφραγισμένη, θερμαίνει, καίει, άποτρώγει.

Όνομάζουν τις γυναίκες πύχον «σεξ-αππλή», «μοιραίες». Δεν ξέρω κατά πόσον ο χαρακτηρισμός αυτός είναι σωστός και δίκαιος. Αν μια γυναίκα είναι «μοιραία» για τους άνδρες, είναι πολύ περισσότερο για τον έαυτό της. Αν οι άνδρες αγαπούν τις «μοιραίες» γυναίκες, παράφορα δεν φαίνε γι' αυτό ή ίδια. Φαίνεται το «σεξ-αππλή» τους φτάνει ο μαγνήτης της όποιος τραβάει τους θαυμαστές των κοντά τους.

Χνεται αίμα και διαδίδονται ή παρξες, πολλές φορές, χάριν μιας όμοιας γυναικός. Δεν ευθύνεται όμως γι' αυτό ή ίδια. Υπάρχουν περιμένα, τα όποια δεν μπορεί ν' άπαύνη κανείς.

Πιοτέστε στα λόγια μου αυτά. Το «σεξ-αππλή» έχει τα άπλη του, αλλά και ή άγκυρά του. Άγκυρα που τραβάν την καρδιά και την κάνουν να πονή και να σκαδίζει.

JEANNE HELBLING

Η Έλμπλντ σε μια γοητευτική στάση.

709

σια. Πίσω από την επανάσταση ορθωνόταν ά-
κόμα, με το γιγάντιό του ανάστημα, το τέρας
του πολέμου, ορίωντας τον Ισάιο του. Μά ή
μαύρες δεν πίστευαν πια την εξουλοσύνη των
έχθροκρατών και φαινόταν ότι τα γυνάσκα
αυτά συνεχίζοντο, απλώς επειδή είχαν ξε-
χάσει να διατάζουν την κατάτασή τους. 'Ο
πόλεμος είχε γίνει πια άδύνατος. Μά αυτό
δεν τόν καταλάβαιναν καθόλου οι πρόμαχοι της
σοσιαλ-δημοκρατίας, οι οποίοι φαινομενικώς
επικρατούσαν μέσα σ' αυτό το μπερδεύμα.

Από τα μέλη της προσωρινής κυβέρνησης,
εγγράφια έλάχιστα τον Τσερετζίλι και καθό-
λου τον Κερένσκι. Καλύτερα ήξερα τον Τσε-
ρετζίλι, 'Ο Σκομπέλεφ ήταν μαθητής μου. Είχα
πολεμήσει πολλές φορές τον Τσερετζίλι στις δι-
άξεις για πρώτη φορά.

'Ο Τσερετζίλι ξεχώριζε απ' όλους. Τόν είχα
συναντήσει μία φορά στο συνέδριο του Λονδί-
νου το 1907, όπου αντιπροσώπευε τους σοσιαλ-
δημοκράτες της ΙΙ Δούμας. Έκείνο τον καιρό,
στά νεανικά του χρόνια, ήταν καλός ρήτωρ κι
είχε ένα ήπιο βάθος άρκετά έκυστικό. Τα
χρόνια που πέρασε στο κάτεργο μεγάλωσαν το
πολιτικό του κύρος. Ξαναγύρισε στο στίβο της
επανάστασης ώριμος πια και πήρε την πρώ-
τη θέση μεταξύ εκείνων που σκεπτόντοσαν ο-
πως αυτός ή ήσαν σύμμαχοι του. Μεταξύ των
αντιπάλων μας, ήταν ο μόνος που μπορούσε
να πάρει κανείς στα σοβαρά. Μά, όπως συμ-
βαίνει συχνά στην Ιστορία, χρειάστηκε η έπα-
γνάτωση για ν' αποδειχτεί ότι ο Τσερετζίλι δεν
ήταν επαναστάτης. 'Η πολιτικές του απόψεις
απεκαλύφθηκαν τρομερά στενές. 'Η μόρφω-
ση του αποδείχτηκε τεχνητή και φιλολογική. 'Εν-
νοιασε άπερατο σκεπασμό για το φιλελευθερι-
σμό. 'Αντιμετώπιζε την αμελική δυναμικότη-
τα της επανάστασης με τα μάτια ενός μου-
σοφισμένου άστού που τρέμει για τον πολιτι-
σμό. 'Από τα πρώτα λόγια που ανταλλάξαμε
μαζί του, έγινε φανερό για μένα πως ήταν έλ-
θρός μας. 'Ο Λένιν έλεγε γι' αυτόν πως ήταν
έτιμιος. Καί πραγματικά, ο Τσερετζίλι είχε
τα χαρίσματα και την τιμιότητα ενός περιου-
σιμένου πνεύματος.

Για τον Κερένσκι, ο Λένιν έλεγε πως ήταν
ένος εμικρός φαναρισμένο. Σ' αυτό, λίγα
πραγματα μπορεί να προσθέσει κανείς. 'Ο Κε-
ρένσκι ήταν και έμεινε ένα πρόσωπο που μη-
κε τυχαίως στην Ιστορία, ένας ευνούμενος της
στιγμής.

'Ο Σκομπέλεφ μπήκε στην πολιτική στη Βι-
έννη, και ντεμπουτάρισε υπό τη διεύθυνσή μου.
'Από συντάκτης της «Πράβδα» της Βιέννης,
Ξαναγύρισε στην πατρίδα του, τον Καίσαρα,
όπου προσπάθησε να έλκεγί πληρεξούσιος στην
IV Δούμα, και το κατόρθωσε. 'Ως πληρεξού-
σιος, έπεσε υπό την επιδραση των μενοειδίων,
και μαζί μ' αυτούς μπήκε στην επανάσταση του
Φεβρουαρίου. 'Ο δεσμός μας είχε κοπεί από
καιρό. Τόν βρήκα στην Πετρούπολη νεοδιορι-
σμένο ύπουργό της Εργασίας. Με πλησίασε με
αφέλεια, στην έκτελεστική επιτροπή, και με
ρώτησε τι σκεπτόμουν για την κατάσταση. 'Εγώ
τότε του απάντησα:

— Σκέπτομαι ότι σε λίγο θα κανονίσουμε το
λογισμισμό μας μαζί σας.

Πρό όλιγου ακόμα καιρού, ο Σκομπέλεφ, γε-
λώντας, μου υπενθύμιζε αυτή τη φιλική προση-
γεία, η οποία πραγματοποιήθηκε έξη μήνες α-
ργότερα.

Λίγο κατόπιν μετά την επανάστασι του 'Ο-
κτωβρίου, ο Σκομπέλεφ έγινε μπολσεβίκος. 'Ο
Λένιν κι' εγώ, είμαστε της γνώμης να μη τόν
δεχτούμε στο κόμμα. Σήμερα, φυσικά, είναι
σταλινικός. 'Ετσι όλα εν τάξει.

'Η γυναίκα μου, τα παιδιά μου κι' εγώ, έγ-
καταστάθηκαν σ' ένα δημοσιο οίκημα. Είχαμε
μόνο μία κάμαρα κι' αυτή με μεγάλη δυσκολία
κατορθώσαμε να την πάρουμε.

Την επομένη της εγκαταστάσεως, ένας άξι-
ωματικός, που ή στολή του έλαμπε, παρουσιά-
στηκε σέ μας.

— Δεν μ' αναγνωρίζετε; με ρώτησε.
— Όχι, δεν τόν αναγνωρίζω.

— Ανογνίζω... έπεσε τότε έκεινός.

Τότε, κάτω απ' το λαμπρό παρουσιαστικό
αυτού του άξιωματικού, θυμήθηκα ένα νεαρό
κλειτροπού που είχα γνωρίσει στα 1905. 'Α-
νής τότε σ' έναν εργατικό μαχητικό βυλκό και
είχε πολεμήσει εναντίον των άστυνομικών και
είχε πολεμήσει με όλη την όρη ενός νεαρού
επαναστάτη. 'Από το 1905, τόν είχαμε χάσει
πια απ' τα μάτια μας.

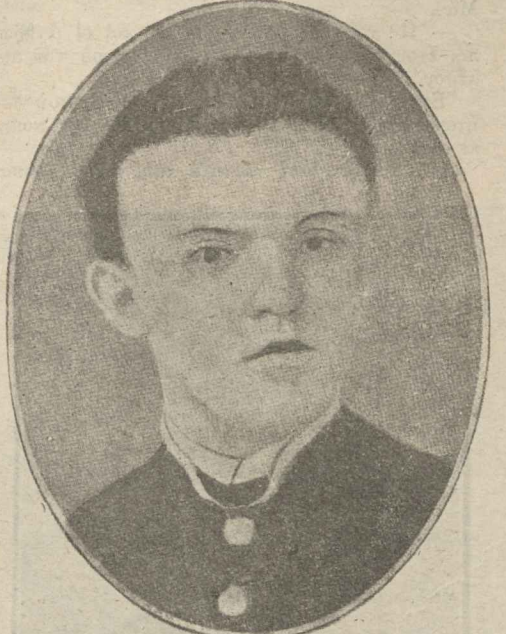
'Εκείνο όμως που δεν ήξερα και το οποίο
έμαθα μονάχα στα 1917 από τόν ίδιο, ήταν ότι
δεν ήπρηξε ποτέ μπολσεβίκος, ότι το αληθινό
του όνομα ήταν Σερεμπρόφσκι, παλαιός φοιτη-
τής από πλουσία οικογένεια, ο οποίος είχε ά-
παρνηθεί τα πάντα κι' είχε γίνει εργάτης έ-
παναστάτης. Κατά την περίοδο της αντιδρά-
σεως, είχε γίνει μηχανικός, είχε αποτραβηχτεί
από την επαναστατική κίνηση και, κατά τη δι-
άκριση του πολέμου, κι' είχε όνομασσει από την
κυβέρνηση μηχανικός των δυο μεγαλύτερων έρ-
γοστασιών της Πετρούπολης.

'Η επανάστασι του Φεβρουαρίου είχε ξυπνή-
σει μέσα του τα νεανικά του αισθήματα κι'
είχε ξεναυτηθεί το παρελθόν. Είχε μάθει την
επιστροφή μου από τις έρμεριδες. 'Ηρθε λοι-
πόν άμέσως σέ μένα και με την πιο θερμή έ-
πιση με παρακαλούσε να πάω να εγκαταστα-
θώ άμέσως στο σπίτι του μαζί με την οικογέ-
νιά μου.

'Αφού διατάσαμε λίγο, δεχτήκαμε.
'Ο Σερεμπρόφσκι είχε ένα άπερατο και
πλούσιο διαμέρισμα διευθυντή, στο οποίο έμ-
νε μαζί με τη νεαρά του σύζυγο.

'Όλα ήταν προετοιμασμένα εκεί μέσα για
την υποδοχή μας. 'Ετσι, μέσα σ' αυτήν την
προτεόουσα, την πεινσιμένη και άναστατωμέ-
νη, δοεθρήκαμε όπως σ' ένα παρθένο.

Μά όλα χάλασαν, όταν ή κοινότητα γύρισε
στην πολιτική. 'Ο Σερεμπρόφσκι ήταν ένας πα-
σι

'Ο Λένιν εις ηλικίαν 16 ετών.

τιώτης. 'Όπως αποκάλυψε αργότερα, έτρε-
φε βαθύ μίσος εναντίον των μπολσεβίκων και
θεωρούσε το Λένιν ως πρόδρογο των Γερμα-
νών.

'Από τις πρώτες λέξεις που ανταλλάξαμε
μαζί του, μαντεύοντας τις πολιτικές μας από-
ψεις, έγινε επιφανές. Μας ήταν όμως ά-
δύνατον πια να συγκρατούμε μαζί του. 'Εγ-
καταλείψαμε λοιπόν το διαμέρισμα των φιλό-
ξενων αυτών ανθρώπων, με τους οποίους πίπο-
τε δεν με συνέδεε πια, και Ξαναγύρισμε στο
δομάτιό μου.

'Επειγ' απ' αυτό, ο Σερεμπρόφσκι προσκά-
λεσε μια ακόμα φορά τα παιδιά μας στο σπίτι
του. Πούς σεβόρισε τολά με γλυκίσματα κι' οι
μικροί μας, από ευνουμισμό, τον μίλησαν για
τόν τελευταίο λόγο που είχε βγάλει ο Λένιν
σε μία συγκέντρωση. Είχαν γίνει κατακόκκινοι
κι' ήταν ευχαριστημένοι που μιλούσαν κι' έρω-
γαν γλυκίσματα.

— Μά ο Λένιν εν' ένας Γερμανός κατασκο-
πος, πούς είπατε ο εκδοεσότης.

Πώς... Τι... Αυτά τα λόγια είχαν προ-
φορηθεί... Τα παιδιά μας παρατήσαν άμέ-
σως το τσάι και τα γλυκίσματα, πετάχτηκαν
έξω κι' ο μεγαλύτερός τους φώναξε:

— Αυτό μονάχα ένα γουρούνι θα μπορούσε
να τό πη!

Τού άξισε, με την αλήθεια, αυτή ή φράσις.
Τότε ο Σερεμπρόφσκι θύμωσε κι' ή σχέση
μας σταμάτησαν σ' αυτό το σημείο.

'Υστερ' από τη νύχτα μας του 'Οκτωβρίου,
χρησιμοποιήσα το Σερεμπρόφσκι σ' ένα ίδρυμα
των Σοβιέτ όπως και πολλοί άλλοι που ήσαν

στην υπηρεσία των Σοβιέτ, έγινε τότε κι' αυ-
τός μπολσεβίκος. Σήμερα είναι μέλος της κεν-
τρικής επιτροπής του κόμματος του Στάλιν κι'
άποτελεί έναν από τους στυλοβάτες του καθε-
στώτος. 'Αν, στα 1905, κατόρθωνε να περάσει
για μπολσεβίκος, τόν είχε σήμερα πολύ πιο
κόμο να περάσει για μπολσεβίκος.

Μετά τις ημέρες του 'Ιουνίου, για τις άπτες
θα μιλήσω πιο πέρα, ή αναφανέτως εναντίον
των μπολσεβίκων πλημύριαν τους δούλους
της πρωτεύουσας. Συνελήφθη τότε από την
κυβέρνηση του Κερένσκι, και δύο μήνες μετά
την επιστροφή μου απ' την έξωρία, δοσκόμενος
στη φυλακή του Κρόστου, που την ήξερα πολύ
καλά. 'Ο συνταγματάχης Μόρσις, ο άρχηγός
του στρατοπέδου των αιχμαλώτων του 'Αμ-
χερστ, άσφαλώς θα διάβασε με μεγάλη ευχα-
ρίστησι αυτή την είδησι στην ακακή του έ-
ρμεριδα, που δεν θα ήταν ο μόνος χωρίς έλ-
λο, που έννοιωσε αυτό το συνάστημα. Μά τα
παιδιά μας ήταν εξαιρετικά δυσφορημένα.

— Τι είναι λοιπόν αυτή ή επανάστασι; ρω-
τούσαν με τόνο έπιτιμητικό, άφου φαινόταν
τόν πατέρα;

'Η μητέρα τους ήταν σύμφωνη μαζί τους
και τούς έλεγε ότι δεν είχε γίνει τίποτα ή ά-
ληθινή επανάστασι.

'Όταν άγνηκα από τη φυλακή της άκατα-
πικής δημοκρατίας, εγκαταστάθηκαν σ' ένα
μεγάρο διαμέρισμα που νοίκιαζε ή χήρα ενός φι-
λελευθερού δημοσιογράφου σ' ένα μεγάλο σπι-
τι σπύτι. Προετοιμαζόταν τότε το πρώτο κόπη-
μα του 'Οκτωβρίου. 'Εγώ, άμέσως πρὸς τούς
του Σοβιέτ. Το όνομά μου άναμφερτά με δ-
λους τούς τρόπους στον τύπο.

Μέσα στο σπίτι που κατοικούσαμε, νοίκιασε
να μας περιζώνη όλοένα και πιο πολύ ένα τέ-
χος έχθρότης και μίσους. 'Η μεγίστωση μας
'Αννα 'Οσλοφσκι ήταν άναγκασμένη να ηρ-
σταται τις επιθέσεις των νοικοκυρών δόσας π-
γανει στην επιτροπή των τροφίμων για να π-
ρη το ψωμί μας. 'Ο γιός μου πάλι καταδικά-
σε στο σχολείο του, όπου τόν άποκαλούσαν, κά-
νοντας ύπαινημό για μένα, σ'Ο Πρόεδρος.

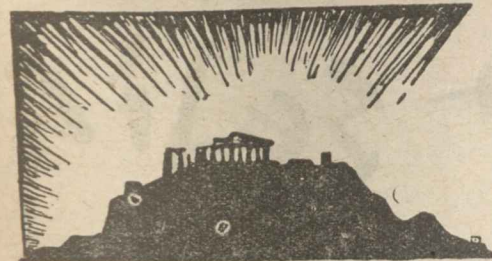
'Όταν ή γυναίκα μου γύριζε στο σπίτι, ή ά-
ρωστής της έρχονταν βλεμματα γεμάτα μίσος. 'Η
ταν πραγματικό μαρτύριο για μέν ή διαμονή
μας σ' αυτό το σπίτι. Ευχαριστώ θα μετακομ-
ζαμε, μά πού να πάμε; Δεν υπήρχε ούτ' ένα σπι-
τι άδειαν σ' όλη την πρωτεύουσα. Και όσο ή
μέρες περνούσαν, τόσο ή κατάσταση αυτή γι-
νόταν άφόρητη...

Μά έξωρα, μία όραία ημέρα — μία όραία
ημέρα πράγματι — όλη αυτή ή κατάσταση με-
τεβλήθη ξαφνικά, σαν να είχε γίνει θαύμα. 'Η
θυρωρός που σπαπού, μόλις είδε τη γυναίκα
μου να βγαίνει έξω, τη χαιρέτησε με τόσο σε-
βασμό, με όσο δεν χαιρετούσε κανένα απ' τούς
άλλους ένοίκους. Στην επιτροπή των τροφίμων
πάλι, της έδωσαν το ψωμί μας χωρίς καθυστε-
ρήσεις και άπειλές. Κανένας πια απ' τούς άλ-
λους συγκρατούμενους μας δεν μας έλκενε τη
πόρτα κατάμουτρα, χτυπώντας την δυνατά.

Πούς λοιπόν είχε κάνει αυτό το θαύμα;
Πούς μάγος;

Αυτό ήταν έργο του Νικολάι Μόρσιν. Πρέ-
πει να μιλήσω εδώ για τόν Μόρσιν, γιατί, γί-
ρις σ' αυτόν, ή επανάστασι του 'Οκτωβρίου θε-
αμβέσσε.

'Ο Μόρσιν ήταν ναύτης στο στόλο της Βαλ-
τικής, πυροβολητής και μπολσεβίκος. Δεν δει-
χτηκε εύθις έξ' αρχής τέτοιος, όπως πράγματι
ήταν. Δεν ήταν έξ' άλλου του χαρακτήρος του
να επιδεικνύεται. Δεν είχε προκατεί με σητη-
ρική δεινότητα και μιλούσε δυσκολα. 'Εκτός των
άλλων, ο Μόρσιν ήταν δειλός και κλειστός. Δεν
ήξερα ακόμα τίποτε για τη ζωή του, όταν έξα-
φνα άρχισε να φροντίζει για την οικογένειά
μου. Είχε γνωρίσει τα παιδιά μας και τούς εί-
χε προσφέρει στο 'Ινστιτούτο Στάλιν, τοαί κι
γλυκίσματα. Και γενικά, τούς είχε χαρίσει ό-
λες εκείνες τις χαρές που έστερόντο στους
σκληρούς εκείνους καιρούς. 'Επειτα, έπεκτι-
νόντας το ενδιαφέρον του από τα παιδιά μας
και σ' έμάς, έρχόταν κάθε μέρα, και χωρίς να
τόν άντιλαμβάνεται κανείς, έβλεπε άν όλα πη-
γανον καλά στο σπίτι μας. 'Εγώ έννοιωσα
αυτή υποκατάστασι την ύπαρξή του. 'Από τα
παιδιά μας λοιπόν κι' από την ύπηρεσίά μας
είχε μάθει πως ζούσαμε περιουλομένους από έλ-
θρούς. Και τότε έκανε μία έπίσημη επίδεξι τό-
σο στο σπίτι μας, όσο και στην επιτροπή των
τροφίμων.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΠΡΑΞΙΣ Α΄

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Δομάτιον άρκετά μεγάλο με άνοιχτά πα-
ράθυρα και κλειστή πόρτα. Στο βάθος ένα
γραφείο, παρακλιέντως ένας καναπές κι' ένα
τηλέφωνο. Στο γραφείο κάθεται ο άστυνό-
μος, χοντρός με μουστάκι όχι άσυνήθιστο, το
ποσον όμως συμπληρώνεται με άνάλογον ύ-
ψος. Βλοσυρός είνε γρήγορος ματιές γύρω
του, κυτάζει με υπεργράνια τούς παρακο-
λουθώντας την άνάκριαν όφισταμένους του
και τελευταία κεραινοβολεί τόν προσαχθέντα
κατηγορούμενο).

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ. — Λοιπόν, δεν είναι αλήθεια;
ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ. — Τι πράγμα;
ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ. — 'Αφίση τις έξιτινίδες και
όμοιόλογες τα δια!

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ. — Μά τι θέλετε;
ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ. — Θα μιλήσω, μη ή δι;
ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ. — Μιλώ τότε ώρα,
άλλα δεν με καταλαβαίνετε.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ. — Χμ! πάλι τα ίδια. Σε ρω-
τώ γα τελευταία φορά. Προσέξτε τα λόγια
σου. 'Ευπρός, είναι καλός άκόμα να... σιωπής.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ. — Είμαι στις διατα-
γές σας.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ. — Λαμπρά! Λοιπόν όμοιο-
γείς. Είσαο ή διάσημος διαρρήκτης, τόν όποτον
έγινε τούτο τόσον κακό!

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ. — Όχι!
ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ. — Όχι; Τώρα θα σου δεί-
ξω!

(Ο άστυνόμος άρπάζει τόν κατηγορούμε-
νο από τόν λαιμό. Τόν σφίγγει με δύναμη σαν
να θέλη να τόν πνίξη).

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ. (με μάτια γοργω-
μένα). — 'Αφίση με... εγώ είμαι...
ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ. — Κανάνα! (Τόν αφήνει).
Λέγε γρήγορα. Πού βρήκες αυτά έδώ; (Δεί-
χνει διάφορα κομμάτια μεγάλης αξίας).

Από πούν τα πήρες;
ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ. — Εγώ δεν... (Βλέ-
πει τόν άστυνόμο έτοιμο να τόν Ξαναπιάσει
από τόν λαιμό). Μάλιστα, κύριε άστυνόμο...

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ. — Λέγε γρήγορα από πού τ'ά-
κλειψες;

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ. — Δεν θυμίζω...
ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ. (χαρούμενος). — Καλά. Το
κρυφότερο είναι ότι όμοιόγεις την ένοχή σου.

'Επειτα θα τη δεις και τ' άλλα! (Στους ά-
στυνομικούς που παρακολουθούν την άνάκρι-
σι).: Πάστε τον και να τόν κλείσετε καλά
στο κρατητήριο. Το νού σας να μη σάς φύγη
από το παράθυρό!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Ο άστυνόμος μόνος κυτάζεται στο κα-
θεστράκι του, φτιάχνει τη χαρίστρα του και
σφυρίζει).

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ. (στον έαυτό του). — Μπρά-
βο! 'Οραία τα καταφέρουμε... για την ώρα.
Δεν πρέπει να περάσει λεπτό. (Χτυπάει το
κουδούνι).

ΕΝΑΣ ΑΣΤΥΦΥΛΛΑΣ. — Χτυπήσατε;
ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ. — Πήρασαν οι δημοσιογρά-
φοι.

ΑΣΤΥΦΥΛΛΑΣ. — Όχι. 'Η ώρα τους όμως
είναι να περάσουν.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ. — Να πάω ή άργη! 'Όταν
τούς θέλει κανείς, δεν έρχονται. ('Η πόρτα
χτυπάει). 'Ευπρός!

(Μπαίνουν όκτω νεαροί ρεπόρτερ. Χαιρε-
τούν όλοι μαζί).

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ. — Καλημέρα σας, κύ-
ριε άστυνόμο!

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ. (σηκώνεται και σφίγγει
τα χέρια του). — Καλώς τα παιδιά μου!

Α΄ ΡΕΠΟΡΤΕΡ. — Έχουμε τίποτε ση-
μερα;

ΤΑ ΕΥΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ

Ο "ΘΡΙΑΜΒΟΣ",

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ, (χαμογελώντας). — 'Ε, κάτι
έχουμε...

Β΄ ΡΕΠΟΡΤΕΡ. — Καταλαβαίνω. 'Αφού
τό λέτε σεις, θα είναι σπουδαίο!

ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΡΕΠΟΡΤΕΡ. — Βέβαια, βέβαια!
ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ. (δεν κρατά τα γέλια του).
— Είσατε τρομεροί. Κανένας δεν μπορεί να
κυφτεί από σας!

Α΄ ΡΕΠΟΡΤΕΡ. — Φαντάζομαι ότι θα είναι
μεγάλη επιτυχία. (Βγάζει το καρέ του. Το
ίδιο κάνουν κι' οι άλλοι).

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ. (παίρνοντας ύφος). — 'Α-
γαπητοί φίλοι! 'Εχω να σας άναγγείλω μία
πρώτης τάξεως επιτυχία! Είναι ή μεγαλύτερα
επιτυχία που άναγγράφεται εις τα άστυνομικά
χρονικά! Συνελήφθη ο «άσος» των διαρρη-
κτών όλου του κόσμου!

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ. (όλοι μαζί). — Τα
συγχαρητήριά μας, κύριε άστυνόμο!

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Υστερα από λίγες ώρες. 'Η σκηνή στο
γραφείο του άστυνόμου. 'Η αίσουσα είναι γε-
μάτη από φωτογράφους, άστυνομικούς, δη-
μοσιογράφους κ.ά.).

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ. (συνεχίζων την άγόρευ-
σίν του). — 'Επίσης πρέπει να τονισθώ ή τρέ-
πος, με τόν όποτον ο διάσημος αυτός διαρρη-
κτης εισήχθη εις τας έπαύσεις έκκατομμυριού-
χων — διότι μόνον αυτούς έπισκεπτεται — και
άφαστους, χωρίς να γίνη άνταληκτός, κομή-
ματα, όμοια τών όποτον δεν έχετε άσφαλώς
ίδει! (Σηκώνει το τραπέζιόρανηλο, το όποτον
σκηπάζει τα κατασχθέντα κομμάτια).

ΜΙΑ ΦΩΝΗ. — Μά αυτός είναι θησαυρός!

ΠΟΛΛΕΣ ΦΩΝΕΣ. — Συγχαρητήρια! Μπρά-
βο! Πρώτης τάξεως επιτυχία!

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

(Μετά δύο μέρες. 'Ο άστυνόμος, μόνος,
κάθεται στο γραφείο του και άνοίγει μιά έ-
ρμεριδα).

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ. (στον έαυτό του). — Για

«ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ»,
'Εβδομαδιαία
Φιλολογική 'Επιδεώρσις

Γραφεία: ΣΤΟΑ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
Διευθυντής: Ν. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ, όδός
'Ακαμαρίους 127.

'Υπεύθυνος συντάκτης: ΜΗΤΣΟΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟ-
ΛΑΟΥ, Στοά Δημητρακοπούλου.

Προστάτης: Τυπογραφείο: ΚΩΝΣΤ. ΔΕΜΕ-
ΜΑΓΑΣ, όδός Γοργύλου 17.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 4

'Όροι συνδρομών

'Εσωτερικού: 'Ετήσια Δρχ. 200
'Εξάμηνος 100

'Εξωτερικού: Δολάρια 6

ΑΙ έπιστολαί και τα ενδάσματα πρέπει να
στέλλονται ως έξης: Διευθυνσι περίο-
δικού «Παναθηναίου», Αθήνας.

Τα «Παναθηναία» άντιπροσωπεύον-
ται καθ' όλην την 'Αμερικήν διά την κατό-
φύλλον πάλησαν υπό της 'Εταιρίας Α.

THENS NEWS AGENCY
(808—310 West 58th Street)

NEW YORK CITY

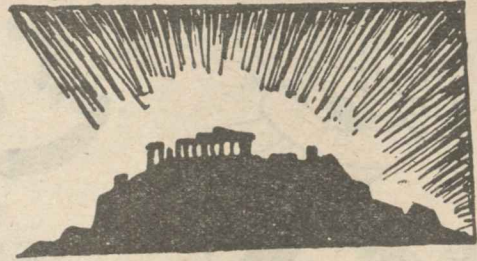
εις την όποιαν δέον ν' απευθύνονται οι εν-
διαφερόμενοι.

«Έτος Α΄. 'Αριθμ. φύλλου 18
Κυριακή 23 'Απριλίου
1933

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΟΝ ΑΠΟΛΗΤΗΜΑ ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ-
θήκη, είναι το έργο του γρηνασιάρχου κ.

Π. Ν. Δημοπούλου, υπό τόν τίτλον «Ο ΔΗ-
ΜΟΣΙΟΣ ΚΑΙ ΓΙΛΙΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΩΝ

ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ». Το συνιστώμεν ή-
διακρίτως εις τούς άναγνώστας μας.

να ιδούμε τί γράφουν πάλι σήμερα... Καλά τα
καταφέραμε ως τώρα... (Διαβάσει).

«'Ο «άσος» των διαρρηκτών αποδεικνύε-
ται ότι είναι ένας κοινός λοποδουτάκος. Το
μυστήριον της άνευρέσεως των κοσμημάτων
έλθθη χθές. 'Εξηκριώθη ότι αυτά άνήκουν
εις την κυρίαν 'Αννα-Μαρία Σίλφς, την ξε-
νη καλλιτέχνηδα, ή όποία, μαζί με κάποιον
κύριον, μεθ' ού προφανώς συνδέεται αίσθη-
ματικώς, διήλθε μίαν νύκτα εις το ξενοδο-
χείον όπου συνελήφθη δ... διάσημος διαρρη-
κτης. 'Η κυρία αυτή, Γαλλίς την κατογο-
γήν, όταν ο σύζυγός της εγκατέλειπε το Πα-
ρίσι διά να μεταβή εις την 'Αμερικήν, άνε-
χώρησε μαζί με τόν έραστήν της διά Βηρυτ-
τον. Μετ' όλίγας όμως ημέρας, ειδοποιηθεί-
σα ότι ο σύζυγός της επέστρεφεν εις το Πα-
ρίσι, διά να προλάβη την έκρηξιν του σκαν-
δάλου, άνεχώρησεν άθροει μαζί με τόν συν-
νοδόν της άεροπορικώς εις 'Αθήνας, όπου
παρέμεινε μίαν μόνον νύκτα, δεδομένου ότι
την επομένην διά τού Σεμπλόν έξηκολούθησε
το ταξίδι της διά το Παρίσι. 'Ητο τόση ή
σύγχυσις της, ώστε φεύγονσα έξ 'Αθηνών,
έλησμόνησε τα κοσμήματά της εις το ξενο-
δοχείον, διά να τόν άνευρη ή άστυνομία δύο ή-
μέρας μετά την σύλληψιν του «άσου».

(Πετάει την έρμεριδα, φρονάζοντας.)
— Γουρουνία! Θα σας δείξω!...

(Α δ λ α ί α).

Διά την άντιγραφήν
Ο ΣΕΡΑΦΟΚ - ΧΟΛΜΣ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

(ΤΟΥ Μ. GUYAU)

'Ημουν άλλοτε κι' εγώ ένα μικρό ψαράκι κι' ά-
φανα το νεράκι μου να πρέχη καλινούστο στα κά-
τασπρα χαλίκια. 'Επότε κι' έδρασα τα χέρια
κι' άνδισμένα λαβάρια. Λέσες ψηλάντες
και φρονιότες ίπτες παλόντουσαν από τα κα-
θάρια μου νερά κι' αυτές για να μ' έτρωγαν στή-
σουν, με σκίασαν με τα μπλεγμένα θαλερά και
διά τους.

'Ημουν ευτυχεμένο και χαρούμενο τη ζωή
μαζί αισθανόμουν ότι μ' αγαπούσαν όλοι στο-
γά από το αγκάλημα και την αγαπώμενη πυ-
ράδα των τ' άκαλόκωνά τους στα νερά μου, ως
τα γαρίφα πλατάνια κι' ως τα ζώα άκόμα γόν
κοταδιών που γονάξαν άποστά και με άκόνισαν
και έσπώνοντας άφραδα κι' αέθριμα...

Μία μέρα όμως — ή, καταραμένη μέρα! —
μοιρθε στο νού ή επιθυμία ν' αλλάξω ζωή. Φο-
βόσκα όπε με θυμό παρλάσοντας και με μα-
νία, και βγήκα από την κοπή μου. 'Οσπιτικό,
αίματισσα τόν κόμπο όλόγυρο, έσορώνοντας
τα δέντρα και σκορπίζοντας τόν δειδρα και την
καταστροφή παντού. Και τέλος γύρισα ένα με-
γάλο τέλει, μία λυπηρή άπείραστη!...

Μά, άλλότιμο και τρις άλλοτιμο σέ μένα!...

'Ηρθε το καινούριο γρήγορο. Και δεν ήπα-
ραν πια τας και λένες και πλατάνια κι' α-
γκάσματα, που μ' αγαπούσαν και με προστά-
τευαν απ' τη δίση με τόν Ισάιο τους. Δεν ή-
παρταν πια «καθάρια κι' άκαταπείλες και λού-
λουδα για να δροσίζουν τις όζδες μου».

Και, να με τώρα, καταδικασμένο να μετα-
βληθώ σιγά-σιγά σ' ένα βάλο άσχημο κι' ά-
κατο, γεμάτο μούχλες και πολυσιματα. Και
να με τώρα, καταδικ

ΣΑΤΥΡΙΚΗ Σελίδα

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΟΙ ΑΧΕΠΑΝΣ

Μας ήρθαν κι' οι 'Αχέπανς με τὰ
(χειλιδόνια
στῆς φτώχειας καὶ στῆς πείνας τὸν
(καρὸ
καὶ ξελιγάνουνται ἡ κοπέλλες σὰ
(μπαλκόνια
γιὰ γαμπρό!

Προξενειές, γλυκειές ματιές, γά-
(μου τροπάρια
δὲν κάνουνε τὰ θηλυκὰ νυσάφι,
ἄλλες δνεφεύουνται δολλάρια
κι' ἄλλες κολιμπάνε στὸ χρυσάφι.

Πάρτε τες, μωρὲ παιδιὰ, νὰ ἴσιν-
(χάσουμε
γινίστε στὴν 'Αμερικὰ σας παν-
(πρεμιένοι,
τζάμπα τίς δίνουμε, δὲ θὰ τὰ χα-
(λάσουμε
νύφη—σου λέει ὁ ἄλλος—ἀπὸ τὸν
(τόπο σας κι' ἄς εἶν' καὶ... μπαλω-
(μένη!...

ΚΟΥΣΚΟΥΣΟΥΡΙΕΣ

ΣΤΟΝ Κ. ΤΣΑΛΔΑΡΗ

Διαρκῶς ἔχετε Λαμπρὴ στὸ κόμμα
(σας
'Απ' τὸ... ἀ λ λ η λ ο φ ἄ γ ω μ α
(δὲν κλείνει πειὰ τὸ στάμα σας
Διαρκῶς θυμώνετε κι' ἐρίζετε
Διαρκῶς ἀναμεταξύ σας τὰ...
(τ σ ο υ γ κ ρ ί ζ ε τ ε
Διαρκῶς πᾶτε, ὡς λέγουν, ν' ἀρπα-
(χτῆτε
Δὲν θ' ἀργήσετε ἦγουν νὰ διαλυ-
(θῇτε.

ΓΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΟ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

'Ανάστασις καὶ πάλι... χα-
(ρά, ξωή, λουλούδια,
'Απρίλης, πρασινάδα κι' ἀνοιξέως
(ἀγέρι,
χοροὶ ξανθῶν ἀγγέλων, τῶν Χερου-
(βείμ τραγούδια
σὲ κόλθε χεῖλι γέλιο, αὐτὸ σὲ κάθε
(χέρι.
'Ανάστασις καὶ πάλι! σοῦβλες, ἀρ-
(νά, ταμάρια,
τοῦ ἔρωτα σαίτες, τοῦ ἔρωτα φω-
(τιές,
στεφάνωμα τοῦ Βάσχου, με πρᾶσι-
(να χορτάρια,
τσουγκρσίματα, παιχνίδια καὶ λαύρα
(στὶς ματιές.
'Ανάστασις καὶ πάλι!... φῶτα, κε-
(ρά, καμπάνες,
τὸ ἕνα Εὐαγγέλιο σὲ δεκαπέντε
(γλώσσες,
μπακαλήδες, φαντάροι, κουζίνες,
(παρσκιάνες,
γαρούφαλα βρακάδιων καὶ καλαμιά-
(τες τόσες.
'Ανάστασις καὶ πάλι! ξευγοισκιμέ-
(νες μίγες
φολήματα τοῦ κόσμου κινερά καὶ φα-
(νερά,
σφιξίματα κι' ἀγάπες καὶ διαγκωνιές
(δλίγες
σὲ μάγουλα θρημιμένα, σὲ χεῖλια
(δροσερά.
'Ανάστασις καὶ πάλι!... ἐρωτευμέ-
(νη φύσις
πομπή, στρατός, ρουκέτες, κανόνια,
(κουμπουριές,
μὰ μέσα στῆς ἀγάτης τὰς τάσας
(δαχύσιες
καὶ κάμποσοι καυγάδες κι' ὀλίγες
(μοχαϊριές.
'Ανάστασις καὶ πάλι!... λαοὶ ἀπο-
(θαμένοι
σιγά-σιγά ξυπνοῦνε μ' ὀλόρθα τὰ
(κροάγια
κι' ἐμεῖς με λόγια μόνο καὶ χρεὶ
(φορτωμένοι
ἐχάσαμε κι' ἐφέτος τ' αὐτὰ καὶ τὰ
(Πασχάλια!...
Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Μεταξύ λαποδυτών:
—'Εκαμα μὰ γερὴ μπόζα πάλι
σήμερα!
—Τί;
—Τσιμπησα ἕνα σερβίτσιο ἀπὸ
ἐλεφαντόδοντα.
—Μωρὲ μπᾶς καὶ δὲν εἶνε γνή-
σιο;
—Τί λές, βρε κουτέ; Μποροῦσε
ποτέ ὁ ἐλέφας νὰ φοράη ψεύτικα
δόντια;

—'Αφεντικό, ὁ ταμίας τῶσκασε
κι' ἔκλειψε καὶ διακόσιες χιλιάδες!
—Τί λές, ἀλήθεια!... Εἰδοποιή-
σε ἀμέσως τὴν ἀστυνομία.
—... Πῆρε μαζί του καὶ τὴ μα-
μά τῆς κυρίας...
—Κάθησε τότε στὴ θέσι σου.
'Αφῆσέ τον ἦσυχο τὸ δυστυχισμένο!

'Ο ἄρρωστος σκίγγος στὴ γυναι-
κα του ποὺ δοσβάζει ἕνα βιβλίο:
—Τί διαβάσεις, γυναίκα;
—'Ενα ἔργο τοῦ γιατροῦ μας.
Εἶνε κάτι στίχοι του, ποὺ τοὺς ἔ-
γραψε, λέει, γιὰ νὰ σκοτῶνῃ τὴν
δρα του.
—Βρέ, τὸν ἀθεόφοβο!... Σὰν
νὰ μὴν τοῦφταναν οἱ ἄρρωστοί του!

Μεταξύ φιλενάδων:
—Δὲν ξέρεις, φιλάτη μου, πόσο
σὲ θαυμάζω ποὺ λαμβάνεις μέρος
σὲ τέτοια κοντσέρτα.
—Καὶ μὲν, με κολακεύεις... Δὲν
εἶνε δὰ καὶ τόσο σπουδαία ἡ φωνή
μου.
—Καλέ, δὲν πρόκειται γιὰ τὴ
φωνή σου, ἀλλὰ γιὰ τὸ... θ ἄ ρ ρ ο ς
σου!

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ ΣΕ ΚΑΚΟΠΛΗΡΩΤΗ

'Ενταῦθα ἀναπαύεσαι
τὸν θοσάτον, μοραίως.
'Ὁδὴ ἐπλήρωσες κι' ἐσὺ
ἐν ἐπὶ τέλους... χ ρ ε σ !...

ΤΑ ΚΩΜΙΚΑ Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

'Ενας 'Εβραῖος κάποτε παρουσιά-
στηκε στὸν γιατρό του καὶ τοῦ εἶπε:
—Γιατρέ μου, αἰσθάνομαι ἕναν
τρομερὸ πόνο στὴν κοιλιά.
—Χθὲς τὸ βράδυ τί ἔφαγες; τὴν
ἐρώτησε ὁ γιατρός.
—Ψωμί κι' ἔληές.
—Φρέσκο ἦταν ἡ μπαγάχα ποὺ
φκομί;
—Μὰ ἦταν λίγο μνημονεῖον
καὶ ἡ ἔληές ἦσαν λιγάκι σίτες.
—Λοιπόν, ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, πᾶρε
αὐτὸ τὸ φάρμακο καὶ ἀλῆψε τὰ μά-
τια σου.
—'Αλλά, γιατρέ μου, δὲν πᾶ-
σχουν τὰ μάτια μου! 'Η κοιλία μου,
σου λέω, μοῦ πονάει.
—'Βσένα, φίλε μου, σὺ χρεά-
ζεται γιατρικό γιὰ τὰ μάτια κι' ὄχι
γιὰ τὴν κοιλιά, τοῦ ἀπάντησε ὁ γι-
ατρός. Γιατί, ἂν δὲν ἦσουν στεγνὰ,
δὲν θάτρωνες μοναχλασμένο ψωμί
καὶ σάπιες ἔληές κι' ἐπομένως ἡ
θὰ σοῦ πονοῦσε ἡ κοιλία!

ΠΙΚ-ΝΙΚ ΤΑ ΔΙΑΤΙΚΑΙ ΤΑ ΔΙΟΥ

— Ποιὸς βασιληᾶς ἔχει τὸ μετρί-
τερο στέμμα;
—'Εκεῖνος ποὺ ἔχει τὸ μεγαλύ-
τερο... κεφάλι!
—Τί πράγμα προσκομίζεται στὸ
τραπέζι, κόβεται κι' ὅμως δὲν τρώ-
γεται;
—'Η τράπουλα.
— Ποιὸν μῆνα ἡ γυναίκες μιλᾷ
νε λιγώτερο;
—Τὸ Φλεβάρη.
—Τί πράγμα κόβεται γιὰ νὰ συ-
λάξῃ ἕνα μυστικό;
—Τὸ βουλοκέρι.
— Πόσα ἀχλάδια παίρνει ὁ σὺ-
κος;
— Αὐτὸ θὰ σοῦ τὸ πῇ ἡ πα-
ρά σου!...

Ο ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

'Η μοδίστρα, (ἀπελπισμένη).
—Δὲν σᾶς ἀρέσει λοιπόν καθόλου αὐτὸ
τὸ φόρεμα; 'Ὅστε θὰ πάψετε νὰ εἰσθε
πελάτισσά μου;
'Η π ε λ ἄ τ ι σ σ α.—Ναί... 'Αλλὰ
θὰ σᾶς συστήσω τίς φίλες μου...

'Ε κ ε ῖ ν ο ς.—Δεσποινίς... 'Ἦθελα
πολὺ νὰ εἶμαι τόσο πολυμῆρς, ὅσο ἡ σκιά
μου!...

'Ο λ ω π ο δ ῶ τ η ς.—'Ω!... 'Ω!...
με συγχωρεῖτε!... Δὲν ἤθελα νὰ σᾶς ἀνη-
συχῶ. Παρντόν... Παρντόν... Κάμετε
τὴ δουλειά σας... Πᾶω νὰ κάμω κι' ἐγὼ
τὴ δική μου!...